LISA RANDAL

Senină este ziua

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Aviva Thompson se întorcea dintr-o lungă plimbare prin landă. Soarele strălucea și, în ciuda frigului pătrunzător din acea dimineață de primăvară, ziua se anunța frumoasă.

Brusc, observă semnele prietenești pe care i le adresa Tim prin fereastra de la etajul al treilea și nu se putu stăpâni să-i strige să fie prudent. Într-adevăr, Tim lucra la așezarea unui vitraliu pe care tocmai îl pictase și, de departe, părea ca suspendat în gol. Tânărul bărbat îi înlătură temerile cu un gest.

Ajunsă în fața intrării casei, Aviva mai întârzie câteva clipe pentru a admira peisajul splendid care se întindea în fața ochilor. O ceață ușoară plutea peste ocean, valurile erau înalte, ideale pentru a face surf, dar tânăra femeie notă cu un zâmbet că nici un înotător nu se hazardase în acea dimineață, să înfrunte apele cu siguranță reci ca gheața. Mai aproape, chiparoși semeți se înălțau impunători, foarte hotărâți să lupte, în acel climat aspru, împotriva vânturilor din larg. Din nefericire, iernile grele din California de Nord le învingeau deseori încăpățânarea.

Aviva scutură din cap. Hotărât lucru, îi plăcea foarte mult această regiune și în mod special orașul Carmel, ca nici o altă parte din restul țării. Exista ceva nobil și temerar în acest mic oraș, retras în el însuși cu mare grijă și în care ajungeau, parcă atenuate, ecourile lumii moderne, totuși atât de apropiată.

Vilele nu aveau numere și nici un trotuar sau vreun lampadar nu urâțeau străzile rezervate locuințelor luxoase. Doar copaci și flori sălbatice decorau căile largi de acces, unde locuitorii trăiau liniștiți.

Dar oare, pentru cât timp încă? Din păcate, va veni o zi în care frumusețea naturală a acestui loc nu va mai putea rămâne ascunsă. Deja, câțiva artizani stabiliți la Carmel nu știuseră să reziste afluxului tot mai mare de turiști din fiecare vară și își lăsaseră munca nobilă pentru activități mai bănoase. În câteva săptămâni, centrul orașului va deveni la fel de zgomotos ca cel al oricărei stațiuni balneare din California, invadat de lume și încărcat de articole de bazar. Dar deocamdată, liniștea din Carmel era totală și întreținută cu grijă de cei care locuiau acolo tot anul.

– Mamă! Vino repede!

Vocea subțire a fiicei sale o scoase brusc pe Aviva din visare.

– Mamă! S-ar spune că este un curcubeu!

O clipă, Aviva crezuse că se întâmplase ceva grav și trecu de ușa grea de stejar cu ușurare, alăturându-se fiicei. Aceasta, în picioare în mijlocul holului, tropăia de bucurie la vederea vitraliului pe care Tim îl termina de fixat.

– Oh mamă, este atât de frumos!

Vocea lui Jenny tremura de entuziasm.

Aviva se apropie de fiica sa, o luă în brațe și îi mângâie frumosul păr mătăsos.

– Da draga mea, este într-adevăr foarte frumos și ai dreptate, seamănă cu un curcubeu pe care vom avea plăcerea să-l admirăm în fiecare zi.

– Și ce-i cu asta? Artistul este uitat? interveni Tim râzând. Ei bine, acum că munca mea este terminată, nimeni nu se mai ocupă de mine! Ah, ingratitudinea femeilor!

Tânăra femeie o lăsă pe Jenny pe parchet, se întoarse spre Tim și răspunse pe același ton vesel:

– Nici tu nu crezi ce spui, Tim! Ai realizat acolo o adevărată capodoperă și chiar nu știu cum voi putea să-ți mulțumesc!

Aviva era sinceră. Îi lipseau cuvintele pentru a-și exprima admirația. Jocul razelor de soare prin vitraliile colorate era de cel mai frumos efect și adăuga o notă poetică și veselă ansamblului casei.

– Ce muncă remarcabilă! nu știu decât să repete.

– Da, mărturisesc că sunt mai curând mulțumit de mine. Mi-a luat șase luni să duc treaba asta la bun sfârșit, dar cred că rezultatul a meritat osteneala. Ai oare o idee cât de mică de toată dragostea pe care am investit-o în această muncă? adăugă pe un ton devenit brusc mai serios.

La aceste cuvinte, o ușoară umbră de iritare întunecă ochii tinerei femei. Aviva detesta întorsătura pe care o luase brusc conversația. Nu putea să ignore sentimentele tânărului bărbat față de ea, dar se simțea incapabilă să răspundă și mai puțin să-i dea false speranțe. De fapt, dragostea aceluia pe care îl considera doar un prieten drag, o punea în încurcătură. Temperamentele lor erau foarte diferite și Tim, în ciuda afecțiunii pe care i-o demonstra, nu reprezenta deloc genul de bărbat căruia i-ar fi încredințat viața sa. Deși tânărul bărbat se prefăcea tot mai des că nu-i ia în seamă rezervele.

– Ești un prieten adevărat, Tim, răspunse Aviva, insistând asupra cuvântului "prieten".

Deși cu trei ani mai mare, sub multe aspecte Tim i se părea ca un copil. La douăzeci și nouă de ani, Aviva era mult mai matură decât femeile de vârsta sa. Ultimii șase ani fuseseră duri și responsabilitățile grele cărora trebuise să le facă față îi înăspriseră caracterul. Fără să mai vorbească de moartea soțului său. Sam fusese un bărbat viguros și solid, dar asta nu-l împiedicase să dispară la patruzeci și cinci de ani.

Sam, aventurierul care colindase mereu lumea în lung și-n lat, lângă care fusese totuși fericită, la începutul căsniciei. Primul an de căsătorie rămăsese în memoria tinerei femei. Fericirea le fusese deplină și Aviva îl iubise profund pe acest bărbat, cel puțin pe atunci era convinsă de asta. Lucrurile se stricaseră de la nașterea lui Jenny. Din clipa aceea, Aviva își dorise să ducă o viață mai puțin agitată și îi ceruse asta soțului său, care

promisese să facă niște eforturi. Dar lui Sam îi plăcea foarte mult să iasă, să întâlnească lume, să vadă chipuri noi și să frecventeze ultimele locuri la modă. În ciuda atașamentului profund față de soția și fiica sa, vechii demoni ieșiră din nou la suprafață, foarte repede. Avea nevoie imperioasă să strălucească în societate, să fie centrul tuturor conversațiilor și reușea asta cu succes datorită farmecului său uimitor.

Când soțul său începuse să se intereseze de alte femei, Aviva se simțise profund rănită, incapabilă să înțeleagă ce se întâmplase cu cuplul lor. Totuși, nu se hotărâse să-l părăsească. Își iubea încă soțul cu pasiune, în ciuda tuturor defectelor și poate din cauza lor. Sam reprezentase pentru ea acel tată pe care nu-l cunoscuse niciodată și, într-un fel, îi semăna aceluia, după cum spunea mama sa. Pentru prima dată în viață, Aviva găsise în sfârșit un bărbat care s-o iubească și să o protejeze. Căci, împotriva aparențelor, Sam o iubise, de asta nu se îndoia. Îi oferise tot ceea ce-și putea dori o femeie: o copilă încântătoare, o casă splendidă pe colinele de la Hollywood și până la urmă, multă dragoste. Așa că Aviva nu avusese niciodată curajul să plece.

Își înțelesese greșeala în timpul funeraliilor. Ar fi trebuit să fi fugit deja de mult timp de Sam și de California de Sud. Lumea din Los Angeles nu fusese niciodată a ei, ci a soțului său. Acum, când acesta plecase pentru totdeauna, această evidență îi sărea în ochi. Aviva nu simțise nici o atracție pentru toate mondenitățile atât de prezente în acel oraș. Cocteilurile și numeroasele recepții la care fusese deseori invitată o plictisiseră teribil și nașterea lui Jenny nu fusese decât un pretext pentru a se sustrage mai ușor.

Deodată, se treziră amândouă singure. Durerea le era imensă, dar nimic n-o va putea împiedica pe Aviva să-și urmeze noua soartă.

Trei săptămâni îi fuseseră necesare pentru a-și lichida trecutul. Vânzarea casei de pe coline și a părților de la societatea de producție din care făcuse parte soțul său, îi aduseseră mai mult de trei sute de mii de dolari. Aviva își vânduse de asemenea toate bijuteriile, mobilele și nu

păstrase din căsnicia sa decât vechiul Volkswagen, mai practic decât Mercedesul de care se despărțise de asemenea. În ziua plecării, bagajele amândurora încăpuseră cu ușurință în mica mașină.

Puțini oameni veniseră să-și ia rămas-bun. Ceilalți fuseseră mai mult prietenii lui Sam, sau fuseseră prea ocupați să joace tenis sau să-și organizeze seara, pentru a se întreba unde se duce Aviva și fetița sa.

Dar Aviva nu avea decât un gând: să plece cât mai repede și cât mai departe posibil spre nord, rugându-se ca norocul să fie în sfârșit de partea sa. Minunea a avut loc șase ore mai târziu.

Chiparoși înalți încadrau casa imensă, o verandă lungă înfrumusețea fațada principală și totul se afla pe un platou, care domina oceanul.

Geamuri mari se deschideau spre mare, iar casa se afla acolo, complet izolată în mijlocul ierburilor sălbatice și a tufișurilor înflorite. Un farmec ciudat se degaja din acel loc aparent abandonat. Inima tinerei femei începu să bată de fericire. Opri motorul mașinii în capătul aleii și nu putu rezista dorinței de a o trezi pe Jenny care dormea liniștită în spate.

– Draga mea, privește, îți prezint noua noastră casă, murmură tânăra femeie.

Jenny bătuse din palme, încântată, fără să știe care era cauza.

O clipă mai târziu, mână în mână, puțin intimidată de înfățișarea impozantă a locuinței, se apropiaseră foarte încet.

Un strat gros de praf acoperea geamurile și împiedica să se vadă cu ușurință în interior. Locul părea să nu fi fost ocupat de mai mulți ani. Aviva încercase în zadar să deschidă una dintre numeroasele uși. Apoi, luând-o pe Jenny în brațe, alergă până la marginea falezei, pentru a cuprinde peisajul în totalitate.

De la sosirea lor acolo, inima nu încetase să bată foarte puternic și, în fața apelor oceanului care vuiau, Aviva își promise să se facă luntre și punte pentru a obține acea casă. Și, cu toate că fiica sa nu se gândea decât să adoarmă din nou, Aviva porni în căutare imediat, în micul oraș vecin, să descopere cine era proprietarul acelei case.

Foarte repede, tânăra femeie află că ultimii ocupanți de la "Adăpostul balenei" – astfel numea toată lumea vechea casă – muriseră de mult timp; un notar, domnul Corbet, fusese însărcinat cu executarea testamentară a locului.

Imediat în ziua următoare, Aviva se duse la domnul Corbet și, în câteva cuvinte, îi explică scopul vizitei sale.

Bătrânul domn se arătă politicos, dar vizibil plin de rezerve cu privire la planurile clientei sale.

– Sunteți singură, doamnă Thompson, vreau să spun: sunteți oare divorțată? o întrebă cu un aer suspicios în spatele ochelarilor groși.

– Nu, sunt văduvă.

– Trebuie să înțeleg că aveți intenția să locuiți în casa aceea mare, atât de îndepărtată de centrul orașului, singură cu fetița dumneavoastră?

Aviva se folosi de cel mai fermecător zâmbet al său pentru a răspunde:

– Chiar așa, domnule Corbet și dacă se putea, m-aș fi îndepărtat și mai mult de oraș; într-o regiune ca aceasta, mă îndoiesc că fiica mea și cu mine avem să ne temem de ceva.

Brusc încântat, bătrânul domn începu în acea clipă să laude virtuțile orașului său și încercă foarte amabil să-și scuze atitudinea neîncrezătoare de la început. Prea multe persoane se instalaseră la Carmel în ultimii ani și, ca toți locuitorii acestui oraș, încerca o oarecare reticență față de orice străin.

– Vă asigur, domnule Corbet, că nu aveți să vă temeți de nimic din partea fiicei mele și a mea. Doresc doar să trăiesc în această casă.

– Dar cum veți face din punct de vedere financiar?

– La moartea soțului meu, am moștenit o sumă destul de importantă, datorită vânzării tuturor bunurilor noastre din Los Angeles.

Domnul Cobert dăduse din cap la numele de Los Angeles, dar tânăra femeie continuă:

– Cred că ar trebui să fie suficient, dar desigur, totul depinde de prețul pe care îl veți anunța.

Omul legii trase în acea clipă un dosar gros dintr-un sertar al biroului și, după ce-l consultase răspunse:

– Nu este un târg bun, doamnă Thompson, mai ales dacă se ține seama de cheltuielile permanente care nu sunt de neglijat. În plus, vă atrag atenția că este vorba despre o casă veche în care țevile instalațiilor trebuie refăcute complet. Acoperișul necesită de asemenea reparații.

Aviva începu să se întrebe dacă bătrânul domn nu voia s-o descurajeze.

– Prețul este stabilit la trei sute cincizeci de mii de dolari și include suprafața totală a terenului. La asta se adaugă, după părerea mea, o sută sau două sute de mii de dolari lucrările, fără a socoti costul încălzirii...

Aviva îl întrerupse cu voce fermă:

– Ascultați, după ce va fi complet renovată, intenționez să-mi exploatez achiziția într-un mod rentabil.

Tânăra femeie nu se gândise nici un minut la viitor. Un singur lucru conta: să devină proprietara acelei case. Dar dat fiind prețul pe care acest bărbat tocmai i-l anunțase, era evident că Jenny și cu ea se vor afla repede fără bani.

– Ce cotă de credit pot spera să obțin, domnule Corbet?

– Nici una. Proprietarul mi-a interzis să accept cel mai mic credit pentru această afacere. Asta cu scopul de a se asigura, după ideea sa, că doar o familie mare, bogată și în consecință care să-i respecte vechea locuință, va putea cumpăra "Adăpostul balenei".

– Înțeleg. Oricum, nu am nevoie de credit.

Tinerei femei îi fusese greu să-și ascundă dezamăgirea.

– Oare îmi pot permite să vă întreb care vor fi planurile după încheierea lucrărilor?

O clipă, Aviva nu știu ce să răspundă.

– Am intenția să...

Ezită și brusc, o idee îi încolți în minte.

– Am intenția să deschid o pensiune de familie; un fel de hotel cu masă și cazare, în care clienții mei vor fi fericiți să rămână un timp.

Pentru prima dată de la începutul întrevederii lor, un larg zâmbet lumină fața domnului Corbet și cu un aer foarte interesat subit, o lăsă pe tânăra femeie să continue.

– Nu va fi nici televizor, nici telefon, ci fotolii confortabile din piele în fața unui imens șemineu și cărți de calitate în bibliotecă. Mi-am dorit întotdeauna să-mi realizez acest vis, improviză Aviva.

– Este o idee excelentă! Ascultați, doamnă Thompson, voi face tot posibilul ca să putem încheia această afacere cât mai curând. Puteți trece oare pe la biroul meu la sfârșitul săptămânii?

Astfel începu totul.

Domnul Corbet, primul său prieten, o prezentase pe Aviva cu mândrie "adevăraților" locuitori din Carmel: Joe, instalatorul, care îi va acorda cele mai bune prețuri și Bob, cel mai cunoscut dintre artizanii din oraș. Doamna Jensen se va ocupa de așternuturile de pat și de draperii și desigur, Tim, care își va adăuga geniul creator la ansamblul decorării.

În prima zi când intrară în noua lor locuință, Aviva și Jenny curățiră în întregime bucătăria și una dintre camere; trăiseră un an întreg în mijlocul lucrărilor.

Anotimpurile se succedară și Aviva făcu cunoștință cu locuitorii din Carmel, reuși să le câștige încrederea și încetă să fie o străină.

De la plecarea din Los Angeles, se simțea renăscând. I se părea chiar că nu trăise niciodată mai înainte. În ciuda muncii grele pe care o începuse, în ciuda responsabilităților de mamă față de Jenny, în ciuda inimii singuratice, tânăra femeie simțea în sfârșit fericirea.

Și astăzi, în ajunul deschiderii pensiunii, se afla acolo, în casa sa, împreună cu două dintre cele mai dragi persoane din lume, fiica sa Jenny și Tim, prietenul atât de prețios.

Pereții, balustradele din aramă, străluceau la perfecțiune, covoarele luxoase din Orient, cumpărate recent, acopereau parchetul ceruit, un foc din lemne ardea ușor în vastul șemineu și un enorm buchet din flori de câmp împodobea masa din sufragerie.

Așadar, totul era perfect. Totuși, tânăra femeie nu putea scăpa de o teamă surdă care, de când se trezise, nu înceta să-i sporească în suflet: toate aceste eforturi nu vor ajunge oare la un eșec? Ce va face dacă cele douăsprezece camere vor rămâne dezolant de goale? Oare nu se lansase puțin prea repede într-o acțiune care, în cele din urmă, se va dovedi peste puterile ei?

Toate aceste întrebări și multe altele nu încetau să o frământe. Totuși, de la început, norocul fusese de partea ei și Aviva se hotărî să-și alunge gândurile negre din minte și se întoarse spre Tim.

– Gata, am terminat în sfârșit și propun să facem în seara aceasta o mică petrecere între noi, pentru a sărbători evenimentul. Tim, vreau să te văd aici, la ora șapte fix, îmbrăcat în cel mai frumos costum și nici vorbă să te atingi de o unealtă cât de mică.

– Da, doamnă, la ordinele dumneavoastră.

Tim salută scurt militărește și izbucni în râs văzând-o pe Jenny imitându-l.

– Da, doamnă! spuse aceasta cu vocea de copil.

Aviva se aplecă și își sărută tandru fiica pe obraz.

– Ei! exclamă Tim, atingând cu timiditate umărul tinerei femei, n-aș putea avea și eu un sărut?

Aviva nu ezită decât o clipă și, apropiindu-se de tânărul bărbat, îl sărută nevinovat pe fiecare obraz.

– Acum, dragă domnule, te-aș ruga să pleci și să mă lași să pregătesc masa somptuoasă pe care ne-o vom oferi diseară.

Era ora patru după-amiază când Aviva termină de aranjat masa. Diferitele pahare de cristal rivalizau în eleganță cu serviciul fin din porțelan de China și tacâmurile de argint cu emblema "Adăpostul balenei".

Mirosuri delicioase veneau din bucătărie și Aviva nu putu rezista să arunce o ultimă privire preparatelor pentru cină. Friptura Wellington se rumenea încet în cuptor, sufleul Grand Marnier promitea să fie delicios și încă multe alte lucruri îi așteptau pe cei doi prieteni.

Tânăra femeie se gândi atunci că cel puțin un lucru bun îi rămăsese din sejurul la Los Angeles: acele cursuri de bucătărie la care o înscrisese Sam în timpul sarcinii și care în acea perioadă o distraseră foarte mult, acum se dovedeau foarte utile. Talentele culinare ale unei proprietare de la "Adăpostul balenei" îi vor seduce pe viitorii săi musafiri, ca și calda ospitalitate a locurilor.

Aviva verifică pentru ultima dată, ca să nu lipsească nimic: lumânări, flori, coniac, cafea... O clipă Avivei îi veni ideea că Tim se putea înșela asupra sensului invitației sale. Tânăra femeie dorea doar să petreacă o seară plăcută în compania unui prieten drag, nimic mai mult.

Dar era timpul să se pregătească și ea. Așa că urcă în fugă cele trei etaje mochetate și se duse în camera sa.

***

– A fost o cină absolut extraordinară!

Tim rupse tăcerea plăcută în care se complăcuseră amândoi, așezați confortabil în fața unui foc bun. Tânărul bărbat își ascundea cu greu admirația pasionată pe care o avea pentru Aviva. N-o văzuse niciodată atât de frumoasă, îmbrăcată într-o rochie lungă de mătase, foarte simplă, înfrumusețată de un colier de perle fine și delicate. Își ridicase cu grație părul frumos și această coafură nouă îi venea de minune, îi oferea un aer în același timp grav și vulnerabil.

Vocea limpede a tinerei femei întrerupse visarea lui Tim.

– Pari foarte surprins, nu-i așa, să mă vezi altfel îmbrăcată decât cu blugi pătați de vopsea!

Dintr-o mișcare suplă, tânăra femeie se îndreptă.

– Mai vrei un pahar de coniac?

Și fără să aștepte răspuns, vrând cu orice preț să-l distragă pe tânărul bărbat de la gândurile pe care le bănuia, Aviva turnă repede lichidul ca ambra în paharul lui Tim.

– Doamna Baker va fi aici chiar mâine. Sper că nu voi regreta prezența sa permanentă. Este atât de... "excentrică!"

– Într-adevăr, pare puțin ciudată, dar după părerea mea, este de preferat să nu fii complet singură în casa asta mare.

Tim tăcu. Fără îndoială, doamna Baker ocupa puțin loc în mintea sa, dar tânăra femeie preferă să nu vadă conversația deviind spre un subiect mai personal.

– Ceea ce mă neliniștește, mai ales, este că n-am auzit-o niciodată exprimându-se altfel decât prin ordine și lamentări, iar la vârsta ei, un asemenea defect nu se corectează ușor.

Aviva își ridică paharul de cristal în lumina focului și-l contemplă gânditoare.

– Sper că-i va plăcea aici, deoarece n-aș suporta s-o aud plângându-se în fiecare zi! Imaginează-ți, Tim, m-a sfătuit să angajez o persoană de două ori pe săptămână, pentru a avea grijă de pensiune și a se ocupa de Jenny, în timp ce eu, mă voi duce să mă distrez în oraș! Cum oare aș putea dori să mă îndepărtez de aici, fie și pentru o zi?

– Ei bine, consider că doamna Baker a avut o idee excelentă. În definitiv, poate își amintește că a fost și ea tânără.

Aviva izbucni în râs la imaginea lui Gladys Baker tânără fată.

Tim o întrerupse cu voce gravă.

– Totuși, nu-ți vei consacra toată viața "Adăpostului balenei!" Știi câtă osteneală ți-ai dat pentru a dobândi și a restaura această locuință veche, dar acum ar fi timpul să te îndrepți puțin spre lumea exterioară. Oare ce fel de viață dorești să-i oferi lui Jenny? O mamă retrasă aici, douăzeci și patru de ore din zi, în fiecare zi a anului? Nu este normal!

– Am ales să-mi cresc fiica astfel și nu-mi regret decizia. Sunt mândră de drumul parcurs de la plecarea din Loc Angeles și nici un bărbat, mai

ales un bărbat ca tine, Tim, de care mă simt atât de diferită, nu mă va face să-mi schimb ideile.

Tânăra femeie răspunsese puțin tăios. La aceste cuvinte, o ușoară tresărire agită umerii lui Tim și Aviva își reproșă că fusese atât de crudă.

– Tim, nu mă cunoști atât de bine! Dacă te mulțumești să rămâi prietenul meu, voi fi profund fericită. Jenny și cu mine te considerăm de mult timp ca făcând parte din familie, dar nu spera nimic mai mult.

Tânăra femeie se ridică.

– Mă duc să verific dacă Jenny nu s-a dezvelit dormind.

La întoarcerea în salon, Aviva auzi ultima bătaie a orei unsprezece la vechiul orologiu de la intrare. Focul ardea încet și pe pereți se desenau umbre mari. Tim părea îngrămădit în fotoliu și Aviva nu-și putu stăpâni o strângere de inimă.

– Aviva, știu că momentul este prost ales pentru a-ți spune asta, dar mă tem că într-o zi, frumoasele principii pe care te bazezi să nu se prăbușească de la sine. În acea zi, orice s-ar întâmpla, voi fi aici să te protejez. Să nu uiți.

Rămaseră câteva minute nemișcați să se privească. Cuvintele erau parcă suspendate în aer. O profundă duioșie o cuprinse pe tânăra femeie. Tim făcuse dovada unui mare curaj pentru a formula această declarație de dragoste. În același timp, ea considera încăpățânarea sa puțin nebunească.

Brusc, fu cuprinsă de o mare oboseală. Responsabilitățile față de Jenny și de grijile cu pensiunea îi ajunseseră din plin, fără ca Tim să vină s-o copleșească în plus cu dragostea sa. În fața tânărului bărbat, Aviva simți cu durere absența lui Sam lângă ea, absența unui bărbat puternic și înțelegător pe care să se bizuie puțin.

Dar cum nu avea nici un sens să se lase astfel pradă unei visări inutile, își alungă repede din minte aceste idei. Nu era momentul să cedeze.

Fiecare pierdut în propriile gânduri, nu auziră zgomotul clopoțelului de la intrare. Soneria răsună din nou, și adunându-și energia, Aviva aprinse lampa din hol și se îndreptă spre ușa de la intrare.

Un bărbat înalt se afla acolo.

Lumina îi juca pe tâmplele argintii și forma un nimb comic în jurul părului său. Bărbatul, îmbrăcat cu o rară eleganță, arbora o pălărie mică ecosez verde cu alb pe vârful capului și acea pălărie o amuzase pe Aviva.

– Îmi pare teribil de rău. Rareori mi se întâmplă să produc un asemenea efect asupra unei femei așa de frumoase!

Intră râzând.

– Mi-a fost foarte greu să reținnumele acestui loc. Diane mi-a spus că tocmai ați deschis și mi-am amintit de asta sosind la Carmel.

Aviva își reveni rapid în fire: ora era târzie și bărbatul acesta îi era complet necunoscut. Fu recunoscătoare pentru prezența lui Tim, așezat în salon.

– Vă cer iertare. Am fost surprinsă. Dar cine sunteți și oare ce faceți aici, la ora aceasta? îl întrebă cu un aer serios.

– Să nu-mi spuneți că sunt primul!

Se dădu înapoi și o examină liniștit pe Aviva, fără să-și ascundă admirația pentru frumoasele trăsături ale feței și pentru ținuta sa încântătoare.

– Nu se va spune că Jeremy Crowley va rata șansa de a fi primul! exclamă întinzându-i o mână bronzată tinerei femei, pe care aceasta o ignoră.

Jeremy Crowley înălță din umeri.

– Diane m-a prevenit că sunteți puțin diferită de alte femei.

– Diane?

Era un dialog al surzilor și enervarea tinerei femei sporea.

– Diane Chesterfield, desigur.

Aviva păli la numele acelei femei care îi influențase viața în toți anii petrecuți la Los Angeles. Diane și recepțiile sale, Diane care se aruncase de gâtul lui Sam... Simbolul perfect al Californiei de Sud!

– În realitate, n-am cunoscut foarte bine această persoană. Așa că, sunt foarte surprinsă că v-a putut vorbi despre mine. Ce v-a povestit oare?

Bărbatul întinse brațele ca și când Aviva s-ar fi dus să i se cuibărească la piept, dar tânăra femeie nu făcu nici un gest și rămase ca de marmură.

– Domnule Crowley, voi fi obligată să vă dezamăgesc. În primul rând, sunt foarte mirată că Diane a știut că voi deschide o pensiune aici, la Carmel. În al doilea rând, nu vom deschide oficial înainte de mâine dimineață. Lucrările de-abia s-au terminat. Regret, dar nu suntem încă gata să primim clienți.

Tonul vocii era tăios. Apariția acestui bărbat o derutase atât de mult, încât își uitase datoriile de viitoare gazdă.

– Vreți să spuneți că nu sunteți decât dumneavoastră și cu mine în această casă mare?

Aviva nu știu ce să răspundă. Bărbatul acesta avea niște maniere surprinzătoare. Înainte de a putea reacționa, Tim ieși din umbră și se apropie de impertinentul personaj.

– Domnule Crowley, poate explicațiile doamnei Thompson n-au fost destul de clare pentru dumneavoastră? Acest hotel nu vă poate primi și vă sfătuiesc să plecați.

Jeremy Crowley îl privi cu atenție pe Tim, apoi, fără să se mai preocupe de tânărul bărbat, se întoarse spre Aviva.

– Ascultați, sunt încurcat. Tocmai am făcut un drum lung și după ce mi-am petrecut o zi întreagă încercând să-mi conving clienții, sunt la capătul răbdării.

Vocea i se înăsprise, dar o licărire insolentă îi strălucea încă în ochi.

Aviva se înfioră. Această pătrundere abuzivă târzie îi trezise atâtea amintiri! În plus, acest bărbat ciudat degaja un straniu magnetism. Ameți se puțin. Efectul coniacului, se gândi tânăra femeie.

– Trebuie neapărat să găsesc un loc pentru a-mi petrece noaptea și, în cazul în care asta nu vă produce un deranj prea mare, aș dori să rămân aici. Casa este foarte confortabilă și unde m-aș putea duce la această oră din noapte?

În ciuda ochilor negri strălucitori, Aviva găsi că părea realmente obosit. Și apoi, în starea actuală a contului său din bancă, oare cum și-ar putea permite să-l poftească afară pe primul său client?

– Bine, sunt de acord, Tim.

Aviva oftă în fața nervozității crescânde a tânărului bărbat.

– De fapt, domnul Crowley poate foarte bine să rămână. Este vorba doar de o noapte și a început deja.

Aviva simți brusc o ușoară tresărire a trupului, în fața acelor doi bărbați care nu încetau să se privească. Ora târzie îi oferea o scuză bună pentru a scurta seara cu Tim, dar mai multe motive o împiedicau să dorească să rămână singură în fața domnului Crowley. Îi amintea prea mult de un trecut de care crezuse că fugise pentru totdeauna.

– Cum vrei, Aviva, dar...

Tim nu-și termină fraza. La urma urmei, nu el hotăra.

– Mulțumesc, Tim, totul va fi bine.

Pe jumătate convinsă de propriile cuvinte, Aviva îl conduse pe tânărul bărbat și îi ură noapte bună. Apoi, încuind de două ori ușa grea, se apropie de Jeremy Crowley și i se așeză în față.

– Pe aici, vă rog, spuse, conducându-l în birou.

Aviva îl lăsă pe domnul Crowley să semneze în registrul hotelului și stinse toate luminile de la intrare. O mică voce interioară îi comanda să fie atentă și să aibă un comportament fără echivoc. Cu demnitate, urcă treptele scării și bănui ochii lui Jeremy Crowley ațintiți asupra spatelui său.

– Urmați-mă, domnule Crowley. Fiica mea doarme în aripa de est a casei, așa că, dacă binevoiți, vă voi conduce puțin mai departe. Decorarea camerei vă va părea poate puțin feminină, dar sunt sigură că vă veți simți foarte bine acolo.

Acum, Jeremy Crowley era foarte aproape. Un plăcut parfum aromat emana din toată persoana sa. Aviva deschise ușa camerei și îl precedă.

– Este absolut fermecător, Viva.

Tânăra femeie tresări în fața acestei familiarități deplasate, dar, paradoxal, nu se putu stăpâni să încerce o anumită plăcere auzindu-l. Oare era pe cale să înnebunească? Cu siguranță, alcoolul explica această bruscă slăbiciune. Se jură să nu se mai atingă niciodată de o picătură de coniac.

Se prefăcu că n-a auzit.

– Îmi pare rău, dar nu este foc în șemineu.

– N-are importanță. Sunt sigur că acest hotel este destul de călduros și fără asta.

Tonul era ironic, dar Aviva nu-i descoperi subînțelesul. Ce tupeu avea acest bărbat! Întru totul în maniera prietenilor Dianei!

– Acum, bună seara. Micul dejun se va servi începând cu ora opt, spuse tăios, părăsind încăperea.

– Așteptați o clipă, doamnă Thompson. Dacă Diane mi-a recomandat acest loc, este pentru că știe probabil că voi găsi aici numeroase satisfacții.

– Vă... vă rog să mă iertați?

Aviva stătea în picioare, incapabilă de cea mai mică mișcare. O răceală de gheață îi coborî în toate membrele și se îndoia că înțelesese bine.

Bărbatul se apropie.

– Dumneavoastră și Diane, aveați aceleași cunoștințe la Los Angeles, nu-i așa?

Așadar, nu se înșelase. Brbatul acesta credea că se comporta ca Diane Chesterfield. Oare cum putuse face o asemenea insinuare! Cum o putuse asocia acelei femei? Mânia o făcu să-și vină în fire și cu o privire întunecată, îl ascultă continuând:

– Așa că, de ce n-am merge să luăm acea sticlă de coniac pe care am zărit-o adineaori și nu ne-am cunoaște mai bine?

Părea că se simte în largul său în rolul de seducător și, în alte împrejurări, tânăra femeie ar fi recunoscut poate că era greu să-i reziști. Acum, era foarte aproape și parfumul său o tulbura. Se dădu înapoi, cu ochii strălucind de mânie.

– V-ați înșelat grav asupra spuselor Dianei: n-am dus aceeași viață ca femeia aceea și nu sunt hotărâtă s-o încep acum. Noapte bună, domnule Crowley.

Era gata să părăsească încăperea, când Jeremy Crowley o luă de mână și o strânse în ale sale. O ciudată plăcere o cuprinse pe tânăra femeie.

Nu-și putea desprinde ochii de la acele mâini care o țineau prizonieră, incapabilă să reacționeze, ca hipnotizată de atingerea acelor degete ale bărbatului pe pielea sa. O clipă, nu se mai gândi la nimic. Apoi, ridicând capul, ochii săi frumoși verzi, îi întâlniră pe cei întrebători ai lui Jeremy Crowley.

– Păreți un bărbat inteligent, domnule Crowley. Pe viitor păstrați puțin bun-simț pentru a nu mai emite judecăți asupra altora doar din spusele altei persoane; mai ales când este vorba despre o femeie ca Diane.

Își retrase în grabă mâna și ieși din încăpere.

După ce trase zăvorul de la camera sa, se rezemă de tocul ușii și rămase fără să se miște câteva minute, lăsându-și ochii să se obișnuiască în întuneric.

Încăperea era frumoasă, luminată astfel de clarul de lună. Patul era îngrozitor de gol.

Capitolul 2

Primele raze de soare o treziră pe tânăra femeie dintr-un somn greu și profund, iar Aviva se ridică din pat proaspătă și bine dispusă. Timp de un minut, avu impresia că i se arată o lume nouă. Treptat, evenimentele din ajun îi reveniră în memorie și forța anumitor imagini o obligară să se îndrepte în pat.

Insolentul domn Crowley semăna, atât de mult încât putea fi confundat, cu Sam. Acum, fierbea de furie. Nu numai comportarea grosolană a acelui bărbat o irita în cel mai înalt grad, ci propriul comportament o înfuria și mai mult. Oare de ce nu se arătase mai fermă? Cum putuse ceda sentimentului de fascinație, să simtă chiar atracție pentru un asemenea personaj?

Nici o explicație nu o mulțumea. Fusese de-ajuns ca un bărbat mai îndrăzneț să se apropie puțin mai mult, pentru ca imediat să se comporte ca o naivă ușuratică. Totuși, anii petrecuți cu Sam, căsnicia lor dificilă, moartea lui, responsabilitățile față de Jenny ar trebui să-i fie suficiente pentru a o îndepărta pentru totdeauna de asemenea slăbiciuni. Oare acea carapace cu care își înconjurase inima era atât de fragilă?

Pur și simplu, Aviva refuza să admită adevărul. În definitiv, nu era decât o ființă omenească, o femeie singură de multe luni și acea apariție din noaptea trecută îi trezise dorințele.

Brusc, îi fu teamă că nu este destul de puternică pentru a lupta.

– Mamă? Ce se întâmplă? Ești bolnavă?

Aviva întoarse capul și inima îi fu mișcată în fața chipului frumos, plin de îngrijorare al fiicei sale. Îi întinse mâna peste cearșafuri, o ajută să se suie în pat și strânse trupul mic, fără să poată vorbi.

– Mamă! o întrebă Jenny din nou.

În fața descumpănirii fiicei sale, Avivei îi fu rușine de toate gândurile stupide și își reveni.

– Totul va fi bine, murmură ca pentru sine.

În mai puțin de o oră, bărbatul acela va pleca pentru totdeauna și, cu el, amintirea Dianei, a lui Sam și a tuturor emoțiilor. Se va afla din nou singură în casa sa frumoasă, înconjurată de fiica sa și de prieteni.

– Nu, draga mea, mama nu este bolnavă. Mă gândeam doar la o mulțime de lucruri, dar acum, s-a terminat. Spune-mi, ce intenționezi să faci astăzi?

– Oh, încă nu știu. Oare ai vreo idee?

Jenny își găsise bucuria de a trăi și toată veselia obișnuită.

– Îți propun să ne îmbrăcăm, apoi să pregătim micul dejun și să terminăm de aranjat camera pentru doamna Baker. Vrei să mă ajuți?

– Desigur, mamă.

Brusc, Jenny deveni serioasă.

– Cine este domnul care a sosit aseară?

Aviva tresări la această întrebare.

– De unde știi că a venit cineva?

– M-am trezit și l-am auzit. Nu era vocea lui Tim.

– Într-adevăr, este vorba de un anume domn Crowley, primul nostru client; dar acest domn va pleca în această dimineață.

– Ah...

Dezamăgirea lui Jenny o surprinse pe Aviva.

– Nu ai nici un motiv să fii decepționată, Jenny; foarte mulți oameni vor veni aici și vor pleca după câteva zile. Asta se întâmplă mereu într-un hotel.

– Da, știu bine, dar Tim și cu tine nu sunteți niciodată liberi și credeam că acest domn va rămâne aici să se distreze cu mine.

– Domnișoară dragă, fiind mâna dreaptă a directoarei acestei instituții, îți interzic să vrei să te joci cu clienții. Oare m-am făcut bine înțeleasă?

Aviva luase un ton serios, dar Jenny pufni în râs.

– Acum, șterge-o în camera ta și dacă ai nevoie de mine pentru a-ți lega șireturile de la pantofi, sau a te pieptăna, cheamă-mă, de acord?

Tânăra femeie închise încet ușa și începu să-și facă toaleta, sperând că domnul Crowley va părăsi hotelul foarte devreme de dimineață, fără să aștepte micul dejun. Îmbrăcată în niște pantaloni Yves Saint-Laurent și cu o delicată bluză din mătase albă, cu părul lung despletit pe spate, se pregătea să iasă, când descoperi în fața ușii sale un mic pătrat de hârtie cu antetul "Adăpostul balenei". Intrigată, se aplecă, luă scrisoarea și citi: "Aș dori un mic dejun pentru două persoane, la ora nouă, în camera mea. Jeremy Crowley".

Mânia îi îmbujoră obrajii. Primul gând fu să se repeadă în camera domnului Crowley. Se despărțiseră la miezul nopții. Oare cum putuse introduce o femeie în casă fără ca ea să-l audă? Și cum îndrăznise să nu-i anunțe că așteaptă o vizită? Și pe deasupra, domnul voia să ia micul dejun în particular! Ce-ar fi făcut oare invitata sa dacă, din întâmplare, Aviva ar fi cedat avansurilor sale? Era de necrezut! Bărbatul acesta avea un tupeu nemaiîntâlnit!

Mototoli mesajul în mână și coborî în grabă, cu zgomot, scările ce duceau la parter. Trebuia să se controleze cu orice preț. La urma urmei, Diane și cu siguranță acest Jeremy Crowley cunoșteau probabil foarte multă lume și ar fi o stângăcie să se arate dezagreabilă încă din prima zi. Începea să se îndoiască de capacitățile sale de a ține o pensiune.

Din fericire, treptat, proasta dispoziție i se transformă într-o indiferență rece. Un singur lucru trebuia să conteze: să câștige bani, pentru a-și păstra casa.

Cu sufletul împăcat, se ocupă de pregătirea micului dejun: cafea caldă, cornuri, felii de pepene galben proaspăt într-o cupă de cristal, brânză

topită, zahăr, suc de fructe și câteva fire de levănțică într-o mică vază de argint.

Sui cu precauție până la etaj și inspiră profund înainte de a bate cu hotărâre la ușă.

– Intrați, doamnă Thompson.

Vocea era prietenoasă și veselă. Nici un alt zgomot nu se auzea din cameră. Aviva deschise ușa, sigură că va găsi o tânără naiadă întinsă alene în pat.

Fu cu totul altfel.

De surpriză, era gata să scape tava din mâini. Nici o clipă nu și-ar fi putut imagina scena: așezată într-un fotoliu, lângă pat, cu picioarele îndoite, stătea Jenny, încântată de farsă. Jeremy Crowley, rezemat cu spatele de perne, o privea râzând.

– Bună ziua, mamă! Ne-ai făcut să te aștteptăm mult, Jeremy a spus că ai întârziat.

Aviva era gata să replice cu asprime, dar își reveni la timp.

– Dacă aș fi știut că era vorba despre un mic dejun foarte special, m-aș fi grăbit mai mult.

Îi aruncă o privire ucigătoare, plină de reproșuri lui Jeremy, dar nu avu inima s-o certe pe Jenny și să-i strice bucuria.

– Acum, vă las să mâncați liniștiți și apoi, dragă domnișoară, aș vrea să avem o discuție referitoare la comportamentul față de oaspeți.

Înainte să se îndepărteze, Aviva avu timp să surprindă privirea complice pe care Jeremy Crowley i-o aruncă fiicei sale. Nu aprecia prea mult acele familiarități față de Jenny. Îl examină cu mai multă atenție: părul negru ciufulit, fire subțiri argintii la tâmple, era greu de recunoscut bărbatul din ajun. Fu obligată să admită că avea un aer foarte plăcut. Zâmbetul său lumina încăperea. Nu se putu stăpâni să nu-i răspundă, dar imediat își reproșă asta.

– Sper că Jenny nu v-a deranjat, domnule Crowley? îl întrebă pe un ton sec.

– Dimpotrivă, doamnă Thompson, am fost încântat că a intrat în camera mea pentru a face cunoștință. Ei bine, sunt ani de zile de când nu m-am aflat într-o companie feminină atât de fermecătoare, mai ales în camera mea.

Ochii îi străluceau de maliție și părea că apreciază frumusețea și eleganța tinerei femei.

– Domnule Crowley, mi-ar plăcea foarte mult să ne scutiți pe fiica mea și pe mine de acest gen de comentarii. Cunosc stilul oamenilor pe care aveți obiceiul să-i frecventați la Los Angeles, dar aici, este altfel.

Oare nu mersese prea departe? Starea finanțelor sale nu-i permitea să fie atât de dezagreabilă... La urma urmei, bărbatul acesta și toți prietenii săi să se ducă naibii!

Se stabilise la Carmel pentru a fugi de acest gen de indivizi și nu se punea problema să-și schimbe părerea.

Se întoarse. Vocea caldă a lui Jeremy Crowley o opri în clipa în care ieșea pe ușă.

– Doamnă Thompson, pot să vă asigur că n-am avut niciodată intenția să vă zăpăcesc fiica, sau să o seduc, nici să vă sâcâi fără rost. Credeți-mă sunt sincer. Și vă rog să mă iertați pentru ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută. Aroganța este unul din principalele mele defecte și îmi pare rău. Văd bine că Diane și dumneavoastră aveți puține lucruri în comun.

Aviva simți că nu mințea. Oftă cu ușurare și un zâmbet de recunștință îi lumină chipul.

– Mulțumesc, domnule Crowley.

Aviva părăsi încăperea, nu fără a o avertiza pe Jenny să nu-și prelungească vizita.

Lucrurile redeveniseră așadar la normal. Totuși, tânăra femeie nu putea scăpa de o anumită frustrare. Acum era limpede, nu mai prezenta interes pentru acel bărbat. Această constatare nu o bucura și o apăsa ca o bară pe piept. De ce oare era decepționată? Poate sentimentul de a fi dorită de un bărbat avea pentru ea mai multă importanță decât crezuse.

– Este cineva aici?

O voce plăpândă, dar autoritară o strigă din ușa de la intrare și, aplecându-se peste balustradă, Aviva o recunoscu pe doamna Baker. Bătrâna doamnă o aștepta cu nerăbdare, înconjurată de numeroasele sale bagaje.

– Bună ziua, doamnă Baker. Sunt aici.

– În sfârșit, iată-vă! Am crezut că este pustiu în casă!

Aviva luă o anumită expresie a feței și coborî s-o înfrunte pe doamna Baker, în timp ce se întreba cum va reuși să găsească un teren de înțelegere cu această bătrână doamnă care bombănea atât de mult. Orice urmă a lui Jeremy Crowley îi dispăru din gânduri în fața noii sale pensionare.

– Nu știam la ce oră veți sosi, spuse, străduindu-se să fie amabilă.

– Binevoiți să chemați băiatul să mă ajute. Mi-e teamă că amândouă nu vom reuși să urcăm toate aceste bagaje. Unde este camera mea? Ați promis să mi-o dați pe cea care este verde ca mărul, cu măsuța de toaletă din cireș.

Fiecare din cuvintele lui Gladys Baker o lovea în amorul-propriu pe tânăra femeie. Dar, în definitiv, era totuși acasă și râse pentru a destinde atmosfera.

– Înainte de orice, aici nu există băiat. Dar spuneți-mi care vă sunt bagajele cele mai urgente și le voi duce eu însămi în camera dumneavoastră. De celelalte mă voi ocupa mai târziu, în timpul zilei. Binevoiți să mă urmați. Camera este pregătită.

– Fără băiat?

Gladys Baker nu-și revenea din surpriză.

– Dar cum veți face să conduceți această pensiune fără nimeni care să vă ajute?

Aviva dădu din cap. Evident avea dreptate, trebuia să admită asta. Bătrâna doamnă era bine cunoscută în Carmel și hotărârea sa de a se instala la "Adăpostul balenei", era considerată un fel de binecuvântare locală. Deocamdată, Aviva nu vedea asta decât ca pe o nenorocire. Manierele sale înțepate și bombănelile permanente nu aveau nimic

îmbucurător. Din păcate, nu se punea problema să dea înapoi. Aviva avea nevoie de bani și dacă voia să reușească în ceea ce întreprinsese, nu trebuia să se arate dificilă. Dacă cel puțin doamna Baker ar fi fost o bunicuță cochetă, blândă și amuzantă, a cărei companie să le fi amuzat pe Jenny și pe ea, în timpul serilor lungi de iarnă!

Din fericire, doamna Baker fu încântată de camera sa. Totul îi plăcea: cuvertura verde ca mărul asortată cu tapetul, balansoarul din apropierea șemineului și bineînțeles, măsuța de toaletă din lemn de cireș.

Aviva aprinse focul și se retrase, lăsând-o pe bătrâna doamnă să se obișnuiască în liniște cu noul mediu de viață.

La întoarcerea în bucătărie, se așeză câteva minute. Împotriva oricărei așteptări, prezența pensionarei o liniștea. Curând, datorită numeroaselor relații ale bătrânei doamne, fiecare din cele douăsprezece camere va fi ocupată. Asta va însemna de asemenea cornuri și cafea pentru douăzeci și patru de persoane, poate în fiecare zi a anului... Fără să mai vorbească de anunțurile pe care le dăduse în diferite ziare importante din California. Dacă toate dorințele se realizau, fără nici o îndoială va trebui să-și găsească un ajutor, măcar o parte din timp. Dar cum să meargă la Carmel să dea un anunț, cu toată această muncă pe care o avea de îndeplinit?

Era aproape miezul zilei când Jenny și Jeremy apărură pe ușa bucătăriei. Avivei îi fu rușine să admită că uitase complet de fiica sa. Din fericire, fetița nu-și asuma nici un risc în această regiune și de la conversația lor de dimineață, prezența lui Jeremy Crowley alături de ea nu-i mai producea nici o îngrijorare.

– Ei bine, unde ai fost? Jenny, sper că nu l-ai plictisit pe domnul Crowley. Acum, cu siguranță trebuie să se pregătească de plecare.

Cu cât va pleca mai repede...

– De fapt, doamnă Thompson...

Aviva înălță capul și zâmbi.

– Tocmai mă întrebam dacă ar fi posibil să mai rămân câteva zile aici. Desigur, pensiunea fiind deschisă oficial.

Chipul îi era atât de sincer, atât de plin de viață, încât Aviva se întrebă dacă evenimentele din ajun nu apăruseră decât în imaginația sa.

– În locul dumneavoastră n-aș ezita, continuă foarte repede. Un client nu trebuie lăsat niciodată să scape.

– Desigur, desigur. Oare unde îmi era capul? Vă voi anula doar nota.

Se îndepărtă imediat, cu obrajii îmbujorați, înnebunită la ideea că acest bărbat i-ar fi putut ghici tulburarea. La urma urmei, era vorba de un prilej favorabil pentru contul său bancar. Până la urmă, dacă se gândea bine, domnul Crowley nu era atât de nesuferit. Poate în spatele manierelor ciudate se ascundea un gentleman. În orice caz, Jenny îl adoptase întru totul.

– Sunt încântat că acceptați. Pot oare telefona la biroul meu pentru a-i anunța?

– Nici o problemă: prețul convorbirii se va adăuga la nota de plată.

Aviva se felicita că știuse să țină situația în mână.

Jeremy Crowley lipsi câteva minute și se întoarse imediat în bucătărie.

– Acum, voi reuși oare să le conving pe cele două noi prietene ale mele să mă însoțească pentru prânz în oraș? Ar fi ocazia pentru mine să-mi recunosc greșeala.

Părea sincer și intonația vocii era politicoasă. Pentru prima dată, Aviva îi adresă un zâmbet adevărat.

– Mulțumesc foarte mult pentru această invitație. Vă apreciez intenția, dar într-adevăr am multe lucruri de făcut. În plus, dacă va sosi un client, nu va fi nimeni aici să-l întâmpine.

Spunea adevărul. În același timp, totuși, n-ar fi vrut să se compromită atât de repede cu un bărbat care va dispărea din viața sa în câteva zile. Așa fermecător cum putea fi domnul Crowley, aici, la "Adăpostul balenei", nu știa nimic despre viața pe care o ducea la Los Angeles și nu dorea să-l cunoască mai mult pe acest bărbat.

– Ce înțelegeți prin: "nimeni aici?"

Tânăra femeie tresări.

– Dacă am înțeles bine, eu nu contez.

Toate privirile se întoarseră spre doamna Baker care, cu un aer hotărât, intrase în grabă în încăpere.

– Sunt în stare ca oricine să țin pensiunea în lipsa dumneavoastră.

Bătrâna doamnă se întoarse spre Jeremy și-i întinse mâna.

– Bună ziua tinere. Nu cred că ne cunoaștem. Mă numesc Gladys Baker și locuiesc aici.

– Încântat să vă cunosc. Și eu locuiesc aici, dar doar pentru câteva zile. Dacă atmosfera de la "Adăpostul balenei" se dezgheață, s-ar putea să-mi prelungesc sejurul.

Aruncă spre Aviva o privire care o tachina, dar aceasta rămase impasibilă.

Ca și când ar fi priceput subînțelesul, doamna Baker izbucni în râs.

Văzându-i uniți împotriva ei, Aviva simți mânia cuprinzând-o din nou. Lucrurile luau o întorsătură ciudată pentru prima zi în care deschisese!

– Bagajele acela din hol, vă aparțin? o întrebă Jeremy pe bătrâna doamnă.

– Da, sunt ale mele. Veți avea oare amabilitatea să mă ajutați să le urc în camera mea? Sunt sigură că Aviva nu va reuși niciodată singură.

Se aplecă la urechea lui Jeremy Crowley, adăugând un aer complice, dar suficient de tare pentru ca tânăra femeie să audă:

– Imaginați-vă că nu există încă un băiat aici!

Jeremy se prefăcu intrigat și luă o mină consternată.

– În acest caz, mă voi ocupa eu însumi. Apoi, toți trei, cu Jenny, o vom lăsa pe doamna Thompson să-și continue munca și vom merge să prânzim în oraș.

Era prea mult, gândi Aviva, exasperată și amuzată în același timp. Oricum, nu se punea problema ca Jenny să-i însoțească. Era suficient micul dejun.

– Tinere, interveni Gladys Baker fără să-i lase tinerei femei timp să reacționeze. Iată o idee bună, iar doamna Thompson va fi cu siguranță

încântată să fie eliberată pentru câteva ore de fiica sa. Nu este așa, draga mea?

Aviva rămase cu gura căscată. Femeia aceasta avea un mod incredibil de a hotărî pentru alții! Își ațintì privirea pe rând asupra fiecăruia: Jenny în picioare lângă Jeremy, doamna Baker o sfida din ochi, sigură că nu va îndrăzni s-o decepționeze pe fetiță și Jeremy Crowley, vizibil foarte amuzat de situație.

– De acord, de acord, cedă Aviva în cele din urmă.

Astfel, în puțin timp, va scăpa de prezența lor.

– Doamnă Baker, vă voi ruga să aveți grijă de Jenny. Și tu, draga mea, du-te repede să-ți iei o vestă. S-ar putea să fie frig, astăzi.

– De acord! răspunseră la unison Jenny și Jeremy urcând în fugă scările de la primul etaj.

– Ce tânăr fermecător!

Gladys Baker se întoarse spre Aviva cu un aer insinuant. În loc de răspuns, tânăra femeie ridică din umeri. Totuși, nu va recunoaște cu voce tare că, într-adevăr, domnul Crowley era fermecător. Mai ales în fața acestei bătrâne doamne care avea tendința de a se încăpățâna să se amestece în ceea ce nu o privea.

Își reproșă proasta dispoziție. Gladys Baker trăise singură mulți ani și în anumite zile, asta fusese probabil teribil. Își promise să facă niște eforturi.

– Da, este foarte simpatic, dar nu este decât un oaspete și a devenit puțin prea familiar, după gustul meu.

Aviva spera într-o încuviințare din partea bătrânei doamne, dar aceasta se mulțumi să zâmbească larg și părăsi încăperea.

În cursul după-amiezii, Aviva se surprinse gândindu-se cu tandrețe la Jeremy Crowley. Fusese amabil că o scăpase de Jenny și de doamna Baker. Înscrisese două rezervări pentru weekendul viitor, casa era impecabilă, cina aproape gata și îi mai rămânea încă puțin timp pentru a face o baie și a se pregăti pentru seară. Trebuia să capete forțe pentru a o înfrunta din nou pe Gladys Baker.

Încet, Aviva făcu turul casei, verificând fiecare detaliu, cât de mic. Mulțumită, se duse în camera sa. Devenea indispensabil să angajeze pe cineva care s-o ușureze de toată munca pe care o necesita pensiunea.

Când îi auzi sosind, Aviva alergă la fereastră și o deschise.

– Intrați prin spate, deoarece am închis ușa de la intrare. Cina va fi servită într-o oră. Grăbiți-vă să vă pregătiți.

Închise fereastra și termină rapid să se îmbrace, pentru a-și primi oaspeții cu demnitate.

Conversația din jurul aperitivului fu amuzantă, instalați toți confortabil în fața șemineului, în așteptarea cinei. Jenny se îmbrăcase singură și se descurcase bine.

În timpul mesei, Aviva remarcă de mai multe ori ochii lui Jeremy Crowley ațintiți asupra ei, în timp ce Gladys Baker, calmată în sfârșit, asculta cu pioșenie tot ce spunea acesta.

Tânăra femeie purta o bluză din satin, de culoarea piersicii, închisă în nasturi până sus pe gât, peste o jupă lungă din catifea neagră și era încălțată cu pantofi negri eleganți, cu tocuri fine. Părul îi era ridicat cu grație într-un coc în vârful capului. Ținuta aceasta pe care o voise austeră și clasică îi dădea, în schimb, imaginea unei frumuseți din secolul trecut, ieșită dintr-o carte de istorie. Jeremy nu se plictisea să o admire.

După ultima linguriță de cremă de ciocolată, Aviva întrerupse flecăreala fiicei sale.

– Jenny, pentru tine este timpul să te duci la culcare.

Fetița își vârî nasul în farfurie, prefăcându-se că n-a auzit nimic.

– Du-te, draga mea. Imediat după spălarea vaselor, voi veni să te învelesc.

Fără o vorbă, Jenny se îndepărtă și ieși din încăpere.

Aviva se întoarse spre oaspeți.

– Vă propun o ceașcă de cafea în salon. În acest timp voi strânge masa.

– Cu plăcere, draga mea, răspunse Gladys Baker cu un aer de mare doamnă.

De-a lungul mesei, bătrâna doamnă fusese foarte plăcută; așa că Aviva îi iertă aerele de superioritate.

Jeremy se apropie de tânăra femeie și îi oferi brațul pentru a o însoți în salon.

– Mulțumesc, dar uitați că eu nu sunt oaspete. Duceți-vă și luați loc și, într-un minut, vă voi aduce cafeaua. Veți găsi coniac în carafă, lângă șemineu.

Petrecuseră o seară foarte plăcută și Aviva se simțea mai încrezătoare față de Jeremy Crowley, în calitate de conviv. Dar în calitate de bărbat, simțea cu totul altceva. Tulburarea pe care i-o provocaseră privirile lungi, în timpul mesei, nu dispăruse încă.

În sfârșit, totul fu curat și aranjat. Aviva își servi o ceașcă de cafea și se îndreptă spre salon.

Nici un zgomot nu se auzea din încăpere și ultimii tăciuni ardeau în cămin. Epuizați de această primă zi, Gladys și Jeremy se duseseră probabil în camerele lor. Perfect. Dorea să fie singură. Ce fericire la ideea de a-și scoate pantofii și a se afunda într-un fotoliu larg, pentru a-și savura cafeaua!

Se apropie și, fără să aprindă lumina, își puse ceașca pe masa mică din salon. Se opri brusc. Jeremy era acolo, cu un pahar de coniac în mână și ochii ațintiți asupra focului.

– M-ați speriat! Credeam că toată lumea s-a dus la culcare.

În penumbră, de-abia îi putea distinge fața. Totuși, avu impresia că, pentru prima dată, se afla în fața adevăratului Jeremy Crowley. Expresia arogantă și ironică a bărbatului de oraș dispăruse. Nici urmă de bărbatul de afaceri vioi, afemeiat. Acolo, într-o plăcută semiobscuritate, nu rămase decât bărbatul pierdut în gândurile sale, cu aer vulnerabil. Aviva se emoționă văzându-l astfel.

– Vă așteptam, doream să vă vorbesc. Aș vrea să știți că sunt copleșit de remușcări pentru atitudinea mea de aseară. Știu bine că este prea târziu să mai revin în urmă, dar într-adevăr, regret. Uneori, este greu să încetezi să

joci un rol. Mi-ar plăcea foarte mult s-o reluăm de la zero și să devenim prieteni. Vă rog.

Prieteni! Ce cuvânt ciudat în gura sa! Aviva nu avea încredere în interpretarea pe care o dădea el cuvântului "prieten". Totuși, oferta era tentantă.

– Este într-adevăr și părerea mea. Am frecventat destul de mult timp mediul dumneavoastră, dar i-am uitat regulile. Viața aici este calmă și liniștită... Mi-e greu să înțeleg cum se poate prefera să se trăiască într-un loc ca Los Angeles.

– Evident, aveți dreptate. De fapt, puțini oameni au curajul dumneavoastră: să lase totul în urmă și să plece.

O privea cu atenție, dar Aviva nu-i putea vedea expresia ochilor.

– Presupun totuși, că probabil n-ați cunoscut numai clipe neplăcute în acest oraș. În definitiv, fiecare are viața pe care o merită și nimeni nu este obligat să se agite douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

– Da, desigur. Nu toate amintirile mele sunt neplăcute, dar chiar și clipele bune pe care le-am putut trăi la Los Angeles, nu sunt nimic, în comparație cu viața pe care o duc aici.

– Serios?

Întrebarea nu era impertinentă, dar totuși o irita pe tânăra femeie. Cum oare îi putea pune vorbele la îndoială? Era la "Adăpostul balenei" de-abia de o zi: cum putea să știe mai bine decât ea unde era adevărata sa viață?

– Nu criticați înainte de a cunoaște, răspunse puțin prea repede, părăsindu-și fotoliul. Mă duc să văd dacă Jenny nu s-a dezvelit. La ora aceasta, probabil doarme profund. Mă voi întoarce imediat și dacă binevoiți, acum că suntem prieteni, vom putea relua conversația.

Era bucuroasă de întuneric. Jeremy nu-i putea citea pe față tulburarea pe care o simțea.

– Aviva...

Se opri și întoarse capul, peste umăr. Nu remarcase că îi spusese pe numele de botez.

– Vrei să cobori cu o haină călduroasă? Ne vom putea plimba.

– Este o idee bună. Mă întorc într-un minut.

Urcă scările cu impresia că plutește pe un nor. Nu înțelegea foarte bine ce i se întâmpla. Jenny dormea. O sărută pe fiecare obraz, își luă în trecere o vestă și îl regăsi pe Jeremy în fața intrării.

Frigul nopții îi surprinse. Urmară drumul în direcția Carmelului. Oceanul vuia foarte aproape și ramurile copacilor fosneau în vânt.

Aviva respira din plin acel aer pătrunzător și înghețat. I se părea că revine la viață.

– Oare știi că stelele ne conduc viața? începu Jeremy pe un ton ironic.

– Adevărat? Nu știam că ai talente de astrolog, îl tachină tânăra femeie. De fapt, cine ești?

– Sunt un savant puțin nebun, care este pe cale să pună la punct un nou drog. Această invenție îmi va permite să am la picioare cele mai frumoase femei din lume. Așadar, nu voi mai avea decât să-mi aleg viitoarea victimă.

Aviva schiță un zâmbet.

– Ți-am spus o minciună.

– Nu este posibil? îl întrebă pe un ton sarcastic.

– Sunt constructor: centre comerciale, birouri de afaceri...

Vântul luă cu el ultimele cuvinte, dar Avivei nu-i păsa. Își imagină fără greutate lumea în care evolua. Cu nimic diferită de munca lui Sam, se gândi tânăra femeie, încercând să-și învingă o anumită tristețe.

Jeremy îi remarcă tăcerea.

– Presupun că pentru dumneata, asta nu este foarte interesant.

– Oh, sunt sigură că da, îi răspunse politicos.

– O muncă este o muncă, nu-i așa?

Își continuară plimbarea. Jeremy își ridicase gulerul hainei și își înfundase mâinile în buzunare pentru a se apăra de frig.

– Toate astea nu înseamnă nimic, în comparație cu faptul de a avea un copil. Un copil ca fiica dumitale.

Dacă voi avea o fiică, aș vrea să-i semene lui Jenny. Este o fetiță nemaipomenită.

Aviva roși de plăcere.

– Ai copii?

– Nu, n-am fost căsătorit niciodată și nu am avut vreodată bucuria de a fi tată.

În vorbe i se percepea regretul. Inima tinerei femei tresări în piept și nu știu ce să răspundă.

– Dar n-am pierdut speranța. Va veni o zi. Poate îmi vor putea spune stelele?

Merseră, vorbiră, râseră și apoi tăcură.

Aviva nu mai știa foarte bine ce să creadă. Un lucru era sigur: simțea o nesfârșită plăcere să vorbească împreună cu acest bărbat. Acest an petrecut la "Adăpostul balenei" o maturizase și îi adusese mai mult decât o casă frumoasă. Totuși, schimbarea din ea fusese foarte lentă, de-abia perceptibilă. Nu-i mai era teamă să înfrunte viața. Tânăra femeie temătoare și închisă în sine, soția unui bărbat nestatornic și mama unei fetițe adorabile, făcuse loc unei femei echilibrate și sigure pe ea. De acum era în stare să aprecieze lucrurile din viață la adevărata lor valoare și mai ales compania unui bărbat alături. Fusese atât de mult timp privată de asta!

Pașii îi conduseră pe șosea, de-a lungul plajei, iar vântul lua cu el deseori hohotele lor de râs.

În cele din urmă, Aviva propuse să se întoarcă.

Brusc, Jeremy întinse brațul și o opri. Tot trupul îi tremura sub presiunea acelor degete. Părea o mică pasăre speriată. Fără să înțeleagă motivul, Jeremy îi bănui teama și slăbi ușor strânsoarea.

Rămaseră mult timp față în față, fără să spună o vorbă, o stânjeneală ascunsă cuprinzându-i treptat. În sfârșit, Jeremy rupse tăcerea.

– Nu te înțeleg. O clipă te comporți ca o tânără femeie perfect modernă și un minut după aceea, iată-te devenită la fel de prudentă și virtuoasă, ca și când am fi în secolul trecut. Oare cine ești cu adevărat?

Aviva înălță capul spre cer; luna desena o aură de lumină de-a lungul profilului său. Inima îi cunoștea cuvintele de răspuns, dar în acea seară, mintea refuza să le rostească.

– Nu este nimic de înțeles. Sunt o simplă femeie, atâta tot.

Privirea lui Jeremy o îndemna să continue.

– Vezi, ador stelele, dar nu vreau să devin una, decât în ochii lui Jenny. Viața pe care am dus-o în trecut nu a fost a mea, ci a soțului meu. Vreau ca Jenny să crească în acest loc în care fumul orașelor nu ascunde culoarea cerului, un loc în care oamenii sunt serviabili și generoși, fără să aștepte ceva în schimb...

Îl privi pe Jeremy.

– Știi că cea mai mare parte a copiilor care trăiesc în California de Sud nu cunosc anotimpurile? Doresc ca Jenny să se bucure de căldura soarelui de vară, după ce a cunoscut frigul iernii. Nu am dreptate?

– Într-un sens. Dar în ceea ce te privește? o întrebă bărbatul încet.

– Eu? Vreau să profit de asemenea de toate aceste lucruri. Mă simt bine aici.

Dar Jeremy nu părea mulțumit de acest răspuns.

– Și apropo de rest? De ceea ce atinge nu numai mintea, ci și inima și trupul? De ceea ce numai un bărbat îți poate da?

Cuvintele trecură lent prin mintea tinerei femei

– Ca să fiu sinceră, Jeremy, nu știu. Am avut atât de puțin timp să mă gândesc la toate acestea, în ultimii ani...

Era vorba de o simplă constatare. Aviva nu simțea nici milă pentru ea însăși, nici amărăciune.

La tonul vocii sale, Jeremy Crowley fu cuprins de o puternică emoție. Fără să se gândească, o prinse în brațe pe tânăra femeie și o strânse tandru lângă el. O așeză cu delicatețe pe nisip și își adânci ochii negri în cei ai Avivei. Își eliberă mâna stângă, iar degetele, asemenea celor ale unui orb, îi mângâiau blând fața: delicatul contur al urechilor, obrajii catifelați, desenul sprâncenelor, perfecțiunea nasului... Degetele se așezară pe gura tinerei femei și urmă lent conturul buzelor.

Nici o mișcare n-o trăda pe Aviva. Nici un gest de acceptare sau de refuz. Era ca hipnotizată de această prezență masculină a cărei plăcere o pierduse de mult timp.

Brusc, Jeremy deveni mai insistent. O atrase aproape de fața sa și puse stăpânire pe buzele ei. Sărutul fu în același timp tandru și înflăcărat de o pasiune necunoscută până atunci. Se aplecă asupra tinerei femei cu tot trupul și piepturile aproape se atinseră.

Aviva se simțea copleșită de dorința sa crescândă. Fu mai întai ca un clipocit al valurilor care veneau încet să atingă nisipul și care treptat, se transforma în rulouri uriașe în care se lăsa dusă. Apăsându-și mai puternic buzele pe cele ale lui Jeremy, tânăra femeie își înfășură brațele în jurul cefei sale și timp de o clipă, nu mai formară decât un singur trup.

Brusc, o strălfulgerare de luciditate îi trecu prin minte. Nu trebuia să cedeze. Dimpotrivă, trebuia să lupte din toate puterile să scape de această înrâurire periculoasă a simțurilor. Încercă să se elibereze, dar Jeremy o ținea cu fermitate, refuzând să-i dea drumul.

– Aviva, nu, îi murmură.

Buzele i se pierdură în părul tinerei femei, care se desfăcuse și se rostogolea în cascadă pe umeri.

Surprinsă de propria hotărâre, Aviva îl respinse pe Jeremy. Respira cu greutate, dar mintea își regăsise toată limpezimea.

– Nu, spuse cu asprime. Nu sunt pregătită orice ar fi, să-ți ofer nici o formă de dragoste.

Se îndreptă cu grație și-l privi. O umbră de regret îi voala ochii: ea însăși închisese poarta unui paradis, întrezărit pentru prima dată în viață.

Întorcându-se, fugi în direcția pensiunii. Jeremy o găsi în bucătărie, spălând cu grijă cestile de cafea. Rămase câteva clipe nemișcat, privind-o.

– Aviva.

Aceasta nu tresări văzându-l apărând în bucătărie și Jeremy îi admiră stăpânirea de sine.

– Vreau să știi că am tot timpul.

Tânăra femeie îi studie trăsăturile feței, apoi îi zâmbi cu un zâmbet larg și călduros.

– Apreciez ceea ce tocmai ai spus, serios. Dar vom vedea. Viața rezervă uneori atâtea surprize!

– Într-adevăr. Acum mă duc să mă odihnesc. Îți doresc noapte bună, doamnă Thompson.

– Noapte bună, domnule Crowley.

Aviva se întoarse la ocupațiile sale și zâmbi în sinea sa. În noaptea asta va dormi bine.

Capitolul 3

În zilele care urmară, credincios cuvintelor sale, Jeremy n-o deranjă. Avansurile sale rămaseră discrete: un zâmbet tandru, complice, modul în care îi lega lui Jenny șireturile de la pantofi... Toate aceste fapte nu treceau neobservate în ochii tinerei femei. Era ca și când lumea întreagă începuse să renască. În ciuda ceții groase care nu înceta să se întindă deasupra regiunii, fiecare zi i se părea mai luminoasă, mai plină de viață și căuta tot mai mult compania lui Jeremy.

Când lipsea, ocupat să joace golf, sau reținut în afară de alte ocupații, simțea parcă un mare gol. În acea clipă se agăța de amintirile prezenței sale: o carte lăsată pe masa din salon, pălăria atârnată în cuierul de la intrare și mai ales, parfumul său, pe care-l respira în toată casa.

Și în fiecare seară, chiar dacă întârzia cu terminarea treburilor sale, Jeremy o aștepta. Devenise un ritual: cafeaua pe masă, un foc în șemineu și discuțiile lor mereu pasionante. Uneori îi citea o carte cu voce tare. Erau ani de când Aviva nu avusese timp să țină o carte în mână. Vorbeau despre Fitzgerald, despre Hemingway și întotdeauna conversațiile se încheiau cu glume, jocuri de cuvinte și vorbe de duh pe care le îndrepta deseori împotriva lui însuși. Ceea ce-l făcea și mai drag tinerei femei. Aceasta râdea mult. Dacă ar fi fost întrebată, probabil că ar fi fost de acord că era foarte fericită.

Fericită pentru mai multe motive. Anunțurile din ziare nu fuseseră zadarnice. Unele persoane se instalaseră pentru mai multe zile la pensiune, dar cele mai multe veneau doar pentru o noapte. Casa zumzăia ca un stup și Aviva se îndrepta spre un adevărat succes. Toți clienții erau încântați de serviciu, de calmul și pitorescul pensiunii. Viitorul era strălucit.

De acum, în fiecare dimineață și până la sfârșitul zilei, o tânăra fată venea din oraș să o ajute. Sue era în felul său fermecătoare. Robustețea sa convenea perfect diferitelor munci din casă: să urce sau să coboare bagajele, să se ocupe de camere și de bucătărie. Aviva aprecia foarte mult buna sa dispoziție permanentă și discreția. Datorită tinerei fete, acum își putea consacra câteva ore după-amiaza pentru a se juca împreună cu Jenny, sau pentru a se odihni. Cel mai ades, se gândea la Jeremy.

Zilele treceau cu o viteză extraordinară. Curând, acesta va pleca...

În timp ce pregătea masa de seară, Aviva se întrebă brusc cum se vor desfășura serile fără Jeremy alături. Cu moartea în suflet, se strădui să-și alunge din minte această idee.

Pierdută în gânduri, nu auzi sunând telefonul situat în firidă, lângă sufragerie. Gladys Baker intră în bucătărie, făcând-o să tresară.

– Ar trebui să-ți destupi urechile.

– Poftim?

– Tocmai a sunat telefonul. Este Tim, pentru dumneata.

Aviva își șterse mâinile pe șorț și se întoarse spre bătrâna doamnă.

– Doamnă Baker...

– Spune-mi Gladys acum, îi ordonă bătrâna doamnă.

Oare cum trebuia să interpreteze acest ordin?

– De acord, Gladys. Dar, pe viitor, nu te mai preocupa de telefon sau de alte lucruri din casă. Sue și cu mine ne ocupăm de ele. Aici ești oaspete.

– N-aș fi ridicat telefonul dacă ar fi făcut-o cineva în locul meu. Tu n-ai auzit sunând telefonul și Sue muncește la etajul superior.

O clipă, Aviva crezu că o ofensase pe bătrâna doamnă, dar era oare atât de susceptibilă? Ieși din încăpere și se apropie de telefon.

– Alo?

La celălalt capăt al firului, Tim radia. Tocmai terminase un proiect care îl mobilizase toată luna. Veselia sa o destinse pe Aviva. După câteva minute de sporovăială, se simți generoasă și-l invită pe Tim să cineze în acea seară, cu ei.

Apoi, se întoarse în bucătărie și se surprinse pândind sosirea lui Jeremy, străduindu-se, în zadar, să se concentreze asupra ocupațiilor sale. Bărbatul acesta pe care îl detestase atât de mult în prima seară, devenise de acum centrul tuturor gândurilor sale.

Brusc, prin fereastra bucătăriei, zări o siluetă înaltă mergând în apropierea plajei. Statura bărbatului, părul negru, modul de a merge: cu siguranță, era vorba de Jeremy. Oare ce făcea afară, la ora aceea?

De fapt, se gândi tânăra femeie, știa puțin despre cum își ocupa zilele. Se putea oare ca acest bărbat, la volanul unui Mercedes și îmbrăcat în cele mai bune magazine din Beverly Hills, să găsească plăcere în spectacolul simplu al naturii? Hotărât lucru, era plin de surprize.

Silueta se apropia și, la fiecare pas al său, inima tinerei femei bătea tot mai tare în piept. Cu siguranță, îi făcuse farmece!

Acum era foarte aproape și putea să-l vadă. Speriată la ideea că-i va descoperi emoția și îi va ghici gândurile, se îndepărtă foarte repede de la fereastră.

Spre marea sa încurcătură, obrajii i se îmbujorară auzindu-l intrând în casă și înaintând spre bucătărie.

– Iată, pentru stăpâna de la "Adăpostul balenei", spuse cu cel mai frumos zâmbet și cu un buchet de flori de câmp în mână.

Aviva rămase încremenită de surpriză. Așadar, ieșise pentru a-i culege un buchet de flori! Din păcate, în acest anotimp natura era puțin generoasă și buchetul nu era foarte mare. Dar gestul o mișcase și nu găsea cuvinte să-i mulțumească.

– Mulțumesc. Sunt... Este un buchet încântător, Jeremy.

Se făcu nevăzută imediat, cu scuza de a căuta o vază. În realitate, trebuia să se îndepărteze de el. Câțiva pași, câțiva metri, dar totuși distanța nu-i schimbă cu nimic tulburarea.

– Bine, acum oare unde am ajuns? o întrebă Jeremy mai târziu, rezemat de frigider.

– Poftim?

– Da, oare unde am ajuns cu tânăra doamnă a acestei case? repetă bărbatul, brusc serios. Am epuizat toate coardele arcului meu. Am citit poezie, am vorbit despre pictură și muzică, mi-am petrecut după-amiaza culegând flori. Oare farmecul meu a acționat?

– Tânăra doamnă a acestei case îți apreciază foarte mult atențiile.

Aviva căuta, cu orice preț, să rămână pe terenul umorului. Nu voia nici cea mai mică discuție serioasă cu acest bărbat, de teamă să nu-și recunoască propriile sentimente. Oricum, nu-i va mărturisi că atențiile sale o tulburaseră mai mult decât trebuia.

– Aviva, am nevoie să știu.

În general, nu-i plăcea să se facă presiuni asupra ei. Dar trebuia să-i dea un răspuns lui Jeremy și-i era extrem de greu să-și aleagă cuvintele.

– Jeremy, am apreciat într-adevăr compania ta mai mult decât ți-ai putea imagina. De mult timp, nimeni nu a reușit să mă tulbure astfel.

Se opri: spusese prea mult.

– Continuă.

– Este vorba de viața mea particulară, asta nu te privește.

În timpul lungilor seri împreună, Jeremy învățase să o cunoască și-i respectase întotdeauna rezervele. Dar în seara aceasta proceda cu totul altfel.

– Aviva, aici unde au ajuns lucrurile între noi, ar trebui să vorbim serios. M-am cam săturat să discut despre pictură și poezie. De acum, vreau să știu totul despre Jenny și despre tine, despre ceea ce făceați la Los Angeles mai înainte...

– Jeremy, îmi pare rău, dar cred că am fost destul de limpede. Simt o mare fericire lângă tine, dar nu doresc să vorbesc despre asta.

– Ei bine, de acord.

Aștepta încă. În definitiv, era un bărbat răbdător. Apropiindu-se de chiuvetă, luă o bucată de morcov.

– Nu te superi, nu-i așa? spuse arătând vârful de morcov din gură.

– Nu, bineînțeles, dar să nu mănânci prea mult, altfel nu vei mai avea nimic pentru cină.

– Oh, iartă-mă, Aviva. Am uitat să-ți spun că nu voi cina aici, diseară. Am o întâlnire în afară.

Aviva încremeni. Pentru prima dată de la sosirea lui în pensiune, nu-și va petrece seara cu ea... Profunzimea dezamăgirii sale nici măcar n-o mira. Cu fiecare zi, prezența lui îi devenise tot mai prețioasă. Își reproșă că avusese o reacție atât de bruscă. La urma urmei, nu se petrecuse nimic între ei. Jeremy nu greșise că încercase, dar ea hotărâse astfel. Se întoarse, vrând să-și ascundă decepția și se ocupă să curețe energic chiuveta, deja curată.

– Cum dorești. Oricum l-am invitat pe Tim și este destulă mâncare chiar pentru șapte persoane.

Dacă acest răspuns nu-i plăcu, Jeremy nu lăsă să se vadă nimic.

– Te gândești oare să te întorci într-o zi la Los Angeles cu Jenny? o întrebă cu un aer nevinovat, schimbând subiectul atât de repede, încât Aviva nu avu timp să se gândească.

– Niciodată, răspunse imediat.

– Așadar, dacă înțeleg bine, te-ai legat pentru totdeauna de această pensiune.

– Fără nici cea mai mică îndoială. Nu pot și nu vreau să părăsesc această casă în mâinile unui străin. Am obținut-o cu prea multă greutate.

Brusc, se văzu în prima zi când sosise la Carmel, la primul contact cu casa... Dintr-o dată, fu ca și când Jeremy nu mai conta.

– Am investit toată energia și toată dragostea mea în această acțiune și nu voi renunța. Pentru nimic în lume...

Ultimele cuvinte probabil îl răniseră. Dar fața îi rămăsese impenetrabilă.

– Uneori, se întâmplă chiar să găsesc destul de greu să împart această casă cu niște oameni care au destui bani pentru a închiria o cameră aici. Nu-mi pot permite să triez și să-i aleg pe cei care-mi plac. Nu este ca și când inviți niște prieteni să-și petreacă weekendul la tine. Dar îmi place munca mea, cu părțile sale bune și mai puțin bune.

– Crezi asta, Aviva?

– Nu cred, sunt sigură, îl sfidă tânăra femeie cu privirea și cu bărbia ridicate.

– Poate, poate...

Cu un aer preocupat, își încrucișă brațele pe pieptul musculos.

– Într-o zi, îți vei da seama că nu este suficient să ai patru pereți. Poate fi foarte frig într-o casă fără nimeni cu care s-o împarți.

– O am pe Jenny.

– Nu de acest gen de împărțire vorbeam.

Veni lângă tânăra femeie cât de aproape posibil, dar fără să o atingă. Aviva își ținu respirația și Jeremy nu observă tremurul imperceptibil care-i electriza tot trupul, în timp ce el continua:

– Este vorba despre ceea ce se întâmplă între un bărbat și o femeie, acel gen de căldură pe care nu-l poate da un copil, Aviva...

Ridică mâna și mângâie obrajii tinerei femei. La această atingere, Aviva se dădu imediat înapoi și-și reveni în fire.

– Încă nu doresc să vorbesc despre asta. Trebuie să mă pregătesc pentru cină. Poate ne vom revedea mai târziu, spuse ea, întorcându-se și plecând.

Tânăra femeie închise ușa de la camera sa și scoase un profund oftat de ușurare. Nu mai era posibil să-l ignore. Jeremy Crowley reprezenta un pericol real. La fiecare privire, la fiecare cuvânt al său, își pierdea complet controlul asupra ei însăși.

În sinea sa, totul o avertiza să nu cedeze farmecului său, să se îndepărteze cât mai mult posibil de un asemenea bărbat. Oare cine era cu adevărat? Necunoscutul din prima seară, sau cel transformat prin influența

calmului de la "Adăpostul balenei" într-un bărbat cuminte și liniștit, care stătea la discuții în fiecare seară alături de ea?

Un lucru era sigur: îi plăcea. Oare era de preferat să plece cât mai curând, sau să mai rămână câteva zile? Își dorea să se schimbe, sau îl plăcea așa cum era? Toate aceste întrebări i se îngrămădeau în minte și o amețeau.

În sfârșit, aruncând o privire la ceas, observă că era târziu și se grăbi să se pregătească pentru a-și întâmpina invitații la cină. La ce bun să-și risipească forțele pentru un bărbat care va ieși din viața sa la fel de repede cum intrase?

Deodată, auzi bătându-se la ușă. Se putea oare să fi îndrăznit s-o urmărească până în fața camerei? Deschise brusc și se află în fața lui Jenny.

– Oh, scumpa mea, iată-te! Ai venit să-mi faci o vizită?

În loc de orice răspuns, Jenny intră în încăpere.

– Focul nu este aprins, mamă, ai să răcești.

– Ai completă dreptate. Îl voi aprinde imediat.

Jenny sări în pat și-și observă mama fără o vorbă. Poate îi reproșa că o neglijase în ultimele zile?

– Vrei să-mi ții companie, în timp ce mă spăl?

Fetița acceptă și-și urmă mama în baie.

Aviva, moleșită încântător de căldura apei parfumate, își privea cu atenție fiica. Oare câți ani mai rămâneau înainte ca Jenny să crească și să o părăsească? Vor deveni prietene? Închise ochii și ascultă zgomotul vântului de afară.

– Cum te simți, draga mea?

Aviva deschise ochii. Jenny nu răspunse. Așezată pe un taburet alb, avea fața mică neobișnuit de serioasă.

– Mamă, cum era tata?

"Ei bine, gândi Aviva, am ajuns aici". Rămase un timp tăcută. Se aștepta ca Jenny să-i pună într-o zi această întrebare, dar nu se gândise că va sosi atât de curând clipa. Jenny era inteligentă și foarte curioasă, dar era încă prea tânără pentru a înțelege complexitatea relațiilor dintre mama și tatăl său.

– Tatăl tău era un bărbat formidabil. Mereu activ, mereu vesel și entuziasmat... Îți amintești de el?

Jenny dădu din cap: "nu".

– Toată lumea îl stima și el te iubea mai mult decât pe oricine.

Aviva zâmbea, cu ochii pierduți în gol. Da, Sam fusese un bărbat de mare valoare. Nu se înțeleseseră, ideile despre sensul pe care să-l dea vieții lor fuseseră diferite, dar asta nu avea nimic de-a face cu calitățile sale. Și, cu siguranță, le iubise foarte mult pe Jenny și pe ea, până la moarte.

– Da, aprobă Jenny, cu ochii strălucind de plăcere. Semăna cu Jeremy.

Aviva scutură din cap, râzând: "adevărul iese din gura copiilor"... Jenny nu greșise întru totul. Sam prezenta foarte multe asemănări cu Jeremy.

– Mamă, nu te plictisești prea mult, fără tata?

– Ei bine, în seara asta depășești limita cu întrebările!

Spera să-și antreneze fiica pe un teren mai puțin serios pentru vârsta sa și să o distragă de la preocupările sale. Dar fetița era încăpățânată.

– Ei bine? insistă ea.

– Bineînțeles că tatăl tău îmi lipsește, dar să spui că mă plictisesc, n-ar fi exact.

Își mușcă buzele pentru această minciună. Ca să fie sinceră, Sam nu-i lipsea deloc, cel puțin Sam din ultimul timp.

– Te am pe tine și pensiunea, și pe doamna Baker. Îți place mult doamna Baker, nu-i așa?

– Da. Dar n-ai vorbit despre Tim.

Aviva se afundă în cadă.

– Oh, Jenny, știi bine că Tim este prietenul nostru cel mai bun. Și el este inclus pe listă.

– Și Jeremy?

– Este de asemenea inclus. Este un domn foarte drăguț dar, spre deosebire de Tim și de doamna Baker, nu va rămâne mereu aici. Nu uita că este vorba despre un oaspete.

– Știu, oftă Jenny. Aș vrea să rămână mereu cu noi. Tu nu?

– Bun, este un bărbat fermecător, dar nu sunt sigură că vreau să-l văd în fiecare zi.

– Și de ce?

– Oh destul, ajunge! exclamă Aviva, exasperată. Nu știu de ce! Mai întâi are mulți prieteni acolo unde locuiește și, fără îndoială, trebuie să-i lipsească, fără să uităm de munca sa. Ți-ar plăcea oare să-ți spună: "Vino cu mine și nu te vei mai întoarce niciodată în Carmel?"

– Nu.

– Perfect. În acest caz, nu mai pune întrebări ca astea și încetează să te frământi pentru toți oamenii care vin și pleacă de aici. De acord? Și acum, șterge-o și te îmbracă pentru cină.

Văzând că nu va mai obține nimic de la mama sa, Jenny se apropie și o sărută cu tandrețe pe obraji înainte de a dispărea în fugă.

Jeremy mai rămânea doar două zile. Două zile scurte. Întrebările lui Jenny o făcuseră să-și dea seama de teama sa. Deja suferea. În ciuda intensității relațiilor lor, bărbatul era probabil nerăbdător să se întoarcă la Los Angeles. Adevărata sa viață era acolo, probabil era convins de asta.

Nu-i trebui mult timp să se îmbrace, dar rezultatul era superb. Purta un încântător taior maro închis, foarte simplu. Tunica se modela armonios pe silueta sa. Un colier lung din sidef înfășurat în jurul gâtului și brățara asortată constituiau singurele podoabe, dar efectul era uimitor.

Se alătură oaspeților în salon. Jenny monopolizase asistența povestindu-și aventurile din timpul zilei. Doamna Baker, așezată într-un fotoliu, cu un tricotaj pe genunchi, se amuza evident foarte mult de poveștile fetiței.

La zgomotul clopoțelului de la intrare, Jenny se repezi să-l întâmpine pe noul venit.

– Este Tim, anunță fetița cu aer nonșalant, câteva secunde mai târziu.

Îl conduse pe tânărul bărbat la Aviva, ținându-l de mână și se întoarse să se așeze lângă șemineu.

– Credeam că este Jeremy, explică unei tinere perechi, care sosise în ajun la pensiune.

Doar Tim și Aviva părură să-i observe comentariul și Aviva îl văzu pe tânărul bărbat încordându-se. Doamna Baker ridicase imediat capul, fără ca nimeni să dea atenție acestui lucru, și o privea pe furiș pe Aviva. Numai andrelele din tricotajul său se încrucișau puțin prea repede.

– Mă duc să fac ultimul retuș cinei. Îmi trebuie aproximativ zece minute. Tim, servește-ți de băut. Te las să faci cunoștință cu noii noștri oaspeți.

Înainte de a se îndepărta, Tim îi întinse o sticlă cu vin, apoi se apropie de un fotoliu liber.

– Ți-am adus asta pentru cină.

Aviva luă cadoul și-i mulțumi cu căldură. Tim era atât de drăguț.

Aproape imediat, imaginea lui Jeremy înlocui chipul lui Tim. Făcu un efort pentru a se stăpâni de teamă ca acesta din urmă să nu-i observe privirea ciudată. Rușinată de rătăcirea sa, se îndreptă repede spre bucătărie.

Sue pregătise totul perfect. Așa că, la ora șapte fix, Aviva își rugă oaspeții să poftească în sufragerie.

Vederea unei mese superb aranjate o distrase de la obsesia sa și-l uită pe Jeremy. Se bucura să numere noi oaspeți în această săptămână. Afacerea pornise bine și, dacă va continua așa, grijile pentru bani se vor diminua.

După terminarea mesei, tânăra pereche se retrase în cameră, iar Aviva rămase singură cu Tim și cu doamna Baker.

– Aviva, spuse doamna Baker, mâine trebuie să merg în oraș să-mi văd avocatul. După părerea mea, ar fi bine pentru dumneata să ieși puțin. De ce nu-i ceri lui Sue să rămână aici toată ziua, în mod excepțional, în timp ce vom merge să facem cumpărături?

Aviva se încruntă. Gladys Baker era amabilă, dar de aici până la a aprecia compania sa în timpul unei după-amieze la cumpărături...

Totuși, nu avu inima să refuze. Poate va avea astfel ocazia s-o cunoască mai bine pe doamna Baker?

– Perfect, răspunse, așteptând cu curaj bombănelile care, fără îndoială, vor urma acestei propuneri. Este o idee bună și Jenny va fi încântată.

– Nu, nu. O vom lăsa pe micuță aici. Ai nevoie de o zi doar pentru dumneata. În plus, compania unei bătrâne doamne, se poate dovedi uneori de mare folos.

Gladys Baker părea să aibă o idee în minte, dar Aviva nu înțelegea unde voia să ajungă. Încrucișându-și degetele sub masă în semn de vrajă, își dori ca relațiile cu Gladys Baker să ia până la urmă o întorsătură mai bună.

– De acord, răspunse zâmbind cu amabilitate pentru prima dată.

– Foarte bine. Acum, tinerilor, mă veți scuza, dar sunt puțin obosită și mă voi duce să mă odihnesc. Noapte bună.

Se ridică și-i lăsă singuri.

De-a lungul serii, Tim vorbise puțin. Tânăra femeie nu dăduse prea multă atenție acestui fapt: i se întâmpla deseori să fie astfel. Sufletul unui artist este întotdeauna greu de cercetat...

Aviva făcu înconjurul mesei, suflă în lumânări și începu să strângă tăvile. Tim nu se mișca, ațintindu-și privirea asupra paharului de vin. La întoarcerea din bucătărie, Aviva nu mai rezistă.

– Tim, ce nu a fost în ordine în seara asta? Ești atât de tăcut!

Tânărul bărbat ridică lent capul.

– Credeam că tipul acela a plecat.

– Poftim?

O clipă, Aviva se întrebă despre cine vorbea. Brusc, își aminti de prima seară în care Jeremy intrase în viața sa.

– Oh! Jeremy!

– Ah, acum i se spune Jeremy!

– Da, într-adevăr.

Răspunsese cu fermitate. În nici un caz nu-i va permite lui Tim să-i judece câtuși de puțin clienții, și mai puțin dacă era vorba de Jeremy.

– După modul în care s-a purtat în acea seară, credeam că l-ai dat afară imediat a doua zi.

– De atunci, s-a dovedit a fi un gentleman perfect și toți i-am apreciat compania. Dacă n-ai fi fost atât de ocupat în ultimele zile, ai fi putut veni să-l cunoști.

– Ești sigură că asta este tot?

Tim ațintì asupra sa o privire suspicioasă și Aviva își înălță bărbia, gata să atace.

– Nu întru totul. M-am atașat foarte mult de el.

De acum, Tim știa că încerca un sentiment pentru un alt bărbat. Poate va renunța până la urmă la speranța nebunească de a o cuceri într-o zi? Nu consideră măcar necesar să-i spună că, în mai puțin de două zile, Jeremy va fi plecat.

– Bănuiam eu ceva. Fii atentă, și îți spun asta pentru binele tău, Aviva.

– Tim, crede-mă, totul este în ordine aici. Nu există nici un motiv să te îngrijorezi. Oare ce s-a întâmplat cu tânărul bărbat plin de antren cu care am vorbit de dimineață la telefon? Dacă este să aleg, îl prefer celui din această seară!

Se așezase lângă el, și-i pusese o mână pe braț, conștientă de durerea pe care i-o provocaseră mărturisirile sale.

Tim o privea și ochii îi reflectau fiecare emoție din suflet: mânia că fusese înlocuit de un alt bărbat, dragostea sa imposibilă pentru această femeie inaccesibilă, dorința exacerbată de a le proteja pe ea și pe fiica sa. Până la urmă, păru că cedează resemnării și îi zâmbi cu tristețe.

– Promite-mi să fii prudentă, Aviva Thompson.

– Promit, Tim. Și mulțumesc.

Era sinceră: dacă ar fi știut cât de exacte îi erau avertismentele!

Seara, mai târziu, Tim uitase declarațiile de dragoste și se entuziasmă descriind trei vitralii pe care i le comandase o vedetă de cinema, stabilită la Monterey, nu departe de Carmel.

Aviva îl asculta liniștită vorbind despre munca sa, fericită că aceasta trecea înainte de problemele sentimentale. Comanda aceasta pica la timp.

Deodată, auziră ușa de la intrare deschizându-se cu bruschețe.

Nici unul, nici celălalt nu avură timp să reacționeze... O umbră uriașă se contură pe parchetul de la intrare. Silueta rămase nemișcată o clipă, dar lumina slabă a focului din șemineu nu permitea să i se distingă trăsăturile.

– Bună seara!

Salutul cordial al lui Jeremy risipi imediat șocul produs de intrarea sa neașteptată. Aviva și Tim scoaseră împreună un lung oftat de ușurare și izbucniră în râs.

Capitolul 4

– Jeremy! Frumos m-ai mai speriat! îl dojeni Aviva.

– Este adevărat! întări Tim, furios împotriva lui însuși că se lăsase surprins de apariția bruscă a lui Jeremy Crowley și mai mult de prezența sa.

Jeremy veni lângă ei în sufragerie.

– Data viitoare, mă voi anunța scoțând niște urlete la ușa de la intrare, sau mai bine, mă voi atârna de clopoțel. Asta v-ar plăcea mai mult?

Îi zâmbi Avivei și se întoarse spre Tim.

– Încântat să vă văd.

La aceste cuvinte, Tim se încordă în fotoliu și, în cele din urmă, îi întinse mâna lui Jeremy. Lupta în mod vizibil împotriva sentimentelor sale, oscilând între suspiciune și neîncredere. În sfârșit, hotărârea de a-și înăbuși emoțiile ieși la suprafață. Un zâmbet șovăitor i se contura pe buze.

O clipă, Jeremy și Tim se măsurară din priviri, fiecare căutând să ghicească intenția celuilalt. În acest timp, Aviva se ruga ca aparenta lor bună dispoziție să nu dispară. Nu avu de ce să se neliniștească mult timp. Jeremy era la fel de agitat ca un copil, în seara de Crăciun.

Se întoarse de la Tim, o prinse de încheietura mâinii pe tânăra femeie și o obligă să se ridice.

– Nu mai pot aștepta un minut în plus pentru a-ți arăta surpriza pe care am adus-o. Urmează-mă.

Trăgând-o pe Aviva, uluită, exclamă peste umăr:

– Și dumneata, Tim, vino.

– Jeremy, calmează-te. Ai dispărut toată ziua și acum te repezi de parcă arde! Oare unde ne duci?

Râsul tinerei femei îi dezmințì reproșurile și cei doi bărbați înțeleseră că era prea intrigată de surpriza promisă, pentru a se mânia cu adevărat.

– Vino, Aviva. Nu vreau să-ți las timp nici să-mi pui întrebări, nici să te gândești. Când vei vedea ce am adus, vei fi la fel de entuziasmată ca mine.

Înainte ca aceasta să poată răspunde, Jeremy se opri brusc. Se izbiră amândoi de spatele său și trebui să se sprijine de el să nu cadă.

– Jeremy! Oare nu ne puteai anunța înainte de a te opri atât de brusc? se enervă Tim.

Aviva se întoarse spre tânărul bărbat și-i întâlni zâmbetul larg. Liniștită de buna sa dispoziție, izbucni în râs.

– Vă cer iertare! Sunt atât de agitat încât nu mai știu unde merg. Oricum, nu voi putea merge mai departe atâta timp cât Jenny nu va fi aici cu noi. Unde este?

O căută din ochi pe fetiță și, nevăzând-o, se îndreptă spre scară. Aviva îl opri cu o mână, înfiorându-se fără să vrea la atingerea sa.

– Jeremy, știi foarte bine că Jenny doarme și nu se pune problema s-o trezești.

Tonul ferm al vocii sale îl convinse pe Jeremy să-și schimbe părerea, de teamă să n-o supere. Îi luă mâna și o conduse afară, în noaptea înghețată.

– De acord, cum dorești. Dar nu aș vrea să fiu în locul tău, mâine, când va afla că nu m-ai lăsat s-o trezesc, o tachină tânărul bărbat.

– Jeremy, ajunge acum! Oare care este această surpriză? Îți atrag atenția, în cazul în care n-ai observat, că este foarte frig!

Tim, bătând din mâini pentru a se încălzi, o aprobă imediat.

– Treceți amândoi de partea asta și nu vă mișcați.

Jeremy lăsă mâna Avivei și se grăbi spre mașină.

– Sunteți gata?

Aviva și Tim încuviințară cu iritare.

– Da! strigară la unison.

– Am onoarea să vă prezint noul pensionar al "Adăpostului balenei", exclamă Jeremy teatral, deschizând portiera Mercedesului.

Urmă o clipă de liniște totală. Tânărul bărbat îi observă pe Aviva și pe Tim, care cercetau întunericul din interiorul mașinii.

– Jeremy, întrebă Aviva, frigul începând s-o facă să-și piardă răbdarea, de-a ce te joci?

– Vă jur că nu este o glumă. Doar o clipă. Cred că surpriza mea a adormit.

Tim și Aviva se priviră mai uluiți ca niciodată, în timp ce Jeremy, intrat în mașină, vorbea în șoaptă, ca pentru el însuși. Dar contrar a ceea ce cei doi tineri oameni începuseră să creadă, nu înnebunise. De fapt, îi vorbea încet unui adorabil cățeluș, un setter irlandez... Animalul, acum trezit, sări jos și rămase lângă Jeremy.

– Și iată!

Aviva rămase cu gura căscată, iar Tim înjură.

– Jeremy, cum ai putut oare?

– Oh, Aviva, nu te înfuria. Aveai nevoie de un câine. Va păzi casa și iarna îți va încălzi picioarele. În plus, te asigur că lui Jenny îi va plăcea enorm.

– Este o ideea originală, interveni Tim, surprins el însuși de aprobarea sa.

– Dar nu știu nimic despre câini, va răvăși totul și...

Înainte de a putea înșira lista obiecțiilor sale, micul ghem din blană roșcată se apropie și-i linse picioarele. Aviva încerca în zadar să-și păstreze expresia severă și să continue.

– Și...

Renunță la orice raționament de bun-simț.

– Și am face mai bine să ducem acest mic animal înăuntru, înainte să răcească.

Incapabilă să mai reziste dorinței de a-l mângâia, Aviva se aplecă râzând și luă cățelul în brațe.

Întorcându-se, intră în casă, urmată de aproape de cei doi bărbați care, în spatele său, schimbau priviri cu subînțeles. În timp ce Tim și Jeremy se îndreptau spre salon, Aviva, la jumătatea drumului spre bucătărie, îi interpelă:

– Dacă ne hotărâm să păstrăm câinele, trebuie să-l instalăm cum trebuie. Jeremy, vino aici și găsește-i o strachină. Tim, îi va trebui o pătură pentru ca s-o punem pe pardoseală.

Aviva se agita pe lângă cățeluș și cei doi bărbați se ocupau de sarcinile lor. În sfârșit, totul fu gata și micul setter adormi un somn adânc. Cei trei prieteni părăsiră încăperea fără zgomot.

– Și acum, ce ați spune de un mic pahar? întrebă Aviva. După toate aceste emoții, sunt sigură că ne va face foarte bine. În ceea ce mă privește, am nevoie să-mi calmez nervii. Îmi închipui deja strigătele lui Jenny, mâine dimineață, la vederea noului ocupant al casei!

Ridică ochii, ca și când suferințele sale de-abia începeau.

– Nu, mulțumesc, răspunse imediat Tim, simțindu-se brusc în plus. Mai bine plec. Jeremy, sunt încântat că te-am revăzut.

– Mulțumesc.

Răspunsul lui Jeremy fusese sincer și un curent de simpatie păru că trece între cei doi bărbați, când își strânseră mâinile, pentru a doua oară.

– Accept cu plăcere să beau ceva, spuse Jeremy, când rămaseră singuri.

– Perfect.

Inima Avivei începu să bată mai repede.

– De ce nu te-ai duce în salon pentru a-mi servi o picătură de coniac? În acest timp, îi voi arunca o ultimă privire micului nostru invitat.

– Așa îmi place să te aud vorbind, "femeie cu inimă de aur!"

– Încetează!

Aviva se îndepărtă de Jeremy cu un ușor gest din mână, peste umăr. Împingând ușa bucătăriei, se rezemă câteva clipe de perete, încercând să-și revină în fire.

Cățelușul dormea încă, făcut ghem.

Se surprinse zâmbind cu tandrețe în fața acelui mic animal fără apărare, care tocmai îi căzuse din cer. Jeremy avusese o idee nostimă...

Cățelușul nu era, evident, cel mai scump cadou pe care-l primise, dar cu siguranță era cel mai emoționant. Părăsi încăperea încet și se alătură lui Jeremy, așezat lângă șemineul în care ultimii tăciuni aruncau luciri roșiatice.

Mai întâi vorbiră puțin. Apoi, liniștit că tânăra femeie fusese încântată de cadou, Jeremy începu să povestească în ce fel îl descoperise pe cățel. Plimbându-se pe străzile din Carmel, se aflase în fața unei prăvălii jalnice ținută de un băiat. Crezând că acesta vindea limonadă, se oprise pentru a-i cere un pahar. Dar în locul lui, băiatul îi oferise cățelul.

Jeremy refuzase și își continuase drumul. Mult mai târziu, după cină, încercase să dea de urma puștiului hotărât să-i aducă lui Jenny cățelușul. Tatăl băiatului încercase să-l oblige să ia doi, dar Jeremy nu se lăsase înduplecat.

– Jeremy, cred într-adevăr că ești pe cale s-o răsfeți prea mult pe Jenny; dar sunt sigură că, amândouă, vom înnebuni repede după acest mic animal! Și apoi, ai dreptate, nu este rău să ai un câine de pază în casă. În tot cazul, deocamdată, adaugă un aer intim și familial acestei locuințe vechi.

– Sunt fericit că-ți place. Te-am văzut, acum câteva zile, interesându-te de un biet câine abandonat care venise să dea târcoale casei și de aceea am presupus că-l vei accepta pe acesta.

Râse pe înfundate, încercând să destindă atmosfera, dar râsul său înfundat se stinse cu ultimele licăriri ale focului. Se aflau singuri în încăperea mare și tăcută, amândoi brusc intimidați, ea de teama a ceea ce ar putea spune el, el de teama reacției sale.

Șovăind, Jeremy rupse tăcerea.

– Mâine seară plec.

Și rămase în așteptarea unui răspuns, ca și când ceva putea fi adăugat acestei stări de fapt.

– Știu, recunoscu Aviva și un tremur ușor îi agita buzele. Ne vei lipsi.

Se simți aproape ușurată că admisese în sfârșit că între ei exista mai mult decât o simplă relație de prietenie între patroana unui hotel și oaspetele său. Jeremy trebuia să știe că simțea pentru el mai mult decât prietenie. Spre marea sa jenă, bărbatul nu se mulțumi cu această mărturisire.

– Ne?

– Desigur, nouă tuturor. Lui Gladys și Jenny... și mie. Ai să-mi lipsești, Jeremy, adăugă Aviva cu un suspin înăbușit.

Roșie de jenă, tânăra femeie lăsă capul în jos.

– Și tu îmi vei lipsi Aviva. Mai mult decât ai putea bănui.

Se exprimase cu toată simplitatea, dar nu rostise acele cuvinte din pură simpatie: erau pline de o reală tandrețe, de un fel de profunzime, de căldură... care semăna a... dragoste. Un sentiment foarte simplu, fără echivoc și sincer.

Aviva simți un nod în gât și un fior îi străbătu tot trupul. În acea clipă, i-ar fi fost ușor să i se abandoneze complet. S-ar fi apropiat de el și i-ar fi arătat cât o încânta declarația lui. Dar nu se mișcă, incapabilă de cea mai mică reacție. Jeremy continuă și fiecare dintre cuvintele sale o surprindeau mai mult.

– Aviva, vrei să vii cu mine la Los Angeles? Nu putem rămâne aici. Dacă îți este imposibil să vii acum, vino mai târziu, în câteva zile sau în câteva săptămâni. Știu exact că ceea ce s-a întâmplat între noi reprezintă mai mult decât o întâlnire minunată. Nu poți să negi. Ai simțit, ca și mine, curentul, emoțiile dintre noi, în fiecare seară în care am stat în această încăpere, înaintea șemineului. Aviva, te rog, vino la mine, vino...

– Jeremy...

Timbrul vocii era slab și nesigur. Ar fi putut să-și nege cuvintele și să se îndepărteze de el, așa cum mai făcuse. Dar exista într-adevăr ceva foarte special între ei. Ceva frumos și unic. Dacă voia ea, povestea s-ar fi oprit aici, chiar în această încăpere și nu ar merge mai departe. Putea oare?

O voia? Va avea puterea să-i refuze invitația și să scape cât mai era încă timp?

– Nu voi putea să vin. Nu am pe nimeni căruia să-i încredințez casa și care să se poată ocupa de Jenny, fără să mai punem la socoteală și câinele, acum.

Jeremy îi observă aerul trist și înțelese că adevăratele motive ale refuzului erau altele.

Se ridică și se îndreptă spre ea. Luând un mic taburet, se așeză la picioarele sale.

– Aviva, spune-mi adevărul. Vorbește-mi despre tine. De ce oare îți este atât de teamă de mine? Puținul pe care-l cunosc despre tine m-a încântat, fă-mă să descopăr restul..

Ochii de culoare închisă se adânciră în ai săi, într-o ultimă încercare de a o face să se destăinuie.

Cu un nod în gât, Aviva scutură din cap. Nu mai plânsese de foarte mult timp și trebuia să se stăpânească orice ar fi, de teamă de a nu se mai putea opri.

Vocea lui Jeremy era tandră, rugătoare chiar. Ochii săi stăruiau să cedeze și să aibă încredere.

Așa că îi istorisi povestea vieții sale și timp de o oră nu încetă să vorbească. Toți anii din trecut îi trecură prin fața ochilor și redeveni femeia speriată de viață și sfâșiată de dragoste. Redeveni fetița care, la școală, le invidia pe celelalte copile pentru că aveau doi părinți în loc de unul. Povesti căsnicia sa ratată și teama de a iubi din nou și de a mai suferi.

Aviva aproape încetase să respire. Sufletul îi ieșea ca purificat din acest lung monolog. Poate că va putea în sfârșit să scape din carapacea sufocantă în care se izolase de atât de mult timp, o carapace pe care ea însăși o formase în jurul inimii sale.

Aproape reușise să se convingă că viața pe care o cunoscuse dispăruse pentru totdeauna. Era epuizată de cât vorbise. Când Jeremy se apropie lent, nu opuse nici o rezistență.

Îi simți presiunea mâinilor și îl privi aplecând capul și mângâindu-i buzele cu vârful degetelor. Crezu că-i va scăpa o lacrimă, dar se stăpâni și rămase nemișcată, aproape rigidă, cu Jeremy la picioarele sale. Inima se îndrepta cu disperare spre acel bărbat, dar trupul refuza să cedeze, prins încă în plasa povestirii.

Jeremy o prinse cu tandrețe de încheieturile mâinilor și-i sărută palmele îndatoritor, blând, cum s-ar putea proceda noaptea cu un copil îngrozit de un coșmar oribil. Apoi se ridică și o trase spre el, ca pentru a-i insufla puțin din forța și siguranța sa. Aviva nu se apără, dar nu putu să-i întâlnească privirea. Cu ochii în gol, ațintea un punct invizibil peste umărul său. Tulburată, se strânse puternic la pieptul lui Jeremy. Buzele sale explorând urmele feței, se refugiară în masa ondulată și parfumată a părului ei.

– Aviva... murmură în șoaptă. Nu fi speriată să iubești din nou. Iubește-mă.

Înconjură cu un braț talia tinerei femei.

– Nu-ți voi face rău. Nu te voi face niciodată să suferi.

Aviva închise ochii, învinsă de senzația plăcută a trupului acelui bărbat atât de aproape de al său și ca vrăjită de melopeea pe care i-o recita în șoaptă. Incapabilă să lupte împotriva sentimentelor sale, cedă în cele din urmă, nepunând nici o rezistență când o conduse spre scară. Se cuibări ceva mai strâns lângă el. Ajuns în capul scărilor, Jeremy ezită o clipă, apoi se întoarse hotărât spre camera sa.

În acea clipă, pentru prima dată, Aviva înălță capul și își adânci privirea în a sa. Zâmbind cu timiditate, atinse cu delicatețe fața lui Jeremy, îi mângâie pielea bronzată de soare și urmă liniile ridurilor din jurul ochilor.

În acea seară, lăsa în urmă lacrimile; mâine poate va plăti prețul... Ca și când îi înțelese hotărârea, Jeremy îi puse tinerei femei brațul pe umăr, într-un gest liniștitor.

În picioare lângă patul cu coloane, nu schimbau nici o vorbă. Aviva îi observa fiecare mișcare, modul de a-și scoate haina, apoi puloverul,

descoperind forma perfectă a brațelor puternice. Câteva clipe mai târziu, stătea în fața ei, și desfăcu fără grabă cei trei nasturi ai tunicii sale.

Degetele se strecurară sub material și îi mângâiară bustul. Parcurseră cu agilitate rotunjimile sânilor și atinseră ușor pielea mătăsoasă a abdomenului.

Prinse un sân, apoi pe celălalt și un lung fior străbătu trupul Avivei. Mâinile i se jucară puțin pe piept, desenând cercuri tot mai mici, apoi prinse între buze vârful sânilor tinerei femei, unul după celălalt.

Aviva lăsă să-i scape un geamăt de plăcere. Cu capul dat pe spate, își oferi pieptul care palpita, încordat doar de plăcerea care cobora de-a lungul spatelui și o făcea să se înfioare.

Întinse mâinile la rândul său. Pe nevăzute, degetele sale cunoscură jocul mușchilor lui încordați ca un arc sub pielea netedă. O atrase în direcția patului. O făcu să se aplece cu precauție și bătrânul pat trosni. Închizând ochii, simți aerul rece când îi scoase ultimul veșmânt. În tumultul dorinței, își pierdu cunoștința. Imagini fantastice, violent colorate, i se învârteau în spatele pleoapelor închise.

Apoi, îl simți asupra ei. Cu tandrețe și fermitate, mâinile și gura îi alunecau de-a lungul trupului. Într-un ultim reflex, Aviva se întinse spre el, cu dorința imperioasă de a-i simți cea mai mică porțiune din piele sub palmele sale. El n-o lăsă să facă asta. În acea seară, orice plăcere era pentru ea.

După un timp, tânăra femeie nu mai putu accepta minunatul cadou. Cu un gest disperat se încolăci lângă el, rugându-l și, într-o furtună a tuturor simțurilor, se întâlniră din nou. Împreună, la unison, cunoscură o plăcere de nedescris.

Mai târziu, adormiră strâns îmbrățișați, dorind să profite până în zori de ultimele ore de fericire deplină.

– Bună dimineața.

Vocea profundă a lui Jeremy o învălui înainte ca tânăra femeie să deschidă ochii.

– Oh! exclamă Aviva la vederea lui Jeremy, complet îmbrăcat așezat în fața șemineului, pe cale să aprindă focul.

Ochii i se întoarseră repede spre fereastră, remarcând prin obloane, lumina alburie a zorilor. Se îndreptă pe perne, având grijă să ridice pătura cât mai sus posibil.

– De cât timp te-ai trezit?

Căuta să spună ceva, dorindu-și ca Jeremy să se îndepărteze și s-o lase să se îmbrace. Situația o amuza și o stânjenea în același timp. Nu era prima dată când dormea cu un bărbat. Totuși, în fața lui Jeremy așezat atât de aproape, se simțea la fel de stângace și de pudică de parcă ar fi fost o tânără fată de șaisprezece ani în fața primei sale iubiri.

– Oh, de foarte mult timp. Ești atât de frumoasă când dormi, încât mă întreb cum am putut închide ochii.

Nu părea hotărât să-i lase o cât de mică intimitate. Totuși, Aviva trebuia să se întoarcă în camera sa înainte de trezirea lui Jeremy și a întregii case.

– Chiar trebuie să plec.

Jena îi era acum dureros de evidentă. Obrajii îi ardeau în ciuda zâmbetului pe care i-l adresă. Jeremy își părăsi fotoliul și se așeză pe pat alături de ea, împingând-o fără grabă în perne.

Aviva îl privi cu neîncredere. Oare ce avea în minte? Dar îi atribuise intenții greșite și fu aproape dezamăgită că se înșelase.

– Mai odihnește-te puțin, în timp ce stăm de vorbă. Apoi, te voi lăsa să te îmbraci. În acest timp, voi prepara micul dejun.

Ochii lui Jeremy scânteiau de maliție.

– Așadar, credeai că voi încerca să te seduc din nou și atât de devreme! Te voi decepționa. Nu dorința îmi lipsește, să știi, dar nu vreau să-mi forțez norocul.

Buna sa dispoziție era contagioasă și Aviva se relaxă în căldura patului.

– Noaptea aceasta...

Tânăra femeie își ținu respirația. Din ajun, înota în fericire. Dar aceste cuvinte o făcură să fie atentă. Modul în care începuse fraza, părea semn rău.

– Aviva, în toată viața mea, n-am petrecut vreodată clipe atât de plăcute cu o femeie. Și am cunoscut un număr oarecare.

Iată, am ajuns aici: "te iubesc, dar trebuie să plec..." Tânăra femeie se înarmă cu curaj pentru a înfrunta continuarea și își întări inima împotriva oricărui rău. Cum oare putuse fi atât de stupidă să creadă că Jeremy va fi altfel decât ceilalți bărbați? Încă o dată, mersese în întâmpinarea unei decepții.

Împotriva oricărei așteptări, cuvintele următoare îi alungară temerile.

– Aviva, te iubesc. Te-am iubit încă din prima clipă în care te-am întâlnit. Dacă nu ești pregătită să-mi primești dragostea, voi aștepta. Voi aștepta atât de mult timp cât va trebui.

Tânăra femeie se pregătea să vorbească, dar o opri cu un gest. Aviva fu ușurată, neștiind foarte bine ce să răspundă la această declarație. Inima îi sări în piept. Ar fi vrut să strige că și ea îl iubea cu toate puterile, dar ceva o reținea. Oare cum vor trăi această dragoste în realitatea de fiecare zi? Veneau din aceeași lume, dar acum, trăiau în două lumi distincte. Nu, oricât ar costa-o, nu-l va urma. Dar Jeremy nu dorea să audă aceste cuvinte, iar ea nu dorea să le rostească.

– Nu spune nimic, insistă bărbatul. Odihnește-te acolo, câteva minute. Apoi, te duci s-o trezești pe mica șmecheră și toți împreună, vom lua micul dejun. Dar te rog, gândește-te la propunerea mea. Viața poate fi atât de frumoasă, Aviva. Este suficient doar să credem asta și să îndrăznim.

Dintr-o săritură, părăsi patul. Ajuns la ușă, se întoarse zâmbind amabil.

– Adineaori, m-am strecurat în camera ta și mi-am permis să-ți sustrag halatul de catifea. Îl vei găsi în baie.

Aviva îi fu recunoscătoare că nu pretinsese un răspuns imediat.

Înfășurată în halat, se furișă până în camera sa, făcu un duș rapid și se îmbrăcă. Doar după un sfert de oră, era gata să i se alăture în bucătărie. După ce-și dădu pentru ultima dată cu peria prin păr, se duse să o trezească pe Jenny.

Fetița nu era în camera sa. Puțin neliniștită, Aviva coborî scările și fu întâmpinată de hohotele de râs ale lui Jenny, care proveneau din bucătărie.

Câinele! Uitase câinele! Coborî treptele în mare grabă, exact la timp pentru a vedea cățelul alunecând pe parchetul proaspăt lustruit.

Spectacolul o amuză o clipă, dar o asemenea dezordine nu putea fi tolerată mult timp.

– Câinele trebuie să rămână în bucătărie. A ieșit oare în această dimineață, sau trebuie să mă aștept la o catastrofă?

– Catastrofa s-a produs, dar acum, totul este impecabil, doamnă, răspunse Jeremy cu vocea prefăcută.

În acea clipă, Aviva observă că purta un șorț lung alb, peste haine. Înainte de a putea face cel mai mic comentariu, o salută.

– Micul dejun vă așteaptă doamnă.

– Perfect. Acum amândoi, iertați-mă, toți trei, ștergeți-o de aici.

Jeremy luă cățelul și se îndreptă spre bucătărie. Mână în mână, Aviva și Jenny porniră pe urmele lui.

– Pot să-i dau un nume, mamă?

– Bineînțeles că poți. Cum vrei să-l strigi? întrebă Aviva. Așezată cu cățelușul pe genunchi, Jenny îl alinta cu mare entuziasm.

– Ce-ai spune de "Fericire"?

– Și de ce nu "Roșcatul"?

– Hei, voi două, încercați să aveți puțină imaginație! De ce nu "Cardinal" sau "Cireașă"? adăugă Jeremy, cu o tigaie în mână.

– Cireașă! Cireașă! exclamă Jenny, nebună de bucurie.

– Ei bine, de acord cu Cireașă, acceptă Aviva, lăsând animalul jos. Acum Jenny, doresc să-l scoți prin spate pentru a-și face nevoile. Apoi, vom încerca să-i găsim de mâncare.

– De acord, mamă.

După ce Jenny și Cireașă ieșiră, Aviva se ridică și se apropie de Jeremy.

– Pot să te ajut?

O cuprinse brusc o dorință extraordinară de a-i mângâia mușchii brațelor, dar se stăpâni.

– N-are rost. Aproape am terminat. Totuși, bucătarul șef va fi cu siguranță încântat să primească un alt gen de încurajare.

Fără să se gândească, mânată doar de dorința nebunească de a-l simți din nou lângă ea, Aviva se strânse lângă trupul său și-i întinse buzele cu o pasiune care o surprinse. Apoi, foarte repede, se întoarse și se așeză.

– Bine, o tachină Jeremy, nu este rău pentru început, dar data viitoare va trebui s-o faci mai bine.

Tânăra femeie roși de plăcere la amintirea nopții precedente și de jenă la ideea că întreține false speranțe în sufletul lui Jeremy. Vocea lui Jenny se apropia și Aviva hotărî că nu venise timpul să aibă o conversație serioasă.

Când Jenny și câinele se întoarseră în bucătărie, Aviva începu să pună bazele noilor reguli de viață ale lui Cireașă. Jenny aprobă din cap fiecare din frazele sale. Tânăra femeie nu-și făcea deloc iluzii: în puțin timp, cățelușul va fi instalat în salon, în fața șemineului, în loc să rămână cuminte în bucătărie. Va fi mai bine să-l dreseze cât mai repede posibil, pentru ca să nu facă prea multe stricăciuni.

– Acum, toată lumea la masă, interveni Jeremy.

– Jeremy, vrei să te joci astăzi cu mine și cu Cireașă?

– Jenny!

Vocea severă a Avivei îi făcu pe toți să tresară.

– Jeremy are cu siguranță altceva de făcut decât să se joace toată ziua cu tine și cu câinele.

În fața privirilor lor stupefiate, tânăra femeie înțelese că vehemența cuvintelor sale nimerea prost în împrejurările date.

– Vreau să spun...

– N-are rost, Aviva...

Jeremy se aplecă și-i puse prietenește o mână pe braț. Știa foarte bine cât de greu fuseseră puși la încercare nervii tinerei femei de evenimentele din ultimele zile.

– Cred că voi găsi o clipă în timpul dimineții pentru a începe dresajul lui Cireașă.

– Mulțumesc, răspunse Aviva cu un zâmbet jalnic. Bun, pentru că sunteți de acord, în acest caz nu voi mai protesta.

Jenny aprobă din cap și-și termină micul dejun în tăcere.

După ce terminară, Aviva se ridică și buna dispoziție îi reveni.

– Ați face bine să începeți dresajul imediat, cu cât va fi mai devreme, cu atât va fi mai bine. Eu mă ocup să strâng totul. Acum, toată lumea afară.

În mai puțin de o secundă, rămase singură. Mulțumită, începu să muncească plină de elan. Uitase fericirea de a face dragoste cu un bărbat. Asta făcea parte din rarele lucruri la care renunțase cu regret retrăgându-se la Carmel. Dacă ar fi rămas la Los Angeles, ar fi avut probabil mai mulți amanți. Acolo, ocaziile erau numeroase și bărbații se arătau fără greutate îndrăzneți. Jeremy se comportase bine: un amant blând, plin de considerație și pasionat.

Totuși, îi era imposibil să-i accepte invitația și să-l însoțească la Los Angeles. Amintirile, rănile, ura pe care o simțea pentru acest oraș îi vibrau încă intacte în memorie. Refuza să-l cunoască pe Jeremy în afara pereților acestei case. Nu putea suporta să-l vadă schimbându-se și să-l descopere într-o altă lumină. Trezirea ar fi prea insuportabilă.

Îl privi pe fereastră jucându-se cu fetița și, de departe, îi păru și mai frumos. Dar nu, nu-l va urma. Nici nu se putea gândi la o asemenea eventualitate. Dacă ceda, acesta ar fi fost sfârșitul pentru tot ceea ce muncise atât de dur. Acele lungi luni de eforturi nu puteau fi distruse doar pentru un bărbat, un bărbat despre care, în fond, știa atât de puține lucruri.

O zări pe Jenny alergând în direcția casei, cu Jeremy și cățelul pe urmele ei. Câteva clipe mai târziu, fetița năvăli în bucătărie, radioasă cum Aviva n-o văzuse niciodată.

– Mamă! Jeremy ne duce la Shadowbrook, dar numai dacă ești de acord!

Țopăia de bucurie și Jeremy, sosit în urma ei, ridică din umeri ca pentru a nega orice complicitate la acest plan. Semăna cu un tânăr școlar.

– Ei bine, nu știu ce să răspund.

Aviva ezita. Era prevăzut ca Sue să petreacă toată ziua la pensiune, dar acum trebuia să-l suporte în plus pe Cireașă.

– Bună ziua la toată lumea!

Salutările doamnei Baker îi întrerupseră brusc gândurile.

– Domnule Crowley, ești încântător deghizat în servitor! spuse aceasta arătând spre șorțul alb pe care Jeremy uitase să-l scoată.

– Și ce-i asta oare?

Gladys se aplecă și luă cățelușul în brațe.

– Vi-l prezint pe Cireașă, anunță Jenny, foarte mândră. Ni l-a adus Jeremy și acum ne duce la Shadowbrook. Vom lua un tren mic și vom vedea o mulțime de lucruri extraordinare. Dar mama n-a spus încă dacă este de acord.

Jenny își pierdu respirația și Aviva profită de acest răgaz.

– Nu știu, draga mea. I-am promis lui Gladys s-o însoțesc în oraș. Sue va rămâne aici toată ziua și...

De fapt, Aviva își dorea cu ardoare această plimbare. Nu rămânea decât foarte puțin timp înainte de plecarea lui Jeremy și trebuia să-i dea un răspuns. Probabil, va fi mai ușor să ia o decizie dacă-și putea petrece o zi întreagă în compania sa. Gladys Baker o scăpă de această dilemă și Aviva se dojeni că-i reproșase, câteva zile mai devreme, bătrânei doamne că se amesteca în ceea ce n-o privea.

– Nu vreau să mai aud o vorbă în plus. Eu pot foarte bine să merg la avocat astăzi. Dumneata, Jenny și acest fermecător tânăr bărbat, aveți permisiunea să plecați toată ziua. Voi supraveghea casa și mă voi ocupa de acest mic fenomen. Am crescut în mijlocul câinilor și îi cunosc foarte bine. Puteți avea încredere.

– Oh, desigur, nu asta este problema.

Aviva nu voia să abuzeze de bunăvoința lui Gladys Baker.

Dar, la urma urmei, cu siguranță bătrâna doamnă era încântată să se facă utilă.

– Pe cuvântul meu! Este vorba despre o conspirație!

Aviva făcu o mină resemnată, păstrându-și cu greu seriozitatea.

– De acord, vom merge la Shadowbrook. Dar înainte de plecare îmi mai rămân câteva detalii de pus la punct. Să ne întâlnim la ora zece, să spunem.

Ridică sprâncenele în direcția lui Jenny, apoi se întoarse spre Gladys Baker, zâmbind larg. Își căuta cuvintele pentru a-i mulțumi dar o licărire din privirea bătrânei doamne o opri. Gladys înțelesese foarte bine importanța acestei plimbări.

– Foarte bine, răspunse Gladys, mereu la fel de nerăbdătoare. Acum că totul este aranjat, ai pregătit oare micul dejun, Jeremy?

– Îmi trebuie doar câteva secunde.

Se așezară din nou cu toți în jurul mesei și discutară vesel. Aviva glumea pe seama talentelor de bucătar ale lui Jeremy și îi sugeră să solicite o slujbă cu normă întreagă la "Adăpostul balenei". Dar nu se putu împiedica să roșească în clipa în care Jeremy se prefăcu că-i acceptă propunerea. Buna dispoziție generală fu curând tulburată de sosirea lui Tim. Venise să fixeze fereastra de la ultimul etaj. Aerele sale îngrozitoare o surprinseră pe Aviva și întunecară atmosfera bucuroasă de la masă. Îl invitară să bea o ceașcă de cafea, dar el refuză. Indispoziția pe care o produse fu greu de risipit.

În timp ce Gladys, Jenny și Jeremy se duseră să-și vadă de ocupațiile lor, Aviva termină treburile casnice și plecă în căutarea lui Tim.

Urcând scările până la ultimul etaj, îl găsi ocupat să fixeze unul dintre vitralii. Era evident că proasta dispoziție nu-l părăsise.

– Fii atent, Tim. Dacă spargi sticla, nu te voi ierta.

Tim nu catadicsi să răspundă. Își continua munca, posomorât. Hotărât lucru, într-adevăr, nu vedeau lucrurile din același unghi. Jeremy nu s-ar fi comportat niciodată astfel. Prin comparație, Tim semăna cu un băiețel.

Dar un băiețel în stare să-i mărturisească o dragoste și care să i-o dovedească dacă ea ar fi dorit...

Din nefericire, tânăra femeie nu-i putea acorda locul pe care-l visa în inima sa. Totuși, Tim îi era la fel de apropiat ca un frate și nu-l putea lăsa gândurilor sale negre, fără să fi obținut cea mai mică explicație asupra comportamentului său. În ajun păruse să accepte situația din toată inima.

Tăcerea sa devenea îngrijorătoare și tânăra femeie îndrăzni o ultimă tentativă.

– Știi vechea zicală: "cel care sparge borcanele le plătește", îl tachină.

Tim ridică din umeri.

– Îți cer iertare, Aviva. Încă nu m-am obișnuit cu toate aceste schimbări din viața mea din ultimele zile. Mai întâi Jeremy care, de-abia sosit, a dat totul peste cap în această casă, iar în această dimineață, am primit un apel din Monterey; comanda mi-a fost anulată.

– Oh Tim, îmi pare rău. Oare ce s-a întâmplat?

– Tipul mi-a spus că găsise un artist foarte cunoscut pentru a-i face vitraliile. Presupun că a pus mai mult preț pe numele acestei persoane decât pe priceperea sa. Dar nu te sinchisi de mine. Probabil că astăzi nu este ziua mea!

Aviva vru să-l consoleze.

– Este adevărat, să știi, există oameni pentru care contează mai mult aparențele. Nu-ți face grijio pentru atât de puțin. Nu merită osteneala.

– Probabil ai dreptate. Cu siguranță cunoști bine problema.

Era exact, gândi Aviva cu tristețe. Dar, slavă Domnului, era vorba de trecut. Nu va mai frecventa niciodată oamenii atrași doar de falsa strălucire, gata să se calce în picioare pentru a vedea mai bine, sau a se face văzuți.

Bietul Tim, trezirea era dură pentru el. Într-un sens, asta îi va servi de lecție. Era prea lipsit de experiență în acest domeniu.

– Știu de asemenea că cele mai mari decepții tot se uită până la urmă. Unele te fac să suferi mai mult timp, dar altele dispar foarte repede. Asta depinde puțin de noi înșine.

Tim aprobă din cap și-și reluă uneltele.

– Acum, grăbește-te să termini, altfel s-ar putea să răcești. Jenny și cu mine nu vom fi aici pentru prânz. Doamna Baker se va ocupa de casă.

– Am înțeles, răspunse Tim, cu un aer la fel de absorbit.

Nu se întoarse pentru a o saluta pe Aviva și aceasta fu ușurată să nu dea explicații despre absența sa neobișnuită.

Din bucătărie îi zări pe Jeremy, pe Jenny și pe Gladys, foarte agitați în jurul cățelușului. Izbucnirile vocilor bucuroase îi încălzirăinima. "Sărmanul Tim, se gândi tânăra femeie, sper că-și va găsi fericirea..." În același timp, știa că da. Tim nu era bărbatul să se lase doborât prea mult timp. În câteva ore, se va întoarce la atelierul său, acceptând un nou proiect.

Aviva aruncă o privire spre ceas. Era aproape ora de plecare. Trecu rapid casa în revistă, verificând dacă totul era în ordine, apoi alergă în camera sa să se reîmprospăteze puțin și să se pieptene. Filmul evenimentelor din noaptea precedentă i se derulă prin fața ochilor și trebui să se rezeme de noptieră pentru a nu se clătina. Brusc se auzi o bătaie discretă în ușă. Înainte de a putea deschide, Jeremy se strecură în cadrul ușii, închizând-o după el. Chipul tinerei femei se lumină de un zâmbet larg.

– Ce faci aici? murmură.

– Nu puteam suporta să fiu mult timp despărțit de tine, îi șopti bărbatul la ureche.

O luă în brațe și o sărută.

– De ce oare vorbim atât de încet? o întrebă după aceea.

– Nu știu. Mi se pare atât de incorect să fii în camera mea, în plină zi, răspunse Aviva, cu vocea modificată.

Era ca și când iubitul său scăpase vigilenței părinților pentru a vedea cum arăta camera ei, cu scopul de a putea să și-o imagineze în visuri, în timpul orelor de matematică...

– Ai un simț ciudat al corectitudinii, mai ales după această noapte!

– Jeremy! Era altceva!

– De ce? Pentru că era întuneric?

– Oh, dar ești insuportabil!

– Știu. Dar dacă îmi spui că mă vei urma în seara aceasta, nu te voi mai bate la cap niciodată...

– Niciodată?

– Bun, poate doar puțin.

Buzele lor se întâlniră din nou și Aviva se lipi de trupul lui Jeremy, respirându-i parfumul și savurând senzația încântătoare a brațelor sale pe talie. Apoi, împingându-l ușor, îi arătă cu un deget ușa.

– Am spus ce gândeam. Acum, afară de aici, înainte ca Jenny sau Gladys să-ți observe prezența în camera mea.

Înainte ca tânăra femeie să poată închide ușa, Jeremy își trecu capul prin deschizătură și-i fură un sărut, rugând-o să se grăbească, deoarece Jenny nu-și mai găsea locul.

Fericită, Aviva se mișca prin încăpere ca în vis, luându-și din zbor manotul și poșeta.

Jenny țopăia de bucurie și Aviva aprecie răbdarea lui Jeremy. În general, persoanele care nu au copii îi găsesc deseori pe cei ai altora insuportabili. Jeremy, dimpotrivă, părea să se acomodeze foarte bine interesului pe care fetița nu înceta să i-l arate. Căpătase o dimensiune incredibilă în viața amândurora.

Masa fu savuroasă și fermecătoare. Restaurantul fusese construit la poalele unui munte, aproape invizibil din drum. Un tren mic aducea clienții până în fața casei. Avea de-abia șase locuri și călătoria nu dură mult timp, dar Jenny fu foarte agitată.

În interior, mesele erau instalate în diferite colțuri și cotloane ale încăperii și toate erau împodobite cu flori proaspete. Printr-un vitraliu pictat intra lumină caldă. O clipă, Aviva se gândi la Tim, dar îl alungă repede din minte.

Hotărâse să profite din plin de această zi. Totuși, oare ce-i va răspunde lui Jeremy în curând?

După masă, se opriră în fața unui magazin de amintiri și Jeremy îi cumpără lui Jenny o mică halbă de porțelan, împodobită cu numele Shadowbrook.

În sfârșit, veni ora să se întoarcă.

De-abia instalată în spatele mașinii, Jenny adormi. Jeremy și Aviva rulară un timp în tăcere, bucurându-se de fericirea acelor ultime ore împreună.

Jeremy rupse primul această tăcere.

– Aviva, vreau răspunsul tău acum. Vei veni cu mine, diseară?

Scoasă brusc din visare, Aviva întoarse capul spre Jeremy. Inima sa aparținea acestui bărbat, fără cea mai mică reținere. Îl iubea cu pasiune. Dar, va pleca oare cu el? Să se întoarcă la Los Angeles? Nu. În sinea sa, nu putea accepta această invitație. Simțise deja dragostea pentru alt bărbat și suferise o înfrângere. Se lăsase antrenată într-o formă de viață pe care nu o alesese și pe care o detesta. Și apoi, erau Jenny și pensiunea, fără să mai vorbească despre noii săi prieteni din Carmel.

– Jeremy, nu pot.

Îi văzu maxilarul crispându-se.

Ar fi trebuit să-i explice mai mult, să-i pună mâna pe braț, să-i spună cât o costa decizia sa... Dar gura îi rămânea închisă cu încăpățânare...

– Oh Aviva... De ce refuzi?

– Știi bine. Prea multe amintiri neplăcute în acel oraș și...

Tăcu, incapabilă să meargă mai departe. În sfârșit, își făcu curaj.

– Probabil, motivele mele îți par prostești și complet lipsite de sens, dar pentru mine nu sunt așa. Adevăratul meu loc este aici, în această casă și în acest oraș. Să-ți spun sincer, îmi este prea teamă că o dată ajunsă la Los Angeles, vei deveni un alt bărbat...

La aceste cuvinte, Jeremy frână brusc și opri mașina pe marginea drumului.

Dându-și scaunul înapoi, o luă pe Aviva de umeri și o obligă să-l privească.

– Aviva, de ce oare ești atât de sigură că pot să fiu altfel? În Los Angeles, Carmel sau Tombuktu, sunt același bărbat și tu aceeași femeie. Nimic nu ne poate schimba. Crede-mă.

– Jeremy, te rog...

Cu o mână, îi acoperi buzele. Oare cum ar fi putut să spere să-l facă să înțeleagă ceea ce ea însăși îi era greu să explice...

– De acord, de acord...

Refuzând să se recunoască învins, Jeremy îi luă degetele și le sărută.

– Să fii sigură că lucrurile nu vor rămâne așa. Am început o poveste și o vom duce până la capăt. Sentimentele mele pentru tine sunt profunde și nu vreau, nici nu pot să le înăbuș. Și pariez că este la fel și pentru tine.

La vederea lacrimilor din ochii săi, ochii aceia frumoși pe care-i iubea atât de mult, Jeremy tăcu și o strânse lângă el cu pasiune.

Apoi, o respinse cu tandrețe și porni mașina. Își continuară drumul în tăcere. Tâmplele tinerei femei ardeau și inima îi sângera de durere. Era sigură că tocmai îl pierduse pe Jeremy Crowley pentru totdeauna.

Capitolul 5

Jenny se trezise. Jeremy o luă în brațe și o duse în casă. O puse cu atenție pe canapeaua din salon. Aviva luă o cuvertură din lână pe care doamna Baker tocmai o terminase și-i acoperi corpul. În acest timp, Jeremy dispăru la etaj să-și facă bagajele.

Aviva zăbovi în încăpere. Ultima lor conversație nu înceta s-o frământe. Jeremy refuza să accepte că nu se va întoarce niciodată la Los Angeles cu el. Promisese că dragostea lor va depăși orice obstacol. Măcar dacă ar putea să-l creadă! Să știe că există o șansă, o cât de mică șansă ca toți trei să ducă o viață normală!

Jeremy îi spusese că nu putea trăi fără ea și era sincer. Dar tânăra femeie știa foarte bine cum se pot schimba oamenii când circumstanțele le dictează acțiunile. Să ai responsabilitatea unei familii poate fi greu și incomod când ești antrenat în recepții mondene și cine de afaceri, sau cele mai frumoase femei încearcă să te seducă.

"Oh, Jeremy.... gemu Aviva foarte încet, ești convins că totul va fi bine între noi... Cât aș vrea să fiu la fel de convinsă!"

Și mai ales, era oare într-adevăr îndrăgostită de acest bărbat? Se putea ca după plecarea lui Jeremy să se potrivească proverbul: "ochii care nu se văd se uită..."

Aviva se scutură. N-avea rost să-și pună toate aceste întrebări în timp ce Jeremy era încă acolo. Va avea timp să se gândească la ele mai târziu. Oftă cu inima frântă și, fără zgomot, părăsi încăperea și se duse în bucătărie.

– Ah! Iată-te! Văzând că nu v-ați întors la ora cincisprezece, ne-am gândit că veți cina la Shadowbrook.

Doamna Baker de-abia înălță capul. Cocul său mic, de obicei impecabil, căzuse într-o parte și câteva șuvițe cărunte scăpaseră, atingându-i cu cochetărie obrajii îmbujorați; părea pe deplin fericită, agitându-se în jurul bucătăriei.

Aviva n-o văzuse niciodată astfel. Probabil așa o surprindea soțul său seara, când venea de la muncă... Aerele disprețuitoare ale lui Gladys nu erau de fapt decât aparență, se gândi amuzată.

Tim era și el așezat pe marginea chiuvetei, cu picioarele în gol și mesteca frunze de țelină. Berea pe care tocmai o terminase îi tivise mustața cu spumă albă.

– Văzându-vă cum vă ocupați de toate atât de bine, am fi putut rămâne acolo toată noaptea, remarcă Aviva, străduindu-se să zâmbească în ciuda tristeții sale. Oare ce ești pe cale să gătești, Gladys?

Se aplecă peste oala minune și fură în trecere un morcov. Doamna Baker o prinse fulgerător de încheietura mâinii.

– Ah nu, nici vorbă. Mi-e de-ajuns Tim. Dacă începi și dumneata, nu va mai rămâne nimic pentru seară!

– Sunt de acord. Dar spune-mi în acest caz ce pregătești. Miroase atât de bine!

– Doar un rasol ca odinioară. Cum în seara aceasta nu va fi la cină decât familia, am considerat că nu va fi nimeni de impresionat cu extraordinarele mâncăruri pe care le pregătești întotdeauna.

Nici unul dintre cei doi nu remarcă aerul surprins al tinerei femei. Așadar, doamna Baker se considera ca aparținând familiei! După o oarecare ezitare, ideea o amuză.

Hotărât lucru, personajul Gladys Baker prezenta numeroase fațete și această zi fusese bogată în descoperiri! Oare s-ar putea să devină prietene amândouă? Relația lor era pe cale să ia o turnură bună, dar tânăra femeie știa că-i va trebui foarte multă răbdare și tact pentru a o îmbuna definitiv pe bătrâna doamnă. Era fericită că întâlnise ființe atât de minunate ca Tim și ca Gladys. Pentru ca fericirea să-i fie completă, îi lipsea doar prezența unui bărbat.

– Unde este Jeremy? Vreau să am cu el o conversație serioasă înainte de cină.

– Ah da? se miră Aviva, cu sprâncenele ridicate.

– Am o mică proprietate în vale. Poate m-ar putea sfătui Jeremy ce trebuie să fac.

– Și de ce ar putea asta?

Aviva se opri brusc. Îi veni în minte că, de fapt, știa foarte puține lucruri despre munca lui Jeremy. În plus, nu se gândise niciodată că activitățile sale pot să fie utile unui membru din anturajul său.

Obrajii i se înroșiră. Intimitatea lor fusese totală. Îi cunoștea culoarea ochilor, catifelarea pielii, dar o parte din el îi rămăsese necunoscută. I se păruse inutil să-i pună întrebări lui Jeremy, pentru că era vorba despre o fațetă a personalității sale pe care nu o va cunoaște niciodată. Partea din viața lui Jeremy din Los Angeles.

Avansurile sale tandre, conversațiile, glumele, toate acestea fuseseră suficiente pentru a țese urzeala dragostei lor, dar Aviva nu uitase unde locuia și care îi erau ocupațiile. Și, desigur, bănuindu-i rezervele, Jeremy nu atinsese niciodată subiectul. Tânăra femeie era aproape convinsă că, o dată întors în acel oraș detestabil și în mijlocul oamenilor ca Diane Chesterfield, se va comporta altfel. Sub influența Carmelului, ființele se schimbau și deveneau mai bune. Ar fi fost prea dureros să-l vadă semănându-i lui Sam.

– Să nu-mi spui că nu cunoști activitățile acestui bărbat, începu doamna Baker pe un ton tăios. Jeremy Crowley construiește imobile,

spitale, centre comerciale și multe alte lucruri încă. Realizări grandioase, dacă vrei părerea mea...

– Bineînțeles, sunt la curent, Gladys. Dar nu cred că vei avea timp să aprofundezi discuția, deoarece în câteva minute, ne va părăsi.

– Bine, interveni Tim cu dezinvoltură, presupun că în sfârșit lucrurile vor redeveni normale aici.

– Sper, aprobă Aviva ca pentru ea însăși.

Gladys Baker le aruncă o privire furioasă, apoi, cu buzele strânse, se întoarse la mașina de gătit.

– În tot cazul, mormăi printre dinți, știu că îmi va lipsi, ca și lui Jenny. Și aș paria pe toată averea mea că și o altă persoană din această încăpere îl va regreta de asemenea. După părerea mea, acești oameni cărora le este mereu teamă de cea mai mică schimbare din viața lor, care privesc lucrurile și ființele noi ca și când ar reprezenta un pericol, acești oameni care sunt mereu gata să se protejeze când nu există nimic de protejat, sunt o rușine!

Cei doi oameni tineri își ațintiră privirea asupra sa. Impactul acestor cuvinte avu efectul unei bombe. În spatele ei, schimbară o privire îngrijorată, fiecare refuzând să se simtă vizat de observațiile bătrânei doamne.

Dacă Gladys se înșela sau avea dreptate, Aviva era sigură de un lucru: voia să-și protejeze echilibrul și sănătatea, iar bătrâna doamnă ar face mai bine să-și păstreze reflecțiile pentru ea.

– Bine...

Gladys își șterse mâinile pe șorț.

– Mă voi duce să-i spun la revedere lui Jeremy. Ar trebui s-o facă mai bine altcineva!

Aviva nu avu timp să protesteze. Bătrâna doamnă traversă încăperea în pas vioi și dispăru, lăsându-i pe Tim și pe Aviva într-o tăcere incomodă.

Câteva minute mai târziu, un zgomot înfundat de voci ajunse din sufragerie. Tânăra femeie ardea de curiozitate și ciulea urechile cu

disperare, dar nu reușea să înțeleagă ce se spunea în cealaltă încăpere, prinzând din zbor doar câteva cuvinte ici și colo. Totuși, o auzi pe doamna Baker spunând distinct: "Jeremy, nu renunța".

Știu că vorbeau despre ea. Fapt ciudat, această idee n-o înfurie. Spera oare că, datorită intervenției lui Gladys, situația se va aranja ca prin farmec?

Dar era timpul să i se alăture lui Jeremy. Aceasta va fi ultima lor întâlnire... O cuprinse o emoție puternică, dar reuși să se stăpânească. Era aproape amuzant să se gândească la faptul că, în aceste ultime clipe, i se va prezenta cu o notă de plată a hotelului în mână.

Jeremy avea multe relații și prima idee a Avivei fusese să nu-l lase să plătească sejurul, în schimbul publicității pe care o va face hotelului său. Un fals pretext, desigur. Deoarece, cum i-ar fi putut cere bani în timp ce făcea în asemenea măsură parte din inima sa? Fericirea pe care i-o adusese, atențiile pe care le avusese pentru ea, nu aveau preț. Să-l iubească, să-l vadă, să-l asculte toată această săptămână... În atât de puțin timp, devenise centrul gândurilor sale și unul din stâlpii acestei case. Dar, în ultima clipă se răzgândi. Jeremy ar fi fost dezamăgit de slăbiciunea sa. Prima lor conversație fusese o conversație de afaceri între proprietara unei pensiuni și primul său client.

Străduindu-se să zâmbească, respingând durerea care o cuprindea tot mai mult cu fiecare minut care îi apropia de sfârșit, Aviva împinse ușa bucătăriei și se duse în sufragerie.

"Dumnezeule, își repeta, fă să nu întârzie să plece, sau voi ceda și toate hotărârile mele vor dispărea..."

Dar Jeremy nu mai era în încăpere. Alergă înnebunită până la holul de intrare. Nu era nici acolo. Nu putuse, n-ar fi plecat fără să-i spună rămas-bun! Să fie oare în stare de așa ceva? Nu... Geanta din piele roșcată se afla lângă telefonul din nișă, mantoul din blană de oaie împăturit cu grijă pe măsuța joasă, rotundă... O imensă ușurare o copleși pe loc.

Avu ideea să-l caute în salon.

Era acolo, îngenuncheat lângă canapeaua unde se odihnea Jenny.

Mângâia cu blândețe fruntea fetiței și își înfășurase în jurul degetelor o șuviță din părul blond ondulat. Se aplecă și sărută tandru obrazul mic. Apoi, fără zgomot, pentru a nu o trezi, se ridică și-i aruncă lui Jenny o ultimă privire tristă.

"Jeremy, nu pleca, nu ne lăsa singure. Spune-mi că mă iubești destul de mult pentru a rămâne cu noi. Nu sunt atât de puternică pentru a te însoți acolo unde vrei să mă duci", murmură Aviva pentru ea însăși, pradă unei imense disperări.

În acea clipă nu avea decât o idee în minte, decât o dorință, să se strângă cu putere lângă trupul acelui bărbat, să-i simtă brațele puternice protejând-o... Ca și când îi ghicise chemarea mută, Jeremy se întoarse spre ușă și o văzu, în picioare în cadrul ei.

Aviva vru să vorbească, dar expresia chipului său o opri. Bărbatul frumos și arogant din prima seară, amantul senzual care o purtase cu blândețe până în patul său, dispăruse.

Jeremy nu mai era decât un bărbat înfrânt, cu inima goală, chipul îi reflecta profunzimea emoțiilor.

Oare cum îl putea lăsa să sufere în acest fel? De ce nu-i striga că va pleca imediat cu el și că îl va urma până la capătul lumii? Oare mândria o reținea? Sau încăpățânarea? Era gata să se folosească de Sam ca scuză pentru a-i refuza cea mai mică șansă lui Jeremy? Sau doar teama ca el să n-o trădeze o împiedica să cedeze?

Jeremy se apropie lent. La fiecare pas al său, inima îi bătea mai puternic. Va exploda. Cu un gest șovăitor, bărbatul ridică mâna dreaptă ca pentru a o atinge. Apoi, ca și când era prea dureros să simtă pentru ultima dată atingerea pielii sale, lăsă brațul în jos.

– Nota mea este gata? o întrebă cu voce răgușită.

Aviva încuviință din cap, vru să vorbească, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Se întoarse foarte repede. Regreta că renunțase s-o ia în brațe și în același timp, știa că dacă ar fi făcut-o, n-ar mai fi avut puterea să-l lase să

plece. Dar ce-ar fi făcut dacă Jeremy ar fi rămas la "Adăpostul balenei"? Nu-l putea înlănțui aici, să-l țină legat în lesă ca pe un cățeluș de salon, să-i distrugă personalitatea și cariera dacă el voia să fie la Los Angeles.

Găsi nota lui Jeremy pe birou și i-o întinse. Mâna îi tremura.

– Știu, știu... Dar nu te voi părăsi, Aviva, fără să-ți repet că ne vom revedea. Îmi țin întotdeauna promisiunile.

Aviva citi hotărâre în frumoșii ochi negri.

– O săptămână, este tot ce-ți cer; sau un weekend, dacă doar asta poți să-mi oferi. Te rog, nu-mi judeca viața înainte de a o cunoaște. Nu lua hotărâri în funcție de ceea ce ai trăit în trecut. Gândește-te la tot ceea ce s-a întâmplat între noi. Gândește-te doar la asta...

Deschise brațele și tânăra femeie se repezi spre el. O clipă, uitară lumea care-i înconjura și deveniră iar două trupuri unite prin aceeași căldură și aceeași dragoste.

– Cireașă, vino aici!

Vocea lui Tim îi aduse brusc la realitate. În aceeași clipă, frumosul animal roșcat năvăli spre ei, dornic de mângâieri.

Tim apăru în încăpere în căutarea câinelui. La vederea Avivei și a lui Jeremy și a fețelor lor tulburate, se opri brusc.

– Aviva, sunt... bâigui roșu de jenă, eu... Știu că nu vrei să vină câinele aici...

Extrem de stânjenit, îl luă pe Cireașă de zgardă și, fără să mai adăuge ceva, îl trase afară din încăpere.

Aviva și Jeremy îl priviră îndepărtându-se.

– Îmi datorezi patru sute șaisprezece dolari pentru patru nopți pe care le-ai petrecut aici, domnule Crowley, asta incluzând și convorbirea telefonică din prima zi.

Izbucni într-un râs ușor nervos.

– Un preț întru totul justificat, doamnă Thompson, replică Jeremy cu un salut ușor ironic.

Se îndreptă, o privi cu atenție încă o dată și repetă cu un aer grav:

– Da, întru totul justificat, Aviva.

În loc de răspuns, aceasta se prinse de gâtul său. Rămaseră îmbrățișați, nemișcați și tăcuți. Apoi Jeremy o sărută tandru pe frunte pe tânăra femeie și un zâmbet blând și liniștit îi lumină chipul, ca și când găsise răspunsul la o întrebare de mare importanță. Își luă geanta și mantoul și se îndreptă spre ușa grea din stejar.

Pentru ultima dată, ochii i se adânciră în ai săi și o mângâie cu privirea.

– Pe curând, Aviva. Sărut-o pe Jenny pentru mine.

Cu pas ferm și hotărât, fără să se mai întoarcă, ieși și dispăru în noaptea care se lăsa.

Aviva crezu că inima i se sparge în mii de bucăți. Totuși, în jurul ei nimic nu se schimbă. Casa era tot în picioare, învăluită în ceață, în mijlocul chiparoșilor. Doar focul va fi mai puțin cald, cărțile de pe masă ceva mai puțin interesante și nopțile puțin mai lungi. Un preț mic de plătit pentru siguranța sa și cea a lui Jeremy.

Zgomotul motorului Mercedesului aproape nu se mai auzea când vocea șovăitoare a lui Tim o făcu să tresară.

– Aviva, a plecat?

– Da...

– Ascultă, într-adevăr îmi pare rău pentru adineaori. Nu voiam să vă deranjez. Cireașă și cu mine tocmai ne jucam. Era atât de agitat, încât mi-a scăpat înainte să-l pot reține.

– Bine, Tim, nu-ți face probleme...

Arboră cu curaj un zâmbet atât de slab, încât Tim ghici secretul.

– Aviva, este oare atât de greu?

– Nu, minți aceasta. Dar mulțumesc că te preocupi de mine.

– Cred că o baie bună, caldă, îți va face foarte bine. În acest timp, eu voi pune masa pentru cină. Când vei coborî, totul va fi gata.

– Da, este o idee bună.

De sus de pe trepte, îl auzi pe Tim fluierând ușor în sufragerie. De-abia întinsă în apa caldă din baie, lacrimile prea mult stăpânite se

rostogoliră de-a lungul obrajilor ca un torent eliberat din stavile. Nu simțea nici o rușine să plângă astfel. Apoi se străduí să-și revină. Îi era de-ajuns o mare decepție, o tristețe profundă în viață. Acum trebuia să reziste, să profite mai degrabă de viață decât să riște să piardă totul, cerând prea mult.

Lacrimile i se opriră în cele din urmă și rămase lungi minute întinsă în apa caldă. Faptul că plânsese atât de mult parcă o purificase. O mare oboseală îi încovoie umerii. Cu gesturi mecanice, se îmbrăcă pentru cină. Era prea dureros să iubească atât de mult. Acum se terminase totul. Pe viitor, va trebui să uite.

Cina promitea să fie liniștită. Toți oaspeții ieșiseră. Doar domnul Fortman ceruse să i se aducă o tavă în camera sa. Jenny se trezise din lunga siestă și se mira de absența lui Jeremy. Aviva îi explică faptul că o sărutase în somn, dar nu vru să zăbovească asupra acestui subiect. Și ea și fetița trebuia să-l uite pe acest bărbat.

Tim se arătă plin de viață. În acea zi chiar, primise o comandă a unui vitraliu foarte dificil. Părea că depășise foarte bine prima sa decepție. Din nefericire, vrând să descrie diversele volute pe care le va încorpora în piesă, lovi cu un gest stângaci paharul și acesta căzu pe covor și se sparse.

Împingându-și cu putere scaunul, Aviva, roșie de mânie, începu să adune cioburile. Răul era ireparabil și fu incapabilă să se controleze. Îl fulgeră pe Tim cu privirea.

Toți fură șocați și în primul rând Aviva, la brusca sa schimbare de dispoziție. Era nedrept și fără rost să-i facă pe cei din jur să suporte imensa disperare care o cuprinsese. Dar, în seara aceea, absența lui Jeremy era prea dureroasă.

O tăcere apăsătoare se lăsă asupra comesenilor.

– Aviva, voiam să-ți spun, începu Gladys Baker, că ușile continuă să se blocheze. Cred că ar trebui să pui să le dea la rindea. Doar puțin. Asta n-ar trebui sa ia foarte mult timp.

– Da, am observat și eu.

– Ah da? Și ce intenționezi să faci?

– Mâine, când merg în oraș mă voi duce la antreprenor.

Tânăra femeie își plecă ochii asupra farfuriei și tăcerea se așternu din nou.

În sfârșit, masa îngrozitoare se termină. Gladys, mereu la fel de binevoitoare, propuse să strângă masa și să o culce pe Jenny. Cât despre Tim, acesta dispăru aproape imediat sub pretextul că are mult de muncă, iar Aviva nu încercă să-l rețină.

În sfârșit singură, aceasta se retrase în salon și își turnă un pahar cu vin, admirând culoarea închisă a lichidului prin fațetele paharului. Un curent de aer rece o făcu să se înfioare. În șemineu nu ardea focul. Se ridică și vru să pună câțiva bușteni în cămin, dar îi lipsi curajul.

În seara aceasta, Jeremy nu-i va ține companie. Îi fu imposibil să rămână mai mult timp în această încăpere de care o legau atâtea amintiri minunate. Căută o carte pe etajere, dar titlurile îi dansau prin fața ochilor și mintea refuza să se concentreze. Afară, totul părea liniștit. Vântul încetase să sufle și ceața se împrăștie treptat. Hotărî să iasă.

Aerul pătrunzător al nopții o cuprinse și o învălui. Treptat, ochii i se obișnuiră cu întunericul și un sentiment de pace deplină se lăsă asupra sa. Coborî scările de la intrare și o luă în direcția plajei.

Deși peisajul îi era familiar, acum, în această noapte cețoasă, lua aspecte diferite. Înaintă încet, având grijă să nu-și piardă echilibrul când picioarele întâlneau vreo groapă sau vreo mică ridicătură de pământ. Într-o mână ținea încă paharul cu vin și cu cealaltă își croia drum printre ierburile sălbatice.

Deasupra capului, cerul era luminat de mii de stele strălucitoare. Pe măsură ce iarba se rărea, lăsa locul nisipului fin, aproape alb sub clar de lună.

Ici și colo, pe flancul unei dune, o tufă încerca să-și împingă curajos ramurile subțiri întinse cu disperare spre valurile schimbătoare, ca pentru o ultimă privire de dragoste, înainte ca vântul să le mătură din nou pe plajă și să acopere micile plante.

În apropiere de mal, Aviva își adună jupa sub ea și se așeză pe nisip. În acea seară, oceanul se acorda sentimentelor sale. Părea să prindă puteri înainte de a porni la asaltul coastelor sălbatice ale Californiei de Nord și calmul său aparent ascundea, de fapt, în adâncimi un tumult profund.

Aviva observă mișcările valurilor, numărând secundele între flux și reflux. Inexorabil, înaintau pe plajă, frământând nisipul și vuietul lor surd părea șoaptă alintătoare de îndrăgostiți.

Aviva se lăsă pe spate și închise ochii, atentă la muzica mării. O briză plăcută îi mângâia fața și nisipul îi îmbrățișă trupul cu senzualitate.

Era ca suspendată între cer și pământ. Mintea încetase s-o chinuie. Anumite imagini îi reveniră în memorie, apoi dispărură la fel de repede.

Târziu în noapte, se ridică și porni pe drumul spre vechea locuință. Se simțea ciudat de liniștită. Paharul de cristal zăcea pe nisip și se aplecă să-l ia. În el rămasese o ultimă picătură de vin, pe care o examină o clipă.

Trebuia oare să bea vinul până la fund, se întrebă glumind, sau trebuia să se mulțumească doar cu ce băuse deja?

Baliverne! Filozofia nu era specialitatea sa. Lăsă ultima picătură de lichid să cadă pe nisip, unde dispăru.

Fără să facă zgomot, intră în casă pe ușa din spate. Domnea o liniște deplină. Urcând scările, zări o rază de lumină pe sub ușa lui Gladys.

Înainte de a se duce în cameră, aruncă o privire la Jenny. Fetița dormea buștean, cu păturile ridicate cu grijă. Dar când Aviva o sărută, tresări.

– Mamă, oare îi pot scrie o scrisoare lui Jeremy?

Aviva îi zâmbi blând fiicei sale. O bătu ușor cu palma pe frunte.

– Dormi, draga mea... Vom mai vorbi despre toate acestea mâine dimineață.

De-abia își terminase fraza că Jenny adormise deja. Evident, Jeremy venea să-i obsedeze chiar și visele!

Ajunsă în camera sa, îi fu imposibil să adoarmă. Se ridică și eliberându-și părul frumos de clamele care îl rețineau, se așeză în fața măsuței de toaletă și îl perie îndelung.

Aproape instinctiv, deschise un sertar la măsuței.

Mâna pipăi pe sub articolele de lenjerie de corp din mătase și găsi ceea ce căuta: fotografiile... Cu un gest șovăitor, le așeză în fața ei.

Din prima, îi zâmbea larg Sam, înconjurat de numeroase bagaje din piele. Ochii îi străluceau de bucurie, încântat parcă să scape în sfârșit din sertarul întunecat și să vadă iar lumina zilei.

A doua fotografie, puțin scorojită și uzată de timp, era fixată într-o ramă mică din aramă. Un bărbat de talie mijlocie, cu părul negru și des, stătea în picioare în fața unui ciclomotor model vechi: era singura amintire care-i rămăsese de la tatăl său. Acesta dispăruse când era de-abia în vârstă de patru ani. Avid de spații mari și de aventuri, nu putuse suporta povara unei soții și a unui copil. Cel puțin Sam, nu le lipsise niciodată de prezența sa. Chiar dacă nu-i înțelesese vreodată pe acești bărbați, nu simțea nici o ură față de ei.

Se amuză să compare cele două chipuri. Amândoi erau foarte frumoși și plini de farmec. Fotografiile prinseseră bine strălucirea din privirea lor, forța și profunda lor nevoie de acțiune și de noutate.

Aviva tresări. Pe parchetul de pe culoar, aluneca un pas. Aproape imediat auzi bătându-se la ușă. Nu putea să fie Jenny, fetița nu și-ar fi dat osteneala să bată. Poate era vorba despre un client care dorea ceva... Traversând încăperea, Aviva deschise ușa și se află nas în nas cu doamna Baker. Înfofolită într-un capot lung roz deschis, încheiat până sus, cu un fileu subțire reținându-i părul, bătrâna doamnă i se păru ciudat de vulnerabilă.

– Gladys, ce ai? Ești bolnavă?

– Nu, nu chiar.

Fără să fie invitată, Gladys Baker intră în încăpere.

– Ai o cameră foarte frumoasă. Ar fi trebuit s-o iau pe aceasta.

Aviva închise ușa, jenată și enervată în același timp de această intruzime târzie.

– M-am gândit că ți-ar plăcea să vorbești... de la femeie la femeie, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Tonul era ferm, aproape autoritar. Aviva nu dorea deloc să-și deschidă inima și să se destăinuie oricui, și mai puțin bătrânei doamne. În ciuda eforturilor lui Gladys, rezervele tinerei femei față de ea nu dispăruseră complet.

– N-am mare lucru de spus.

Bineînțeles, mințea. Și apoi, la ce ar folosi să se lase pradă confidențelor? Gladys era mult prea în vârstă pentru a înțelege suferințele din dragoste ale unei femei tinere și pentru a-i aduce o cât de mică încurajare.

– Nu te cred nici o clipă, Aviva. Din modul în care te-ai comportat în seara aceasta, chiar și un orb ar fi ghicit că ai inima grea. O clipă, veselă ca un cintezoi, iar în secunda următoare, furioasă ca un copil capricios!

Gladys se așeză confortabil într-unul din fotolii, lângă pat, aranjându-și cutele capotului.

– De ce oare nu am vorbi despre Jeremy? o întrebă cu o voce neobișnuit de blândă.

Aviva rămase stupefiată. Se măsurară îndelung, în tăcere. Apoi, o mică voce interioară îi șopti tinerei femei să-și uite reticențele. La urma urmei, ce risca oare? Uluită de propria sa schimbare de atitudine, Aviva se așeză în fața măsuței de toaletă.

Dădu drumul pe nerăsuflate preaplinului temerilor și emoțiilor sale. Povesti în amănunt originea și profunzimea rănilor sale, cât de greu îi va fi pe viitor să aibă încredere într-un bărbat, chiar într-un bărbat ca Jeremy și de ce refuzase să încerce șansa de a-și reface viața cu el.

– Acești bărbați care te-au făcut să suferi, sunt cei din fotografii?

– Da...

– Așadar, dacă înțeleg bine, din cauza lor te-ai ascuns de bunăvoie de restul lumii, la vârsta dumitale... Doar pentru că ți-au făcut rău...

Aviva nu sperase s-o convingă pe bătrâna doamnă, așa că făcu un efort asupra ei însăși să-și păstreze calmul.

– Mi-am iubit soțul și fără îndoială mi-am adorat tatăl în timpul cât a trăit cu noi. Erau de același neam: atenți cu ceilalți doar când le convenea. Aceste experiențe triste mi-au confirmat, în mod iremediabil, că toți bărbații sunt la fel, asta incluzându-l și pe Jeremy Crowley.

Se exprimase cu dificultate. Chiar în urechile sale, cuvintele sunau goale, lipsite de sens. Dar, în orice caz, tânăra femeie știa care îi era drumul și nu va lăsa pe nimeni să-și permită s-o contrazică.

Gladys vru să examineze fotografiile. Scoase niște ochelari dintr-unul din buzunare și le cercetă cu atenție.

– Aviva, ești lașă. Iată cum ești.

O palmă n-ar fi surprins-o mai mult pe tânăra femeie. Cum oare îndrăznea doamna Baker să-i vorbească în acest fel? Nu avu nici măcar timp să reacționeze.

– Tânără femeie, am două lucruri să-ți spun. Mai întâi, acești doi bărbați erau foarte bine. Desigur, diferiți de bărbații obișnuiți, dar cel puțin, cu ei nu te plictiseai. A fost un noroc pentru tine să-i întâlnești. Nu sunt sigură că Jeremy seamănă întru totul. I-am citit în ochi aceeași lumină formidabilă ca în privirea tatălui și a soțului tău, dar mai ales o puternică sensibilitate se degajează din toată persoana sa.

Aviva se încruntă.

– În al doilea rând, și acesta este cel mai important, numele meu este doamna Baker. Știi foarte bine că poveștile bătrânilor nu-i interesează prea mult pe cei tineri, dar după părerea mea, ceea ce-ți voi dezvălui ar trebui să te lumineze. În realitate, mă numesc domnișoara Baker. Când am sosit la Carmel, am dorit să-mi dau un aer de responsabilitate și am pretins să mi se spună "doamnă". Când aveam vârsta ta, draga mea, m-am îndrăgostit de un bărbat întru totul asemănător celor din fotografii. Îl iubeam de puteam să mor... și într-un fel, asta s-a întâmplat.

Gladys oftă profund și ochii îi întâlniră sfidători pe ai Avivei.

– O voi scurta. În ziua nunții, a fugit și m-a părăsit. Evident, i-a fost teamă. După aceea, n-am mai vrut să aud niciodată vorbindu-se despre

bărbați și despre dragoste. Devenisem foarte dură, închisă în sinea mea și totuși, o crezi sau nu, mulți bărbați au continuat să mă curteze. Într-o zi, m-am trezit femeie bătrână și am înțeles că trecusem definitiv pe lângă viața adevărată. Fără îndoială aș mai fi avut ocazia să sufăr, dar ar fi fost mai bine decât să mă aflu într-o seară din viața mea, cu inima de piatră și cu un sentiment profund de eșec...

Aviva simți lacrimi în ochi. O cuprinse un nou respect pentru această femeie.

– La sosirea mea în Carmel, era prea târziu. Știi, frumusețea și tinerețea sunt efemere... Așa că am inventat această poveste cu femeia căsătorită. Nu doar dorința de responsabilitate m-a îndemnat la asta. Voiam mai ales să-mi amintesc în fiecare zi de stupiditatea mea. Din pură încăpățânare, am lăsat să scape cea mai bună parte a vieții mele...

Bătrâna doamnă încercă să-și ascundă emoția.

– Acum, gândește-te la povestea mea și nu-ți da osteneala să mă consideri o bătrână nebună, o știu deja.

"Da, își spuse Aviva, te-am considerat o bătrână nebună și insuportabilă". Cât se înșelase! Gladys era pur și simplu versiunea bătrână a ei însăși.

Înainte ca bătrâna doamnă să fi putut ajunge la ușă, Aviva o reținu cu un gest. Voia să-i ceară iertare pentru toate grozăviile pe care le gândise despre ea și să-i spună cât de mult fusese mișcată de secretul său apăsător... Se lăsă puțin în jos și o sărută cu tandrețe pe obraji pe Gladys, înainte ca silueta mică și încovoiată să dispară în întunericul culoarului.

Aviva se rezemă de ușa închisă și începu să se gândească la conversația lor. Cu siguranță, Gladys spera ca tânăra femeie să tragă învățăminte din povestea sa. Ghicise cu siguranță, încă de la început, natura relațiilor sale cu Jeremy și își făcea o datorie de onoare din a încerca să aranjeze situația amândurora. În definitiv, acum că se considera ca făcând parte din familie, era normal să vrea să se facă utilă. Aviva simțea o mare rușine că o judecase atât de rău în primele zile ale sosirii sale la pensiune.

Dar acum, raporturile dintre bărbați și femei erau mai complexe decât pe timpul lui Gladys. Se născuse Jenny și Aviva era în culmea fericirii.

Și apoi, oare ce ar fi spus Gladys, dacă acel bărbat de care se îndrăgostise ar fi părăsit-o după căsătorie? Apelurile sale la înțelepciune ar fi fost aceleași?

Aviva se aplecă pe fereastră și scrută noaptea de afară. Totuși, oricât s-ar apăra, Gladys îi dăduse o lecție importantă: dacă nu era atentă, își va încheia viața bătrână și singură. Jenny va crește, își va face studiile, apoi va munci, va întâlni probabil un bărbat tânăr și se va căsători. Bineînțeles, Aviva va fi întotdeauna mama sa, dar nu va mai fi la fel.

Iar ea, va avea oare, ca Gladys, șansa ca în seara vieții sale să fie primită într-o casă ospitalieră și călduroasă? Jeremy era ultimul său refugiu? Dacă da, atunci trebuia să-și asume riscul de a-și perturba frumosul echilibru în care evolua de mai multe luni.

Brusc, o cuprinse o imensă oboseală. Se culcă, savurând prospețimea cearșafurilor și încercă să doarmă. Dar chipul lui Jeremy nu înceta să-i apară în spatele pleoapelor închise. Întinsă în întuneric, pulsul i se acceleră la amintirea mângâierilor sale, a căldurii sărutărilor, a atingerii mâinilor lui de-a lungul trupului său.

Treptat, o cuprinse o visare plăcută și, cu zâmbetul pe buze, adormi. De-abia trecuse misterioasele ținuturi ale inconștienței, că soneria telefonului o făcu să tresară.

Pe jumătate trezită, întinse brațul spre telefonul așezat pe noptieră, străduindu-se să-și vină în fire.

– Alo, aici "Adăpostul balenei..."

Dar vai, vocea îi era complet adormită, aproape senzuală. Fu o clipă de liniște la celălalt capăt al firului, apoi cineva vorbi.

– Nu puteam să adorm fără să-ți spun noapte bună.

Vocea lui Jeremy ajungea la ea din depărtare, de la miile de kilometri care-i despărțeau. Aviva se ghemui pe pernă, cu receptorul la ureche, legănată de cuvintele tandre ale lui Jeremy.

– Te iubesc, Aviva. Som ușor, dragostea mea.

Închise, și Aviva adormi cu receptorul în mână.

Capitolul 6

Sue se agita deja să pregătească micul dejun când Aviva intră în bucătărie. Plină de elan și într-un pas vioi, verifică platourile, zâmbindu-i cu veselie tinerei fete.

Săptămânile trecute de la plecarea lui Jeremy o transformaseră pe Aviva și fiecare, de la poștaș la doamna Baker, se bucura de buna sa dispoziție. La trezire, a doua zi după acea faimoasă noapte, apelul telefonic al lui Jeremy i se păruse un vis. Se convinse că inventase acel telefon și se hotărî să nu se mai gândească la acel bărbat. Decizia sa era luată o dată pentru totdeauna și nimeni, asta incluzând-o și pe Gladys, n-o va face să-și schimbă părerea.

Dar mai târziu, în timpul zilei, când era pe cale să-și întâmpine noii clienți și să le pregătească notele de plată celor care plecau, un tânăr comisionar îi aduse un enorm buchet de trandafiri galbeni. Un bilețel era prins cu acul pe hârtia glasată și îl citi: "ar trebui să împărțim nopțile, Jeremy". În acea clipă înțelese că în acea noapte, imaginația nu-i jucase o festă.

Deși impresionată de gestul lui Jeremy, se convinse că era vorba doar de o atenție romantică din partea sa. Probabil se afla sub influența Carmelului, traumatizat de călătoria lungă în direcția Los Angelesului. Buchetul era superb și valuri de dorință o cuprinseră afundându-și nasul

în petalele parfumate. Hotărât lucru, Jeremy se comportase corect până la capăt...

Oare cum va suporta să nu-l mai vadă și să nu-l mai audă? Cunoștea răspunsul la această întrebare: va suferi teribil. Nici o judecată de bun-simț nu-i va atenua durerea. Îl iubea pe acel bărbat cu toate fibrele inimii și ale trupului. Ar fi mai bine să învețe să trăiască alături de tristețea sa și să aștepte ca timpul s-o vindece.

Evident, la vederea buchetului, Tim, Jenny și Gladys nu se privară de comentarii! Aviva le ceru cu amabilitate să nu mai menționeze niciodată numele lui Jeremy în prezența sa.

Nu mică îi fu surpriza să constate că de-a lungul zilelor, apelurile telefonice nu încetau și, după mai mult de o săptămână, buchetele de flori dădeau pensiunii aspectul unei expoziții florale permanente.

În cele din urmă, Aviva îl rugă pe Jeremy să-și înceteze curtea...

– Jeremy, trebuie să încetezi.

– Să încetez ce?

Tonul prefăcut jignit al vocii o făcu să râdă.

– Știi foarte bine. Toate aceste flori... De-a ce te joci oare?

– Aviva, acele flori sunt doar mărturia afecțiunii mele eterne.

– Jeremy, sunt serioasă. Asta te costă probabil o avere!

Voia să rămână fermă, dar știa că Jeremy nu acorda nici o importanță acestui gen de argument.

– De fapt, toate aceste flori îi dau idei greșite lui Jenny. Persistă să creadă că, dintr-o clipă în alta, vei descinde aici și că lucrurile vor fi din nou ca înainte.

– În acest caz, spune-i lui Jenny din partea mea că după ce m-am bucurat de ospitalitatea voastră, aștept să veniți să profitați de a mea...

Jeremy își formulă invitația cu ezitare. În fața tăcerii tinerei femei, încercă să facă o diversiune.

– Oh, ți-am spus că tocmai am încheiat o afacere pentru primul centru comercial de rodeo?

– Nu...

Aviva aprecie că Jeremy schimbase subiectul, dar o costase să-l audă menționând numele unui cartier foarte cunoscut din Los Angeles. Și-l putea imagina cu ușurință pe Jeremy trecând din dreapta în stânga, prânzind și glumind cu cea mai bună societate din oraș. Așa era adevăratul Jeremy și nu ca cel care-i șoptea cuvinte de dragoste la telefon. Totuși, probabil era foarte mândru că încheiase o asemenea afacere și nu voia să-i strice bucuria.

– Este formidabil, Jeremy, sunt sigură că vei realiza o operă splendidă.

– Și eu sper asta. Suntem mulți în această afacere și pe viitor, foarte mulți ochi vor fi ațintiți asupra mea. Reușita mi-ar putea aduce numeroase alte contracte. Și cel mai frumos, este că am făcut în așa fel încât să am un contract de exclusivitate cu unul dintre cele mai importante magazine din tot orașul.

– Foarte bine...

– Nu vrei să știi despre ce magazin este vorba? insistă bărbatul.

– Oh, iartă-mă. Da, desigur.

– Fred's. Știi, marele bijutier. Astfel, îmi voi putea oferi, pentru nimica toată, cele mai formidabile diamante din toată colecția sa. Înțelegi ce vreau să spun? Asta dovedește în ce măsură sunt un bărbat practic și știu că apreciezi mult această calitate, adăugă, izbucnind în râs.

– Jeremy, ești nebun! îl dojeni Aviva, roșind în fața aluziei la un inel de logodnă..

– Da, nebun de dragoste. Îmi lipsești atât de mult...

Redevenise serios și Aviva nu știa ce să răspundă. Și ea era nebună de dragoste, dar simțurile lor practice, ale amândurora, erau diferite. Trebuia să fie limpede și exactă în răspuns.

– Și tu ne lipsești, Jeremy.

La celălalt capăt al firului se auzi un oftat profund și tânăra femeie înțelese că tocmai îl rănise.

– Bun, sunt fericit pentru asta.

În tot cazul, nu sunt hotărât să renunț. Aviva, sunt un luptător și până acum, mi-a reușit întotdeauna.

Cel puțin avea continuitate în idei... Într-o zi, își va da seama de înțelepciunea deciziei sale și se va întreba cum își putuse pierde timpul cu ea.

Conversația redeveni mondenă. Aviva îi povesti amănunțit evenimentele de la pensiune și Jeremy părea interesat de flecăreala sa.

În sfârșit, Jeremy, deși împotriva voinței sale, promise să-i îndeplinească dorințele referitoare la flori și înainte de a închide îi făgădui că o va suna iar, curând. Trebuia neapărat să învețe să-l uite, își spuse Aviva cu tristețe.

Jeremy își ținu promisiunea: nu mai puse să i se trimită flori în fiecare zi, ci doar în fiecare vineri. Telefonul însă, nu înceta să sune zilnic. Aviva încercă să păstreze o turnură amicală a conversațiilor lor numeroase, dar la fiecare apel, inima îi tresărea și mai puternic în piept. Prezența acestui bărbat îi lipsea din ce în ce mai mult. Discuțiile deveneau din zi în zi mai călduroase decât cele pe care le avuseseră în trecut, în fața șemineului. Deși nu-și mai repeta invitația, Jeremy termina mereu conversația printr-o aluzie discretă la ceea ce vor face dacă Aviva ar veni să-l întâlnească.

Chiar scrisorile sale o ardeau cu un foc intens și le citea și le recitea în intimitatea camerei sale.

Dragostea și dorința pentru el sporiseră cu fiecare nouă zi, în ciuda distanței care îi despărțea. Singura noapte pe care o petrecuseră împreună, ultima îmbrățișare înainte de plecarea lui Jeremy, aceste două amintiri importante nu-i slăbiseră în memorie, ci dimpotrivă, erau și mai luminoase.

Umbra lui Jeremy continua să vegheze asupra sa și a casei întregi strălucind de fericire. Fiecare îi pândea sosirea, deoarece în mod fatal, într-o zi se va întoarce pentru că nu vor mai putea suporta să fie la mii de kilometri unul de celălalt.

Tânăra femeie înțelese, în sfârșit, că trebuia să ia o decizie: sau să-l îndepărteze definitiv pe Jeremy din viața sa, sau să-și ia inima în dinți și să meargă să-l vadă acolo, la Los Angeles.

Rămăseseră două zile până la sfârșitul săptămânii: la sfârșitul acelor două zile, își va face definitiv alegerea. Aceasta era limita pe care tocmai și-o impusese. Dacă nu se schimba nimic, dacă Jeremy era la fel de insistent față de ea, atunci îi va anunța vizita sa.

Această limită, chiar forțată, o eliberă de o mare greutate. Alungându-l pe Jeremy din minte, se întoarse spre Sue, care tocmai îi vorbise.

– Iartă-mă, Sue, n-am auzit ce-ai spus.

– Doamnă Thompson, noii clienți au sosit foarte devreme dimineață. Le-am dat camera numărul șase.

Aviva observase că tinerei fete îi plăcea foarte mult la "Adăpostul balenei" și avea intenția să-i propună să lucreze cu normă întreagă.

– Este vorba despre o pereche în vârstă, domnul și doamna Jenkins. Au venit aici pentru a-și sărbători nunta de aur. Vor rămâne o săptămână. Poate... poate le-am putea organiza o cină specială în seara aceasta, sugeră Sue cu timiditate.

– Este o idee foarte bună, Sue. Accepți să te ocupi singură de asta, sau dorești ajutor?

– Oh, singură, doamnă Thompson!

Tânăra fată era extrem de entuziasmată la ideea acestei responsabilități.

– Vă puteți încrede în mine.

– O știu foarte bine, Sue. Cu această ocazie, asigură-te să aibă flori proaspete în fiecare zi în cameră și vezi dacă nu au nevoie de ceva anume. Și apoi, dacă se poate, instalează-i mai degrabă în camera șapte. Acolo, este un șemineu mare și poate le-ar face plăcere să se aprindă un foc.

Aviva zâmbi văzând-o pe Sue grăbindu-se afară din încăpere.

Părea că totul conspira în jurul ei pentru a-i aminti că ființele se puteau iubi mulți ani. Pe străzile din Carmel, întâlnea deseori perechi cu un aer fericit, plimbându-se mână în mână sau șușotind în cafenele în jurul unei cești de ceai. Și acum, în propria sa casă...

Se duse să se instaleze la birou. Se rezemă de spătarul fotoliului și se întrebă de ce nu există și pentru ea o șansă de a-și găsi fericirea. Golul din viața sa, pe care refuzase să-l admită înainte de a-l întâlni pe Jeremy, se accentuase de la plecarea acestuia. Dorința de a plăcea și de a fi lângă un bărbat nu i se mai părea atât de condamnabilă ca în trecut. Dar numai Jeremy o putea mulțumi.

Aruncă rapid o privire peste corespondența zilei: facturi și iar facturi. Din fericire, afacerile mergeau bine și nu va avea nici o dificultate să le plătească.

O cuprinse un val de mândrie: reușise! Socotelile pensiunii aveau în sfârșit credit și era singură responsabilă de acest succes.

Așadar, totul mergea cum era mai bine și viața îi zâmbea... În acest caz, de ce nu era întru totul mulțumită? "O singură persoană îți lipsește și totul pare depopulat"; numai absența lui Jeremy alături de ea îi întuneca bucuria.

Pentru a-și alina inima, porni la treaba sa favorită: să scrie mici bilețele de mulțumire acelora dintre clienți care de-abia părăsiseră pensiunea. O mare parte din reușita sa se datora tocmai manierei personale pe care o aducea în relațiile cu oaspeții. Punea mare preț pe această sarcină și foștii clienți erau încântați de dovada de simpatie pe care le-o dădea. Deseori, ei îi scriau pentru a-i mulțumi pentru sejur.

Brusc, Jenny năvăli în încăpere, risipind liniștea necesară Avivei pentru a-și redacta scrisorile.

– Mamă!

Fetița se ridică pe vârful picioarelor pentru a-și săruta mama. În spatele ei, Cireașă sărea de bucurie și în cele din urmă, își puse botul pe genunchiul Avivei pentru a cere mângâieri. Câinele crescuse zi după zi.

Aviva îl bătu ușor pe blana de un roșcat frumos lucitor și își aminti ziua în care Jeremy îl adusese în casă.

– Mamă, vrei să vezi ce l-am învățat Gladys și cu mine pe Cireașă?

– Bineînțeles că vreau, draga mea.

Jenny, urmată de Cireașă, se îndepărtă câțiva metri și Aviva mulțumi stelei sale norocoase că găsise în Gladys o prietenă a câinilor și o mare expertă în materie. Datorită inteligentului dresaj al bătrânei doamne, Cireașă era pe cale să devină un animal foarte bine educat. Singurele lucruri pe care câinele le distrusese, fuseseră șase cotlete de porc pe care Aviva le lăsase neglijentă pe masa din bucătărie. Cu toate că în acea zi fusese furioasă, nu-l certase: tentația fusese prea puternică pentru el.

– Bun, mamă, acum deschide bine ochii.

Jenny ridică o mână în timp ce Cireașă, fără să se miște, își ațintise asupra fetiței frumoșii săi ochi căprui. Jenny coborî repede mâna și imediat câinele se lăsă să cadă pe parchet, cu botul rezemat pe labe. Jenny îi făcu semn să nu se miște, apoi își privi mama cu un aer victorios și ieși din încăpere.

Timp de câteva minute, Cireașă rămase nemișcat, cu privirea ațintită la ușa pe care Jenny o împinsese în urma ei. În cele din urmă, nu mai putu să reziste mult timp dorinței de a-și regăsi mica stăpână și alergă în căutarea sa. Un strigăt strident izbucni din cealaltă încăpere și Aviva o auzi pe Jenny certând câinele că nu rămăsese cuminte la locul său. Sărmanul Cireașă, va fi pierdut când Jenny va merge anul viitor la școală.

Curând, cei doi nedespărțiți se întoarseră s-o întâlnească pe tânăra femeie. Jenny părea ofensată.

– În general, îi reușește.

– Găsesc că a fost perfect. De ce nu-l scoți puțin? Ceața a dispărut și temperatura aerului este destul de plăcută. Astfel, îi vei putea continua mai bine antrenamentul. Dar nu te îndepărta prea mult de casă.

Într-o clipă, dispăruseră.

De-abia îi mai rămânea timp să-și termine treaba înainte de ieșirea săptămânală în oraș cu Gladys. De când cele două femei deveniseră prietene, petreceau o zi pe săptămână plimbându-se pe străzile din Carmel și lăsându-se cuprinse de admirație în fața fiecărei vitrine. O clipă mai târziu, Gladys apăru cu poșeta în mână, bucuroasă dinainte de escapada cu Aviva.

– Ești gata?

– Aproape. Vei avea oare amabilitatea să lipești aceste timbre pe corespondența pe care tocmai am terminat-o în timp ce mă duc să mă pregătesc?

– Cu plăcere, răspunse Gladys așezându-se pe fotoliul pe care-l eliberase Aviva.

Conversația lor nocturnă parcă pecetluise un pact între ele. Aviva nu se mai temea că Gladys voia să conducă pensiunea în locul său și bătrâna doamnă adora să se facă utilă. De atunci, Aviva îi primea ajutorul cu recunoștință.

Tânăra femeie aruncă o privire rapidă în oglinda din camera sa, înainte de a-și lua mantoul. Imaginea îi plăcu. Avea un aer tânăr și vesel și se întrebă dacă asiduitatea de îndrăgostit a lui Jeremy era răspunzătoare pentru asta. Știind că se vor opri în fața fiecărui magazin și că vor bate centrul Carmelului, optase pentru niște haine comode: pantaloni din catifea reiată, un pulover pe gât, înspicat bej cu roz și o pereche de cizme de amazoană, din piele moale. Părul lăsat liber se rostogolea în cascadă mătăsoasă pe umeri. Un mantou din cașmir îi completa ținuta.

Plimbările cu Gladys dăduseră o dimensiune suplimentară vieții sale. Cu Sue ca ajutor prețios, Gladys ca prietenă și Jenny fericită cu Cireașă ca însoțitor, Aviva găsea că zilele la Carmel căpătaseră o încântătoare rutină. Dacă cel puțin Jeremy ar fi vrut să locuiască în această casă și să se integreze în viața sa...

Luându-și din zbor poșeta, coborî scările și, lăsând-o pe Gladys să-și continue mica treabă, se duse să-i găsească pe Jenny și pe Cireașă în bucătărie.

– Jenny, doamna Baker și cu mine plecăm în oraș.

– De acord, mamă.

– N-o plictisi prea mult pe Sue, o avertiză înainte de a se întoarce spre tânăra fată.

– Trebuie să aduc ceva pentru casă?

– Nu, dar s-ar putea să ne lipsească lumânările. În casa asta se consumă cu o viteză incredibilă! Poate am putea să le folosim mai puțin des?

– Oh, dar îmi place enorm iluminatul cu lumânări. Ție nu?

Aviva aprecie intenția lăudabilă a tinerei fete, dar știa foarte bine că nu va renunța niciodată la stilul romantic pe care-l aduceau lumânările aprinse în diferite încăperi de la parter.

– Da, dar îmi spuneam că ați putea face economii.

Sue nu îndrăzni să continue.

– Nu te îngrijora. Financiar, am pornit pe un drum bun, dar îți mulțumesc pentru sugestie. De altfel, mi-ar plăcea ca să avem o discuție referitoare la prezența ta în această casă.

În fața privirii subit alarmate a lui Sue, Aviva se grăbi să-și precizeze ideea.

– Voiam să spun că faci o treabă atât de bună aici, încât mi-am propus să-ți extind responsabilitățile.

Fața lui Sue își recăpătă pe loc culorile.

– Voi fi foarte mulțumită, doamnă Thompson.

– Ai putea oare să încerci să-mi spui Aviva?

– Oh da. Mulțumesc.

Sue era roșie de plăcere.

– Bun, acum mă duc în oraș cu doamna Baker. Fii amabilă și aruncă din când în când o privire la Jenny.

– Ei bine, plecăm astăzi sau mâine? bombăni Gladys văzând-o pe tânăra femeie sosind.

– Dacă ești gata, sunt și eu.

Aviva deschise ușa de la intrare și se dădu la o parte pentru a o lăsa să treacă pe bătrâna doamnă. În fiecare săptămână, începea același scenariu; Gladys îmbrăca cele mai frumoase haine pentru a merge la Carmel, mereu aceleași: un mantou bej deschis de bună calitate, deși puțin uzat, închis în nasturi până la bărbie, o etolă mică din vizon care îi încadra fața, o tocă asortată pe vârful capului, o pereche de mănuși albe și cizme negre din piele, cu șireturi.

Cele două femei se opriră în ușă admirând peisajul, totuși familiar, care li se întindea în fața ochilor, apoi se îndreptă spre Volkswagenul Avivei.

– Pe vremea mea, mașinile erau spațioase și oamenii se simțeau în ele confortabil, în timp ce astăzi... bombăni Gladys.

Acum, Aviva se amuza de bodogănelile bătrânei doamne. Făceau parte din personaj. Aviva avea nevoie de o prietenă și Gladys îndeplinea acest rol de minune. Trebuia doar să învețe să o cunoască și să nu se uite la aerele sale caustice, pentru a descoperi o persoană adorabilă.

Drumul fu plăcut. Orașul Carmel se descoperea treptat, după o curbă a șoselei turistice. Iarba sălbatică și chiparoșii înalți lăsau încet locul bungalourilor în stil spaniol, din ce în ce mai apropiate unul de celălalt. Brusc, drumul devenea mărginit de căsuțe, toate învecinate și umbrite de eucalipți, al căror parfum înmiresma întreaga vale.

Circulau puține mașini și Aviva își imagină locuitorii prietenosului Carmel, în micile lor case, așezați în fața șemineului, brodând, pictând, sau pur și simplu citind.

Se plimbară pe străzile comerciale, se entuziasmară în fața vitrinelor bine aprovizionate și variate. Brusc, fură șocate de prețurile indicate pe articole. Comercianții propuneau foarte puține solduri interesante. Atâta timp cât turiștii cumpărau fără să discute prețul, nu aveau nici un motiv să ofere rabat mărfurilor lor. Aviva regreta multele solduri din Los Angeles, din cartierul angrosiștilor.

Tânăra femeie găsi un minunat serviciu Lalique într-o prăvălie chinezească. Doamna Baker se opri într-un magazin de pânzeturi și

cumpără niște fețe de masă foarte frumoase din in alb pe care le oferi imediat Avivei pentru pensiune.

Aviva protestă, dar bătrâna doamnă n-o ascultă și-i ignoră reticențele. Cadourile pentru pensiune deveniseră din ce în ce mai frecvente și Aviva încercase mereu să le refuze. În cele din urmă, înțelegând că lui Gladys îi făcea mare plăcere să le cumpere, protestă doar de formă.

Cu bani, se putea găsi tot ce voiai la Carmel. Singurul lucru pe care Aviva îl detesta erau nenumăratele prăvălii cu tricouri care invadaseră treptat centrul. Nu-i plăcea acea modă nouă și spera ca Jenny să nu-i cedeze.

Cele două femei mâncară liniștite de prânz într-un salon plăcut de ceai. Tocmai savurau o ceașcă de ceai, așteptând nota de plată, când Gladys aduse din nou vorba despre Jeremy.

De la discuția lor din camera Avivei, Gladys simțise că putea aborda liber acest subiect. În general, asta n-o enerva pe Aviva. De fapt, îi făcea mai curând plăcere să se destăinuiască. Cu atât mai mult cu cât Gladys nu încercase niciodată s-o influențeze cu sfaturi.

– Ce face Jeremy?

– Foarte bine. La ultima noastră conversație, m-a rugat să-ți transmit cele mai bune salutări. Dar nu ți-am comunicat, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu! Un adevărat gentleman nu uită niciodată o bătrână doamnă, chiar când îi face curte unei femei tinere.

Aviva zâmbi slab. Pentru un motiv pe care nu-l știa, astăzi nu dorea să vorbească despre Jeremy. Plimbarea în oraș o distrase și, pentru prima dată de săptămâni, umbra lui Jeremy nu venise s-o obsedeze. Din fericire, Gladys schimbă subiectul.

– Înainte să plecăm, aș vrea să mă duc să-i fac o vizită domnului Corbet.

– Un domn foarte amabil. Salută-l din partea mea.

– Nu vrei să mă însoțești?

– Nu, mulțumesc.

Voi profita de asta pentru a mă duce să-l văd pe antreprenor în legătură cu ușile. A pus să fie aranjate, dar nu sunt încă pe deplin mulțumită de rezultat. Apoi, aș vrea să găsesc un fleac pentru Jenny.

– De acord. Presupun că ne întâlnim în fața mașinii peste trei sferturi de oră.

Avivei îi plăcu să fie singură puțin. Trebuia să se gândească la decizia sa viitoare.

Din nefericire, vizita la antreprenor dură mai mult timp decât prevăzuse și-i ocupă mintea. Apoi, se îndreptă spre un magazin de antichități și alese pentru Jenny o mică păpușă chinezească adorabilă, îmbrăcată într-un chimono din mătase roșie. În sfârșit, se așeză pe o bancă. În acea clipă îl văzu pe Tim ieșind dintr-un magazin de tricouri. Tânăra femeie fu recunoscută și el se apropie.

– Bună ziua, Tim. Oare ce faci pe aici?

Aviva încercă să-și ascundă iritarea când se așeză alături de ea.

– Am remarcat acest tricou, acum câteva zile, și m-am hotărât să-l adaug noii mele colecții. Cum îl găsești?

Scoase îmbrăcămintea din sacoșă. Pe față era scris: "iubesc Carmelul". Dar în locul cuvântului "iubesc" era desenată o inimă. Aviva se mulțumi să zâmbească forțat.

– Sper că rămâne cum ne-am înțeles pentru diseară, nu-i așa? Sue mi-a spus că rămâne la pensiune toată ziua, așa că am dedus că vei fi liberă să vii la petrecere.

Tim nici măcar nu remarcase că nu-i răspunsese la întrebare. Aviva îl privi pe furiș și-i citi în privire mereu aceeași licărire de speranță. Așadar, nu renunțase! Își ascundea bine sentimentele, dar i le ghicea ascunse în inimă, gata să iasă la suprafață la cea mai mică ocazie.

Nu-și dorea să meargă la acea petrecere, dar îi promisese lui Tim de mult timp și nu se putea eschiva. În definitiv, poate această seară o va ajuta să vadă mai limpede în ea însăși. Dacă începea să iasă cu oameni tineri, de vârsta sa, să meargă ceva mai des în oraș, trăind ca o adevărată femeie tânără, poate va reuși să-l alunge puțin pe Jeremy din preocupările sale.

– Da, vin. Dar nu-mi mai amintesc unde mi-ai spus că se ține această petrecere.

– Îl cunoști pe Ian, bijutierul de pe strada Tores? Afacerile îi merg foarte bine și tocmai și-a deschis un nou magazin pe strada Dolores. În seara aceasta sărbătorim evenimentul. Petrecerea va avea loc la el acasă, în spatele magazinului de pe strada Tores.

– Foarte bine. Văd eu unde se află. Cu siguranță, voi întârzia puțin. Înainte să plec, trebuie să fiu sigură că în casă totul este aranjat și să o culc pe Jenny.

Tim nu-și ascunse bucuria și Aviva își dădu seama că rămăsese prea mult timp la distanță de oamenii tineri de vârsta sa, de la sosirea la Carmel. Da, această seară permitea să-i schimbe ideile și va fi o ocazie bună să vadă lucrurile într-o altă lumină. Cu siguranță, Gladys nu va vedea nici un inconvenient în a o supraveghea pe Jenny în timpul lipsei sale.

– Nu vrei să vin să te iau?

– Nu, voi lua mașina mea și ne vom întâlni acolo.

Aviva prefera să meargă la această petrecere prin mijloace proprii, pentru a nu depinde de nimeni dacă, până la urmă, se plictisea și dorea să se întoarcă mai devreme decât prevăzuse.

– Cum dorești. În acest caz, pe diseară. De fapt, ai recent vești de la Jeremy?

Întrebarea o luă pe tânăra femeie pe nepregătite. Tim nu arătase niciodată nici cel mai mic semn de animozitate în privința lui Jeremy, dar optă pentru un răspuns prudent.

– Da. M-a sunat acum câteva zile.

Nu-și reproșă această mică minciună. Dar pentru un oarecare motiv ascuns, nu voia ca Tim să știe că Jeremy îi telefona în fiecare zi, de teamă ca prietenia dintre ei să nu sufere, cum se întâmplase când Jeremy intrase în viața sa.

– Îți transmite cele mai bune salutări.

– Ah, da?

Tim avea un aer neîncrezător, dar nu comentă.

– Foarte bine. Salută-l și din partea mea. Pe curând.

Silueta lui Tim dispăru la colțul străzii și Aviva, aruncând o privire la ceas, observă că era timpul să o întâlnească pe Gladys. Ea care sperase la câteva minute de singurătate pentru a se gândi în liniște!

Gladys acceptă fără șovăire să aibă grijă de Jenny în acea seară, dar Aviva sesiză o notă de dezaprobare în vocea sa. Evident, nu aproba proiectele tinerei femei. Aviva fu surprinsă de această reacție, credea că Gladys îl aprecia pe Tim... Poate îl considera un obstacol între ea și Jeremy. Incontestabil, afecțiunea sa pentru frumosul bărbat din Los Angeles era totală și nu suferea să fie împărțită. Ridicând din umeri, Aviva își alungă din minte impresia neplăcută pe care i-o produseseră observațiile acide ale lui Gladys și se concentră asupra drumului. Se întrebă care va fi reacția lui Jenny la vederea păpușii. Așa cum sperase, fetița fu încântată.

Sue pregătise o masă somptuoasă pentru toți oaspeții, în onoarea celei de-a cincizecea aniversări a căsătoriei domnului și doamnei Jenkins. Gladys păru chiar că se amuză în fața desenelor pe care le făcuse Jenny în timpul după-amiezii.

Pe la ora opt, Aviva consideră rezonabil să se îndepărteze de grupul instalat confortabil în salon, în jurul unui foc de lemne.

Se duse să salute familia Jenkins. Martha și Bill formau o pereche extraordinar de potrivită, ceea ce era rar. Amândoi își exprimară emoția și bucuria pentru eforturile pe care le făcuse pensiunea pentru aniversarea lor și Aviva roși sub avalanșa de complimente. Merse de colo până colo până când o văzu pe Sue intrând în încăpere și propunându-le oaspeților o cafea. Nu mică îi fu surpriza s-o vadă pe tânăra fată îmbrăcată într-un mod fermecător. Purta o rochie foarte frumoasă, de culoare închisă, care o schimba mult în comparație cu obișnuiții pantaloni și cu tricoul. Semăna cu o femeie adevărată și Aviva hotărî că, încă de a doua zi, îi va oferi să lucreze pentru pensiune cu normă întreagă.

După un ultim bună seara spre toți din jur, Aviva își luă mașina și ajunse în oraș. Recunoscu cu ușurință magazinul bijutierului după marele număr de mașini parcate în fața lui. Își aranjă cutele șalului și bătu la ușă. Din interior se auzeau melodii din anii șaizeci. Își dădu în acea clipă seama că nu-i venise ideea să-și imagineze la ce gen de petrecere se ducea. Ușa se deschise și inima i se strânse la vederea femeii buclate care stătea în fața ei.

Se crezu transportată cu mulți ani în urmă. Tineri și mai puțin tineri, erau toți îmbrăcați în același fel, în stilul hippy, în timp ce această modă trecuse de foarte mult timp. Peste tot, inscripții sau insigne cu cuvântul "dragoste". Aviva avu impresia că ajunsese pe o altă planetă, asemenea unei regine care evadase în cele din urmă din castelul său și își dădea seama cât de diferiți erau oamenii de ceea ce-și imaginase.

Arborând un zâmbet curajos, salută rapid câteva cunoștințe și străbătu începerea mică și plină de fum în căutarea lui Tim. Îi fu greu să-l găsească. Toată lumea semăna: cea mai mare parte a bărbaților aveau barbă sau mustață și toți aveau părul lung.

În sfârșit, îl descoperi în picioare lângă o grămadă de sticle de vin și de halbe de bere. Se simțea atât de în largul său în tricoul "iubesc Carmelul", încât Aviva părea deplasată în veșmintele sale. În sinea sa, tânăra femeie nu se putu stăpâni să-i compare pe toți bărbații pe care-i întâlnea, cu Jeremy. Dar hotărî să nu-și strice seara din cauza unor ridicole detalii vestimentare.

– Bună seara, Tim! Credeam că petrecerea nu trebuia să înceapă decât la ora șapte! Este de-abia ora nouă și s-ar spune că toată lumea este aici de foarte mult timp!

Aviva se felicită că reușise să ia un aer degajat și încercă să se relaxeze puțin.

– De fapt, aproape toți invitații au sosit foarte devreme. Știi cum sunt artiștii: se dăruiesc nebunește muncii lor și au tot atâta energie pentru a se distra.

Tânăra femeie se întrebă dacă Tim era cu adevărat mulțumit de prezența sa. Probabil era puțin mirat de ținută. Era îmbrăcată cu un

elegant costum din mătase neagră. Ar fi trebuit să se informeze și ea înainte de a veni.

– Vrei să bei ceva? întrebă Tim brusc.

– Cu plăcere.

Aviva îi găsi privirea tulbure și deduse din asta că probabil băuse deja destul de mult. Așa că, îi luă cu amabilitate carafa din mână.

– Mă voi servi eu.

Dar era prea târziu. Tim lăsă să-i scape sticla din mână și lichidul se vărsă pe tejgheaua acoperită cu straturi de rășină sintetică și căzu pe jos.

– Hm! Probabil am abuzat de alcool, mărturisi ridicând din umeri.

– Salut, Tim!

Doi tineri se apropiaseră și erau atât de aproape de Aviva, încât aceasta se simți atât de înăbușită, ca și când toată lumea se năpustise asupra sa. Încă de la sosirea în încăpere, Aviva fusese incomodată de mirosul de fum și de alcool. Cel mai înalt dintre cei doi bărbați îi oferi lui Tim o sticlă mică de coniac, dar în fața sprâncenelor încruntate ale tinerei femei, Tim refuză. Bărbatul i-o întinse atunci Avivei.

– Și dumneavoastră, doamnă?

– Nu, mulțumesc.

Încercă să zâmbească, dar n-o lăsă inima. Din fericire, bărbatul nu făcu nici o remarcă asupra refuzului său și duse sticla la gură.

Vorbi și a doua persoană. Vocea îi era tărăgănată. Hainele nu-i erau vechi, dar părea că nu fuseseră spălate de săptămâni; un mic inel de aur îi atârna la una din urechi.

– Ei bine, Tim, cum merg afacerile?

– Nimic formidabil, articulă acesta cu greu. Tocmai am o comandă pentru un vitraliu destul de complicat. Cred că mă voi putea totuși descurca.

– Ei bine! Iată o veste bună! exclamă bărbatul mai scund. În ceea ce mă privește, sunt atât de ocupat să fac mici treburi domestice, doar ca să îmi plătesc chiria, încât nu găsesc ocazia să mă exprim. Dar curând voi începe să lucrez la blocul meu de piatră.

– Ce faceți oare?

Cu un zâmbet grațios, Aviva încercă să se amestece în conversație.

Bărbatul o măsură cu ochi mari, uluiți.

– Cort este sculptor, interveni Tim. O persoană foarte cunoscută și un mare sculptor! Municipalitatea tocmai a făcut apel la el pentru a decora fațada bibliotecii.

Tim părea și el foarte mirat de ignoranța sa.

– Știți, nu locuiesc aici de foarte mult timp. Îmi pare rău că v-am pus această întrebare.

Se consideră brusc ridicolă. În definitiv, de ce să se scuze? Cel puțin jumătate din planetă, nu auzise niciodată vorbindu-se de acest bărbat.

– Nu face nimic. Dar, frumoasă cum sunteți, nu vă va trebui mult timp înainte de a face cunoștință cu toți cei care sunt aici, nu-i așa, Tim?

Bărbatul mai înalt aprobă din cap, dar Tim se mulțumi să ducă un nou pahar cu vin la buze. Aviva îi examină pe toți trei, fără să îndrăznească să fie insolentă.

– Vă rog să mă iertați. Mă voi duce să fac un mic tur printre invitați.

Și plecă foarte repede.

Deplasându-se cu greu prin mulțimea compactă, observă că toată lumea avea aerul că-i face plăcere această petrecere. După o clipă, poate sub influența paharului cu vin pe care-l băuse, oamenii începură să-i pară mai simpatici. Îl felicită pe bijutier pentru petrecere și petrecu o jumătate de oră interesantă discutând cu o tânără femeie sculptor, care tocmai venise să se alăture comunității artistice din Carmel. Dar nu simțea o adevărată plăcere în acel loc.

"Este ciudat, se gândi, mă simt la fel de stânjenită aici, printre acești pretinși artiști și intelectuali, cum eram la seratele din Los Angeles, în mijlocul acelor mondeni entuziasmați..."

În cele din urmă, oboseala acelei zile agitate începu să se facă simțită. Un început de migrenă îi chinuia capul. Ar fi mai bine să se întoarcă acasă.

Ea care conta pe această seară pentru a petrece niște clipe plăcute și a se distra, se obosise de pomană.

Vru să-l găsească iar pe Tim, dar acesta era înconjurat de un grup gălăgios și Aviva hotărî să iasă puțin la aer înainte de a-i saluta pe cei pe care-i cunoștea și de a pleca.

Străbătu mica grădină înconjurătoare și se rezemă de gardul din lemn. Noaptea era splendidă, senină, și mii de stele străluceau.

Se înduioșă de soarta locuitorilor din Los Angeles pe care strălucirea luminilor orașului îi împiedica să admire un cer înstelat. Rareori aveau ocazia să aprecieze prospețimea unei nopți.

– Ce faci afară?

Vocea bâiguită a lui Tim o scoase din visare.

– Iau o gură de aer curat. Cum te simți, Tim? îl întrebă după ce-i aruncă o privire pe furiș tânărului bărbat.

– Excelent, draga mea.

Era gata să alunece și Aviva se grăbi să-l susțină, de teamă să nu se rănească.

– Nu merită să-ți dai toată această osteneală, frumoasă doamnă. De fapt, petreci o seară plăcută?

Aviva înclină capul în semn de afirmație, preferând să-i ascundă adevărul. Nu-l văzuse niciodată pe Tim într-o asemenea stare. În afară de un pahar de bere sau de coniac din când în când, în prezența sa se comportase întotdeauna bine.

– Aș spune chiar că, pentru mine, lucrurile iau o turnură din ce în ce mai interesantă.

Tim se apropie; respirația îi mirosea a alcool și a țigări. Înainte ca Aviva să-l poată dojeni, Tim o atrase brusc spre el și o strânse în brațele puternice și viguroase. Cu un aer stângaci, se aplecă și-i căută buzele cu ale sale. Imediat, Aviva se zbătu și încercă să scape din îmbrățișare.

– Tim! Ce faci! Ești complet beat!

– Nu sunt beat, te iubesc, Aviva...

Nu-i dăduse drumul și tânăra femeie începu să fie cuprinsă de panică. Tim era mai puternic decât crezuse. Își stăpâni teama și încercă încă o dată să se elibereze.

– Tim, încetează acest joc. Nu ți se potrivește.

În fața cuvintelor tinerei femei, slăbi strânsoarea, o privi atent o clipă, ca și când cuvintele își croiau cu greu drum prin mintea încețoșată. Părea că ezită. Aviva nu făcu nici o mișcare pentru a fugi și așteptă. Brusc, simți mâinile lui Tim alunecându-i de-a lungul taliei și profitând de ocazie, tânăra femeie îi prinse încheieturile mâinilor și se retrase încet. Apoi se așeză pe iarba udă și-i făcu semn lui Tim s-o imite.

Capul îi atârna pe jumătate în piept. Părea să fi adormit. Situația devenea comică. La un singur cuvânt al ei, bărbatul acesta care, cu un minut mai înainte, fusese gata s-o sărute cu forța, era brusc atât de descurajat, încât adormise! Dar Tim era treaz. Își întoarse fața palidă spre Aviva.

– N-ai fi reacționat în același mod dacă ar fi fost Jeremy în locul meu, se lamentă.

– Te înșeli. Detest bărbații beți și reacția mea ar fi fost aceeași și pentru Jeremy, dacă ar fi băut prea mult.

– Adevărat?

– Da, Tim.

– Vreau să mă iubești la fel de mult cum te iubesc eu.

Avea un aer jalnic.

– Nu. Asta nu se va întâmpla niciodată.

Tânăra femeie rămase mult timp tăcută. Oare Tim era în stare să-și pună ordine în idei? În tot cazul, Aviva nu va mai accepta niciodată să-i facă o altă declarație de dragoste. Aceasta va fi ultima. Dar cu siguranță, Tim nu va mai îndrăzni s-o ia de la început după această seară.

– De acord, de acord...

Tânărul bărbat se ridică și o privi fără să spună o vorbă. Aviva își ținu respirația, gata să sară dacă încerca s-o ia în brațe.

Dar el se mulțumi să dea din cap și se îndreptă, poticnindu-se, spre casă.

În sfârșit singură, Aviva scoase un profund oftat de ușurare și începu să contemple cerul. Foarte încet, un zâmbet i se contură pe chip. Unul din acele zâmbete care luminează fața. Mulțumită lui Tim, mulțumită acelei seri, mulțumită că aflase o dată pentru totdeauna că destinul său de femeie nu se va împlini la Carmel. Exact în acea clipă știu că, foarte curând, va fi în brațele lui Jeremy.

Capitolul 7

Întoarcerea la pensiune îi păru interminabilă.

Totul era limpede în mintea sa. Venise să se stabilească în Carmel pentru a duce o viață liniștită, departe de agitația marilor orașe, dar pentru atâta lucru nu însemna că trebuia să se adapteze tuturor obișnuințelor locului în care se afla. În anumite părți, această seară îi plăcuse. Unele dintre persoanele cu care discutase i se păruseră interesante, tânăra femeie sculptor, poetul și chiar Ian, bijutierul. Profunda lor cunoaștere a lucrurilor despre artă o intrigase și îi incitase curiozitatea.

Dar acum, privind în urmă, își dădu seama că nu va face niciodată parte integrantă din această lume. Arta nu o va pasiona niciodată suficient pentru a face din ea centrul existenței. Fericirii sale îi erau suficiente lucrurile mai prozaice: o casă, o familie și niște prieteni buni. Și mai mult decât orice, îi era necesară prezența lui Jeremy.

Greșise fugind de lumea exterioară și izolându-se la "Adăpostul balenei". Totuși, iubea această casă, această casă care adăpostea cel mai prețios lucru din viața sa: pe Jenny. Dar aceasta era destul de mare pentru a primi o persoană în plus, o ființă în plus pe care s-o iubească.

Pneurile scrâșniră pe pietriș. Aviva rămase o clipă așezată în mașină, cu motorul oprit și inima bătând să-i spargă pieptul. În entuziasmul său se amestecau ultimele îndoieli.

Hotărâtă să-i telefoneze lui Jeremy înainte ca temerile s-o asalteze și tot curajul s-o părăsească, ieși în grabă din mașină.

Îi trebui timp pentru a găsi cheia potrivită, apoi, făcând cât mai puțin zgomot posibil, intră în casă. Înainte de a fi putut apăsa pe întrerupător, Cireașă se repezi și-i adulmecă pantofii.

Mângâie câinele, pe pipăite.

– Ei bine, Cireașă. Voi face o mare schimbare, urează-mi noroc. Sper că nu voi comite cea mai mare prostie din viața mea, așa că, ține-ți labele încrucișate pentru a-mi purta noroc.

Sărutându-l ușor pe botul umed, duse câinele la pătura sa și se apropie de telefon. Tot fără să aprindă lumina, cu degetele lungi și fine, formă numărul centralei telefonice din Los Angeles.

– Aș vrea numărul de telefon al domnului Jeremy Crowley... din Beverly Hills, vă rog.

– O clipă, vă rog. Nu, această persoană locuiește în Santa Monica. Numărul este: 555-76941.

– Vă mulțumesc.

Aviva nu îndrăzni să se miște, de teamă să nu uite numărul. După trei încercări fără succes, îi veni în minte să lumineze nișa. Lumina o făcu să clipească din ochi. La a patra încercare, soneria o anunță că telefonul suna în apartamentul lui Jeremy. Cu un gest rapid, stinse lumina și se află din nou adâncită în întuneric. Prefera să vorbească în complicitatea nopții cu Jeremy.

Soneria răsună de mai multe ori și, de fiecare dată, inima tinerei femei bătea mai puternic. Și dacă nu era acasă? Era atât de târziu încât nu se gândise că nu putea fi acolo. Sau mai rău, dacă nu era singur?

Această idee o revoltă. Îi spusese că o iubea. Îi trimisese flori, îi scrisese scrisori lungi și-i telefonase aproape în fiecare zi. Într-un fel, se angajase față de ea și trebuia să-și respecte angajamentul. În definitiv, el era responsabil de demersul pe care tocmai îl făcea. El care o îndemnase să iasă din carapacea confortabilă pentru a înfrunta viața și a-și încerca norocul... Îl recunoscu în sfârșit la celălalt capăt al firului.

– Alo?

Intonația era profundă, gravă și plăcută. Vocea îi era modificată de somn, sau poate de o noapte petrecută făcând dragoste cu altă femeie? La capătul răbdării, Aviva nu reuși să vorbească. O măcina o gelozie cruntă.

– Jeremy?

Își drese glasul și încercă să-și calmeze nervozitatea.

– Jeremy? Sunt Aviva.

Întâmpină doar tăcere, apoi îl auzi scoțând un oftat profund, plin de căldură.

– Aviva... dragostea mea.

Jeremy se relaxă în pat și strânse receptorul la ureche. Aviva ghici că zâmbea cu tandrețe. Zâmbi și ea. Ce proastă, să-și imagineze atâtea lucruri stupide! Dacă ar fi fost cineva în patul său, Jeremy n-ar fi avut această voce.

– Aștept acest telefon de atât de mult timp. Te iubesc. Te rog, confirmă-mi că acest apel telefonic târziu înseamnă ceea ce cred.

Inima Avivei tresări în piept. O iubea.

– Da, este chiar ceea ce crezi, mărturisi tânăra femeie cu timiditate.

– În acest caz, nu-ți pun nici o întrebare. Nu lăsa micile gânduri distructive să-ți aprindă capul frumos. Fă ceea ce ai hotărât... Ceea ce trebuia să se întâmplă. Vino la mine.

– Vin, Jeremy, dar mi-e teamă.

Aviva aproape șoptea, ținând receptorul strâns în mână, ca și când totul va dispărea brusc și o va lăsa cu mâinile goale.

Dar, vorbind cu Jeremy, povara de neîncredere și de tristețe pe care o ducea de atâta timp slăbea treptat și dispărea ca prin farmec. Pe viitor, își va pune viața în mâinile acestui bărbat. Cel puțin de n-ar trăda-o!

– Știu. Într-adevăr, știu! Dar ai încredere în mine!

Aviva tresări. Încredere! Oare putea avea cu adevărat încredere în Jeremy?

– Când vei sosi?

– Ascultă, încă nu știu. M-am hotărât foarte recent... Cred... mâine, dacă este posibil. Da, mâine.

– Bineînțeles că este posibil. Spune-mi doar la ce oră vei fi în Los Angeles. Îți voi da numărul de telefon de la birou. Ai ceva de notat?

Părea brusc foarte agitat și tânăra femeie se întrebă dacă era la fel de mult ca ea.

– Da... Adică nu. Dar așteaptă. Mă duc să iau un creion. Doar o clipă.

Aviva lăsă receptorul și se repezi până în birou.

– Gata, am creion, spuse, reluând receptorul, gâfâind. Oh, Jeremy, am uitat să iau o bucată de hârtie.

Tânăra femeie se dojeni: oare cum putea fi atât de stupidă? De când își anunțase vizita lui Jeremy, plutea într-o altă lume și-și pierduse simțul realității.

Răspunsul lui Jeremy o liniști. Aviva se așeză lângă peretele despărțitor al nișei și începu de asemenea să râdă.

– Sper că toate aceste uitări nu sunt un semn rău prevestitor!

– Nu, dimpotrivă. Dovedesc că ești tulburată la ideea acestei călătorii.

O consola, în fond încântat de evidenta sa nervozitate.

– Am să-ți propun ceva mai simplu. Și dacă n-ai fi plecat atât de repede, aș fi putut să te fac să renunți la alergarea până la birou.

– Îmi pare rău. Nu înțeleg ce se întâmplă cu mine.

– Ba da, înțelegi Aviva. Ba da...

Jeremy avea dreptate.

– Bun, n-are importanță. Oricum, Gladys are numărul.

– Gladys? exclamă Aviva, știind că această informație n-ar fi trebuit s-o surprindă.

– Da, Gladys. Nu-ți face gânduri. N-am rugat-o să te spioneze. I-am dat numărul de telefon pentru că mi-a cerut un sfat și voiam să mă poată găsi dacă avea nevoie.

– Nu-mi fac griji și știu foarte bine că nu i-ai cerut să mă spioneze, se apără Aviva. Dimpotrivă, sper că a profitat și te-a sunat cel puțin o dată.

Probabil s-a simțit puțin singură aici, în primele săptămâni ale sosirii sale la pensiune.

– Trebuie să înțeleg oare că relațiile dintre voi două s-au îmbunătățit?

Aviva percepu o notă de mirare și de plăcere în intonația vocii sale.

– Aviva, în seara aceasta nu-mi rezervi decât surprize! Bun, sună-mă la birou îndată ce vei ști la ce oră vei sosi. Vii cu mașina, sau iei avionul?

– Oh, desigur, avionul. Nu mai vreau să pierd un minut. Și, Jeremy....

– Da?

– Eu... te iubesc.

– Oh, sper! Pe curând, Aviva.

Tânăra femeie se lăsă să alunece de-a lungul nișei și cu telefonul încă în mână, rămase mult timp așezată în întuneric, cu mintea goală de orice gând.

În sfârșit, se ridică și urcă scara. O cuprinse o puternică oboseală, toată tensiunea acumulată în aceste ultime zile de relaxare. În noaptea aceasta, va dormi bine.

A doua zi, dimineața fu atât de agitată, încât Aviva se întrebă dacă va ajunge la timp la aeroport, de unde un avion bimotor o va duce la Santa Monica. Jenny voia s-o însoțească. Nu de teama să se despartă de mama sa timp de o săptămână întreagă, ci pentru că voia să-l vadă pe Jeremy cu orice preț. Aviva reuși totuși să o convingă fără prea mare greutate. Gladys se ocupă să facă rezervare la zbor și o deranjă de mai multe ori pe tânăra femeie pentru a ști dacă dorea o masă specială, sau un loc lângă hublou. Din fericire, Sue acceptă să lucreze cu normă întreagă și vru să înceapă chiar de a doua zi. În ciuda întregii harababuri produse de plecarea sa, Aviva reuși totuși să găsească o clipă pentru a-i telefona lui Jeremy și să-i anunțe ora sosirii. Auzind vocea de la celălalt capăt al firului, micile îndoieli care începuseră s-o asalteze, dispărură. Avea nevoie să fie liniștită. Oare călătoria aceasta nu era o nebunie? Totuși, avea nevoie să întreprindă un asemenea demers, cu scopul de a-l cunoaște mai bine pe Jeremy în mediul său de viață și să știe, o dată pentru totdeauna, dacă putea prevedea un viitor în doi.

Înainte de a pleca, pregăti notele de plată ale clienților care părăseau pensiunea în timpul absenței sale și scrise cuvinte de mulțumire pe care îi recomandă lui Sue să nu le expedieze prin poștă decât după plecarea lor. Măcar dacă tânăra fată nu s-ar înșela.

Apoi, își pregăti bagajele, le dădu ultimele instrucțiuni lui Sue și lui Gladys, o sărută pe Jenny, îl bătu ușor cu palma pe Cireașă și se îndreptă spre taxiul care o aștepta în fața casei. Urcă în vehicul hotărâtă, cu un semn din mână salută pe toată lumea și mașina demară.

Zborul se dovedi ridicol de scurt. De-abia luase avionul altitudine că și începu coborârea pentru a ateriza la Santa Monica. Prin hublou, Aviva observă marele aeroport internațional din Los Angeles chiar dedesubt, vasta întindere a văii din San Francisco, colinele Hollywoodului, oceanul Pacific strălucind în lumina soarelui și orașul atât de tipic cu străzile sale în pantă.

Oamenii nu spuneau niciodată că trăiau la Santa Monica, la Torrance sau la Long Beach, trei localități situate în jurul orașului, spuneau pur și simplu că locuiau la Los Angeles. O teamă profundă o cuprinse pe tânăra femeie la vederea acelor decoruri atât de familiare. În acea clipă, dacă ar fi putut, s-ar fi întors din drum și s-ar fi dus acasă. Brusc, i se treziră amintiri dureroase.

– Vă simțiți bine? o întrebă tânărul bărbat așezat pe scaunul vecin cu al său.

Îi atinse cu amabilitate brațul și la această atingere, Aviva tresări.

– Mă simt bine. Mulțumesc. Cred.... Cred că sunt doar puțin încordată din cauza acestui avion atât de mic.

Scuza părea plauzibilă și tânărul bărbat grijuliu n-o deranjă mai mult, reluându-și lectura.

Probabil nervozitatea sa era teribil de evidentă dacă fusese remarcată de un simplu pasager. Se hotărî să-și compună un chip nou înainte de aterizare și mai ales înainte de a fi față în față cu Jeremy. Deschise poșeta și scoase de acolo o pudrieră. Își examină fața dintr-o privire rapidă,

datorită unei oglinzi mici încorporate în ea: coafura nu se deranjase și machiajul era perfect. Doar ochii ar putea să-i trădeze nesiguranța.

Trăgându-și jupa de un frumos albastru deschis peste genunchi, își prinse centura de siguranță, se rezemă de spătar și așteptă ca avionul să atingă solul.

În picioare în holul micului aeroport, cu inima bătând să-i spargă pieptul, scruta cu febrilitate fiecare siluetă, fiecare chip pe care-l întâlnea, în căutarea frumoșilor ochi negri ai lui Jeremy. Fu obligată să se supună evidenței, nu era acolo. Era de necrezut! Promisese să vină...

Brusc, cineva o bătu pe umăr și Aviva se întoarse imediat. Zâmbetul radios îi dispăru în aceeași clipă: nu era vorba de Jeremy.

– Aviva Thompson? o întrebă o tânăra femeie neagră.

– Da.

– Mă numesc Kelly Cortland.

În fața uimirii Avivei și a lipsei sale de reacție, tânăra femeie se grăbi să continue.

– Sunt secretara domnului Crowley. Vă cer iertare, credeam că îmi cunoașteți numele.

– De ce nu este Jeremy aici? I s-a întâmplat ceva?

Ușurată să nu fie singură în mulțimea de necunoscuți care o înconjura, Aviva strânse instinctiv mâna tinerei femei.

– Nu. Nu s-a întâmplat nimic grav. Jeremy m-a rugat să vă adresez scuzele și regretele sale. Din nefericire, la sfârșitul dimineții, unul dintre cei mai importanți clienți s-a prezentat pe neașteptate în biroul său pentru a-i pune mai multe întrebări referitoare la un imobil pe care Jeremy tocmai îl construiește pentru el. Așa că, neputând să vină să vă ia, mi-a cerut să vă întâmpin și să vă servesc de șofer. Trebuie să vă conduc până la casa sa unde va veni cât mai curând posibil. V-am adus asta din partea sa, cu toată dragostea.

Cu cel mai grațios aer din lume, Kelly Cortland îi întinse Avivei un mic buchet de levănțică.

– Sunt însărcinată să vă spun că i-a fost teribil de greu să găsească aceste flori, dar că veți înțelege importanța pe care o dă acestui buchet.

Tânăra femeie părea complet fermecată de intențiile romantice ale patronului său.

Aviva luă florile. Își aminti de acea primă dimineață în care intrase în camera lui Jeremy cu tava cu micul dejun și de surpriza sa când o descoperise pe Jenny așezată lângă el.

Încă tulburată de ciudata întorsătură pe care o luaseră evenimentele, zâmbi slab tinerei femei. Dar nu avu timp să-și descurce gândurile, deoarece Kelly, împingând cărucior cu bagaje, îi făcu semn să o urmeze până la mașină. Oare Jeremy n-ar fi trebuit să-și uite afacerile pentru a fi prezent la sosirea sa? Dacă ar fi vrut asta cu adevărat, i-ar fi explicat clientului său și acesta ar fi acceptat cu siguranță să amâne întâlnirea.

După ce se instală în mașină, Kelly nu încetă să-i vorbească despre Jeremy și despre bucuria sa la ideea de a o revedea.

– N-a încetat să descrie superba dumneavoastră casă și s-a întrecut în laude referitoare la dumneavoastră și la fetiță. Nu cred că l-am văzut vreodată atât de fericit și de relaxat! Presupun că acea casă vă seamănă puțin, plină cu toate acele flori!

– De unde știți?

Imediat, Aviva fu atentă. Cu un gest energic, întoarse capul spre tânăra femeie, cu ochii strălucind de mânie. Oare cum îndrăznise Jeremy să dea oricui detalii despre relația lor personală? Era un lucru să-i descrie pensiunea, dar era oare necesar să-i vorbească secretarei despre ea, despre familia sa și despre curtea pe care i-o făcea?

Kelly păli sub intonația agresivă, zâmbetul îi dispăru de pe chip și vorbăria sa încetă brusc.

– Eu...

Neștiind prea bine cum să se comporte, ezită un minut.

– Eu eram cea care comanda florile pentru dumneavoastră. Vedeți, domnul Crowley dorea ceva foarte special și mi-a acordat

încredere. Așa că mă duceam la florărie și le alegeam. Sper că nu sunteți prea dezamăgită. Se gândește foarte mult la dumneavoastră, să știți.

Cu privirea ațintită asupra drumului, Kelly conducea fără să mai adauge vreo vorbă. Aviva se consideră stupidă. Roșie de jenă, încercă să îndrepte situația.

– Kelly, iartă-mă. Nu știu ce m-a apucat. Nu aveam dreptul să-ți vorbesc pe acest ton. Sunt puțin nervoasă. Acum câțiva ani, am locuit în Los Angeles și îmi este teribil de greu să revin în acest oraș. Și în plus, sunt tristă că Jeremy n-a fost aici să mă primească.

– Să nu mai vorbim despre asta. În locul dumneavoastră, și eu aș fi foarte dezamăgită.

Ridică din umeri, acceptă explicațiile Avivei, dar rămase de marmură față de ea.

– Kelly, îmi pare cu adevărat rău. Te pot oare invita la masa de prânz? Este cam târziu, dar n-am mâncat nimic toată ziua și aș aprecia să mi te alături.

– De acord, doamnă. Cu plăcere.

Zâmbetul fermecător îi reapăru pe chip.

– Unde doriți să vă duc?

– Ascultă. Este greu de admis și poate nu este în drumul dumitale, dar cunosc un loc unde se găsesc hamburgeri, pe strada Vine, între bulevardul Sunset și cel al Hollywoodului. Se numește "La Molly". De ani de zile îmi doresc la nebunie să mănânc unul din acei hamburgeri.

Aviva își mușcă buza. Oare ce va crede Kelly despre ea? Poate ar fi trebuit să-i propună Cafeneaua Moustache sau Saint-Germain, dar ideea de a mânca un hamburger la Molly o obseda și o făcea să-i lase gura apă.

Din fericire, Kelly fu de acord și se îndreptară spre micul restaurant. Petrecură două ore discutând prietenește și savurând delicioasele sandvișuri. Așezată la tejghea, Aviva o recunoscu pe proprietara localului. Fumul de la grătarul deschis sufla în direcția lor și tânăra femeie închise ochii, amintindu-și toate minunatele ocazii când venise aici cu Sam, la începutul căsniciei lor.

Jeremy avea dreptate: păstrase într-adevăr și amintiri excelente din acest oraș. Păcat că erau atât de puține.

Apoi plecară și o luară în direcția Santa Monica. Din nou o teamă profundă o cuprinse pe tânăra femeie. Aglomerația și agitația din Los Angeles o amețiseră. De când se stabilise la Carmel, nu mai văzuse niciodată atâtea persoane alergând pe stradă. Această nervozitate crescândă datorată zgomotului și mulțimii nu era nimic în comparație cu ceea ce simți Aviva când Kelly se opri și parcă mașina în fața unui mic bungalou în stil spaniol, identic celor din Carmel.

Aceasta era casa lui Jeremy. Aici va trăi toată săptămâna și între acești pereți va învăța să-l cunoască pe Jeremy, intimitatea și adevăratele sale gusturi. La acest gând, sângele îi fierbea în vine și tâmplele îi zvâcneau.

Cele două femei trecură de ușă și intrară. Jeremy nu era încă acolo. Casa era liniștită, decorată cu gust și o calmă pe Aviva. Pereții erau complet albi, mobilele vechi, din lemn masiv și operele de artă rafinate și vizibil alese cu grijă.

Kelly întrerupse examenul curios al Avivei.

– Trebuie să las bagajele în antreu? întrebă.

– Da.

Tânăra femeie n-ar fi îndrăznit niciodată să-i ceară lui Kelly să o ajute să-și ducă valizele până în camera lui Jeremy. Scrupulele îi erau stupide și demodate, dar nu ținea deloc să fie greșit judecată de Kelly. Și apoi, era oare sigură că se va instala în camera lui Jeremy? Probabil era mai bine să nu grăbească lucrurile și să rămână în camera de oaspeți, în cazul în care exista una, pentru a se obișnui încet unul cu celălalt.

– Acum, nu mai am decât să mă obișnuiesc cu acest nou decor.

– Vreți să vă țin companie până la întoarcerea domnului Crowley?

– Nu, bineînțeles că nu. Știu că este de-abia ora șaisprezece și treizeci, dar sunt sigură că vei fi încântată să beneficiezi de o jumătate de oră în plus, pentru a te întoarce acasă să te odihnești.

– Mulțumesc, doamnă Thompson. Sunt foarte mulțumită. Este întotdeauna foarte plăcut să pleci de la serviciu mai devreme, chiar dacă această zi n-a fost la drept vorbind o zi de muncă.

Aviva o însoți pe Kelly la mașină, o salută și se întoarse la investigațiile sale.

Se simți foarte repede întru totul în largul său. Casa nu ascundea nici o surpriză neplăcută și semăna mult cu proprietarul. Bucătăria era bine echipată și Aviva se întrebă dacă Jeremy o folosea deseori. La amintirea performanțelor pentru pregătirea micului dejun la "Adăpostul balenei", trase concluzia că probabil se descurca foarte bine.

Descoperi camera de oaspeți. Încăperea era decorată simplu și, evident, Jeremy n-o folosea probabil prea des, altfel ar fi aranjat-o cu aceeași grijă ca pe celelalte încăperi.

Totuși, în acea cameră găsi un enorm buchet de trandafiri galbeni în vază, pe noptieră. Neputând să reziste, își afundă nasul în petalele catifelate, emoționată de atenția delicată a lui Jeremy. Observă o carte mică de vizită cu numele său înscris deasupra și deschise imediat plicul. În interior, Jeremy scrisese: "în cazul în care..." O dorință de a se cuibări în brațele acelui bărbat atât de fermecător, o cuprinse brusc.

Continuându-și vizita, se opri în fața unei uși și ezită o clipă înainte de a o deschide. Era camera lui... Încăperea răspândea parfumul său, putea aproape să-i simtă prezența și o mare emoție îi cuprinse ființa întreagă. Apropiindu-se de birou, observă mai multe fotografii și le examină una câte una.

În prima era o femeie foarte frumoasă, care Aviva presupuse că era mama lui Jeremy. Era înaltă, îmbrăcată cu mare eleganță și semăna puțin cu femeile americane. Cu siguranță, era franțuzoaică. Se opri la o altă fotografie, în fața imaginii tatălui lui Jeremy, un bărbat foarte atrăgător nu numai pe plan fizic, dar care degaja un mare rafinament intelectual și o atitudine foarte cumpătată. Celelalte fotografii păreau mai vechi. Aviva se gândi că era vorba despre bunicii, unchii și mătușile lui Jeremy.

Se plimbă cu nonșalanță prin încăpere, își lăsă degetele să alerge pe patina unei mobile vechi, lustruite, și deschise ușa care dădea spre o mică grădină umbroasă. Căscă și se hotărî să se întindă câteva minute pe pat. Se afundă cu încântare în perne și adormi fără să-și dea măcar seama.

Un vis minunat o urmărea. Jeremy o săruta, îi mângâia părul, îi murmura că o iubea... Deschizând cu greu ochii, înțelese că nu visa.

Întins alături, Jeremy atingea ușor, cu tandrețe, cu buzele sale senzuale fața tinerei femei.

– Trezește-te. Nu mai pot aștepta un minut în plus. Te iubesc. Te vreau. Trezește-te, dragostea mea.

Aviva își reveni treptat din somnul profund, legănată de vocea răgușită și caldă a celui pe care îl iubea.

Îl privi cu ochii aburiți încă de oboseală. Chipul îi era atât de aproape de al său încât, chiar prin întuneric, îi recunoștea fiecare trăsătură. Ochii îi sclipeau sub genele lungi, întunecate, pielea bronzată de soarele californian strălucea de sănătate și părul i se ondula pe frunte. Doar dinții săi albi luceau.

– Cât este ceasul?

– Este ora opt.

– Atât de târziu! De-abia ai sosit?

– Chiar acum. Ar fi trebuit să te las să dormi, dar n-am putut. Voiam să-ți cer iertare cât mai repede posibil că n-am venit să te iau de la aeroport. Îmi reproșez că nu ți-am fost alături când ai pus piciorul pe acest pământ.

Încă o dată, buzele sale se apropiară și le întâlniră pe ale tinerei femei.

În adâncul ființei sale, Aviva recunoscu dorința. Treptat, toate fibrele trupului său începură să aibă nevoie de acel bărbat. Avidă de mângâieri și de sărutări, se întinse ca o ofrandă spre trupul atât de apropiat de al său.

– Ar trebui să te duc la cină...

– Da, ar trebui, răspunse Aviva în șoaptă, respirând greu.

– Ți-e foame?

Întrebarea era comică în acele împrejurări.

– Nu... ție?

– Sunt flămând, draga mea. Flămând...

Restul frazei se pierdu. Jeremy se repezi cu pasiune asupra tinerei femei.

Îi desfăcu unul câte unul nasturii bluzei. Degetele febrile îi atinseră pielea goală sub bluza de mătase, înconjură cu palmele sânii calzi încă de somn.

Cu tot atâta pasiune, Aviva scoase repede cămașa lui Jeremy și-și trecu mâinile pe sub pânza fină, bucurându-se de atingerea pielii mătăsoase.

Pierduse orice noțiune de bine sau de rău, de mâine sau de zilele ce vor urma. Era atât de bine să fie în brațele sale, să se bucure de plăcerea pe care i-o dădea și s-o anticipeze pe cea care va veni!

În această casă, patul nu trosnea. Se strânse cu putere lângă el. Aviva se încolăci, rugându-l s-o conducă până la limitele extreme ale extazului. Smulgându-și ultimele veșminte, trupurile se unir în sfârșit și inimile băteau la unison.

Brusc, Jeremy îi murmură numele cu o voce tremurătoare și împreună, atinseră apogeul plăcerii.

Când se rostogoli pe perne, Jeremy o ținu lângă el și puțin după aceea adormi, cu brațul în jurul taliei Avivei.

Tânăra femeie rămase îndelung nemișcată, contemplându-l. Treptat, bătăile inimii i se liniștiră. Așa că, fără să se mai gândească, se strecură afară din pat, ca pentru a fugi de vraja acestui bărbat care o subjuga.

Dar filtrul de dragoste cu care o fermecase era mult mai puternic decât ea și asemenea unui animal fricos, alergă să se cuibărească din nou lângă trupul lui Jeremy cu nevoia urgentă de a-l iubi iar. Jeremy era frânt de oboseală, avea nevoie de odihnă, dar puțin îi păsa, ea nu voia să doarmă.

Voia să-i audă vocea, să-i vorbească, s-o asigure încă o dată de dragostea sa și s-o ia din nou în brațe. Îi observă cămașa făcută ghem pe

jos și aplecându-se, o luă și se îmbrăcă în ea. Îi mirosi cu pasiune parfumul, bucurându-se de răcoarea bumbacului pe pieptul său.

Tot trupul i se înfioră. Dacă măcar toate nopțile viitoare ar putea să fie la fel de extraordinare!

În liniștea camerei, noi întrebări insidioase începură să o frământe. Oare cum se va comporta Jeremy față de ea mâine, la lumina zilei? Va fi același bărbat ca în această seară când o va plimba pe străzile orașului, o va duce prin magazine sau în restaurantele frecventate de prietenii săi?

"Dumnezeule, murmură Aviva, fă să nu fie niciodată dezamăgită de acest bărbat!"

Văzu hainele lor răspândite și șifonate, la picioarele patului. Zâmbi amintindu-și de violența cu care și le scoseseră. Se ridică, le adună și le împături cu grijă pe spătarul unui scaun, fără să-l scape pe Jeremy din ochi.

Din toată persoana sa se degaja o impresie puternică de siguranță și soliditate. Cât ar fi vrut, înainte de a adormi, să-i simtă ultima dată buzele peste ale sale.

Această fericire imensă o răzbuna pentru toți acei ani întunecați cu Sam, pentru toți anii copilăriei în care simțise nevoia prezenței tatălui său, pentru toate acele luni în care, singură, luptase pentru ca afacerea să reușească. În acea clipă înțelese că nu-l va trezi pe Jeremy. Așteptase atât de mult timp, încât mai putea să aștepte câteva ore în plus.

Capitolul 8

– Da, Gladys, știu. Ar fi trebuit să sun încă de aseară, dar...

Gladys n-o lăsă să se explice. La celălalt capăt al firului, bătrâna doamnă nu înceta să-i reproșeze că așteptase prea mult pentru a-i da vești.

La capătul puterilor, Aviva se așeză confortabil în fotoliul de piele, cu privirea ațintită asupra ușii camerei în care Jeremy dormea încă, spunându-și că ar fi mai bine să se obișnuiască și cu atențiile copleșitoare, aproape posesive ale lui Gladys. Bătrâna doamnă își făcuse griji pentru ea. Totuși, dacă fusese cu adevărat îngrijorată, l-ar fi sunat pe Jeremy. Mai mult decât orice, era jignită că Aviva nu se grăbise să-i povestească ce se întâmplase, imediat ce sosise.

– Gladys...

Aviva încercă din nou s-o întrerupă, și de data aceasta reuși.

– Dacă nu am telefonat mai curând, este pentru că nu aveam absolut nimic special să-ți spun. Jeremy a fost reținut la serviciu până foarte târziu și eram atât de obosită încât am adormit așteptându-l. Când m-am trezit, era prea târziu pentru a te suna.

Aviva zâmbi. Să-i telefoneze lui Gladys ar fi fost chiar ultimul lucru la care s-ar fi gândit trezindu-se cu Jeremy întins lângă ea!

– Bun, înțeleg. Totuși, ar fi fost mai politicos din partea ta.

– Oare m-a cerut Jenny? întrebă Aviva știind totuși perfect că fetița fusese cu siguranță prea ocupată pentru a suferi de absența mamei sale.

– Nu, nu chiar. Dar știu că s-a întrebat de ce n-ai sunat.

– Și de unde știi asta?

– Știu, atâta tot, replică bătrâna doamnă care, schimbă foarte repede subiectul. Ei bine, cum se desfășoară pentru tine lucrurile, la Los Angeles?

Nu-i trebui lui Gladys mult timp pentru a intra direct în subiect.

– Totul merge perfect.

Aviva nu putea rezista tentației de a stârni curiozitatea lui Gladys, dar în fața tăcerii sale încăpățânate, continuă dând mai multe detalii.

– Nu, este mai mult decât perfect, Gladys. Casa lui Jeremy este încântătoare și sunt foarte fericită să mă aflu aici.

– Asta este tot? Doar fericită!

– Deocamdată, da. Îmi pare rău că te decepționez, dar nu sunt decât douăzeci și patru de ore de când sunt la Los Angeles. Cred că voi putea să spun mai mult, mâine.

– Bun, ei bine, dacă asta este tot ce ai să-mi povestești, ar fi bine s-o chem pe fiica ta să vorbești cu ea. Nu închide, mă duc s-o caut. Oh, Aviva...

– Da?

– Fă tot posibilul să meargă!

Hotărât lucru, Gladys nu se va schimba niciodată. De altfel, la vârsta sa era greu de conceput!

– Da, Gladys.

Pierdută în gândurile sale, Aviva nu observă ușa camerei deschizându-se. Bău o înghițitură de cafea și doar ridicând capul, îl zări pe Jeremy venind la ea. O salută cu un sărut pe frunte și tânăra femeie închise ochii, fericită.

– Ești oare cu Jenny la telefon? o întrebă în șoaptă, să n-o deranjeze.

– Nu, nu încă. Am vorbit mai întâi cu Gladys. Îmi vâjâie urechile la toate reproșurile cu care m-a copleșit pentru că nu am telefonat aseară.

Jeremy ridică ochii spre tavan și râse, ușor ironic. Îmbrăcat doar cu

niște pantaloni elastici, care se mulau pe picioare și îi subliniau talia, cu bustul și picioarele goale, era superb și Aviva nu-și putea desprinde privirea de la pieptul puternic.

– Sper că i-ai povestit totul despre noaptea noastră de dragoste.

– Bineînțeles că nu! Dimpotrivă, i-am spus că mă voi întoarce cu primul avion dacă nu mai faci niște progrese!

– Ah da? Tu ai vrut-o!

Cu un gest rapid, Aviva lăsă ceașca de cafea și-și ridică genunchii ca pentru a se apăra, dar Jeremy fu mai prompt. Sări asupra ei și-și afundă fața între umăr și gât, iar mâinile îi mângâiau spatele prin cămașa care-i aparținea și pe care Aviva nu o scosese încă.

– Jeremy, nu! protestă tânăra femeie slab, scuturată de râs. Jenny va fi dintr-o clipă în alta la telefon! Jenny!

Dar el nu-i dădu drumul și, îndepărtând receptorul de ureche, Aviva aplecă puțin capul, sărutând fața lui Jeremy, oarecum la întâmplare.

– Mamă!

Auzindu-și fiica, Aviva se îndreptă cu o mișcare bruscă, răsturnându-l pe Jeremy pe jos.

– Bună, draga mea... Eu sunt.

Era toată roșie fără să știe e ce, deoarece Jenny nu-i putea vedea.

Jeremy se ridică masându-și spatele și-și apropie fața de telefon.

– Jenny, bună ziua! Sunt eu, Jeremy! strigă.

– Jeremy, Jeremy! exclamă fetița, incapabilă să-și stăpânească bucuria. Jeremy, oare voi putea să vin și eu să te văd, data viitoare?

– Bineînțeles că vei putea, scumpete!

– Când? Când?

– Nu știu. Mama ta va hotărî asta.

La vederea Avivei indignată, izbucni în râs.

– Cum ai putut? Acum nu mă va lăsa în pace nici un minut.

Jeremy ridică din umeri, așa că Aviva strânse puternic receptorul lângă buze, pentru a-l împiedica să-i mai promită altceva fiicei sale.

Dar Jeremy îi făcea foarte dificilă conversația cu Jenny. Tânăra femeie înțelese că era mai bine să se grăbească să închidă înainte ca tulburarea provocată de mângâierile sale s-o facă să spună vreo prostie.

– La revedere, draga mea, pe curând.

Îndată ce lăsă receptorul, Jeremy îi luă din mână ceașca de cafea și o puse pe masă. Cu mâinile pe umerii săi, o făcu să se întoarcă și o atrase spre el ca și când era la fel de ușoară ca o păpușă din cârpe. Tânăra femeie își afundă cu încântare fața în părul ondulat.

– N-ai făcut decât să mă încurci, n-a fost foarte amabil.

– Știu. De altfel, nu sunt mereu amabil. Dar de data aceasta, nu a fost numai vina mea. N-am putut să rezist. Sunt întotdeauna emoționat în fața unei femei îmbrăcate cu o cămașă bărbătească. Asta mă înnebunește!

– Indiferent de femeie?

Aviva întoarse capul astfel încât sărutul lui ajunse pe obrazul său și nu pe buze.

– Desigur, indiferent de femeie: tânără, bătrână, scundă, înaltă... De ce? Crezi că ești o persoană specială?

Tânăra femeie sări din fotoliu, mimând mânia, ferm hotărâtă să scape din îmbrățișare, pentru a-l pedepsi că o tachina. Nu fu suficient de rapidă, Jeremy o prinse de o parte a veșmântului și se năpusti asupra sa.

– Nu pleca încă, dragostea mea.

Cu mâna liberă, începu să descheie nasturii cămășii.

– Te voi învăța eu să vrei să-mi scapi!

Într-o clipă, Aviva fu dezbrăcată și buzele sale i se așezară încă o dată cu aviditate pe piept. Tânăra femeie nu opuse nici o rezistență și îi răspunse la sărutări cu o pasiune care o surprinse. Mâinile alergau de-a lungul trupului lui Jeremy cu aceeași pasiune intensă ca a lui. Dacă trăia într-un vis, în acest caz nu voia să se mai trezească vreodată. Jeremy era un bărbat adorabil și extrem de senzual. În acea clipă, nu avea nici o dorință să-i aprofundeze personalitatea.

Fotoliul din piele nu era foarte confortabil pentru a suporta trupurile lor strâns îmbrățișate, dar nu le păsa.

– Mi se răcește cafeaua, comentă în cele din urmă Aviva, cu un aer prefăcut plângăreț.

– Îți voi pregăti alta.

– În acest caz, nu mai spun nimic.

Se cuibări lângă umerii lui. Dacă cel puțin toată săptămâna s-ar putea desfășura în acest fel! Fără să iasă, fără să facă nimic altceva decât să se iubească! Se simțea atât de în siguranță, atât de iubită!

– Ce vrei să facem astăzi? întrebă Jeremy, ca și când tocmai îi citise gândurile.

Aviva se întoarse spre fața sa și, fără să spună nimic, îl rugă din frumoșii săi ochi verzi să n-o oblige să facă ceva, sau să meargă undeva. Dar rugămintea sa mută nu avu succes. Jeremy nu voia ca tânăra femeie să se izoleze în casă.

– Știi bine că trebuie să ieșim. Dacă o ținem închisă, dragostea noastră va păli.

– Oh, asta m-ar mira...

– Aviva, știu la ce te gândești. Știu că vrei să rămâi ascunsă aici, cu mine. Dar atâta timp cât nu ne vom întâlni cu amintirile tale, nu vom putea ști dacă ești vindecată de trecut și nu vom putea face nici un plan de viitor. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da, răspunse tânăra femeie, cu capul plecat, ca un copil obligat să meargă la școală.

– Oare ești de acord cu mine?

– Cred că da. Dar avem în fața noastră toată săptămâna, de ce am ieși astăzi? Poate vom putea aștepta o zi sau două?

– Pentru că astăzi este sâmbătă și mâine, duminică. Și sunt singurele două zile pe care ți le pot consacra în întregime. De luni, va trebui să mă duc la birou.

– Vei lucra?

Dintr-un motiv ciudat, Aviva nu se gândise niciodată la o asemenea eventualitate. Presupusese chiar că Jeremy își va petrece toată săptămâna cu ea.

– Nu mă privi astfel. Ești fată mare. M-am descurcat să fiu liber cât mai des posibil, dar aveam unele întâlniri foarte importante pe care n-am putut să le anulez.

– Dar eu am făcut-o! replică Aviva, rănită că Jeremy părea să dea mai multă importanță muncii decât prezenței sale.

– Este altceva...

Tânăra femeie nu-i lăsă timp să continue.

– Cum este altceva?

Se ridică, dintr-o săritură și cu mâinile așezate pe șoldurile goale, îi aruncă o privire furioasă.

– Așadar, crezi că munca mea are mai puțină importanță decât a ta!

Rapid, Jeremy fu în picioare și o prinse de umeri. Aviva se zbătu, dar nu-i dădu drumul.

– Aviva, calmează-te. N-am spus nimic de acest fel.

Aștepta un răspuns și Aviva fu obligată să scuture din cap, împotriva voinței sale.

– Perfect. Voiam doar să-ți explic că în atât de puțin timp, n-am putut anula tot ceea ce era prevăzut. Sunt mai mult decât încântat că ai venit aici pentru toată săptămâna. Numai că hotărârea ta a fost foarte neașteptată și nu m-am putut elibera cum aș fi vrut. Asta nu are nimic de-a face cu importanța muncii mele în raport cu a ta.

Avea dreptate. Oare cum putuse fi atât de stupidă? Oftă, rușinată de furia sa.

– Oh, Jeremy. Te rog să mă ierți. Nu știu de ce am reacționat în acest mod!

– Eu știu de ce. Știu că ești nervoasă la ideea de a te plimba pe străzile din Los Angeles. Ai făcut primul pas venind la mine. Să-i facem pe ceilalți împreună. Așa că propun să ne grăbim să mergem să profităm de această superbă zi însorită.

– De acord...

Aviva zâmbi, cu un aer jalnic. Măcar dacă i-ar fi lăsat încă puțin timp.

– Minunat.

Jeremy slăbi strânsoarea, dar tânăra femeie nu făcu nici o mișcare pentru a se îndepărta de siguranța brațelor puternice.

– Și acum, șterge-o, fă un duș și hotărăște-te unde vom merge. Dacă nu ai nici o idee, atunci voi alege eu în locul tău.

O făcu să se întoarcă și o împinse ușor spre baie.

Aviva petrecu mai multe minute bucurându-se de apa rece de pe trupul său. Căuta în minte un loc în care ar putea să petreacă această primă zi. Primul impuls îi dictă să aleagă orice loc, numai să nu fi fost acolo niciodată cu Sam. Să viziteze împrejurimile de la Beverly Hills, sau să prânzească la Santa Monica, i-ar strica bucuria de a fi cu Jeremy. Iar echilibrul său, deja zdruncinat prin prezența în acest oraș, ar suferi să regăsească urme ale trecutului. Poate îi va putea propune o plimbare la Long Beach pentru a vizita Queen Mary, sau pe plaja de la Veneția pentru a-i admira pe curajoșii surferi? Ieși de la duș fără să se oprească la o alegere.

Primăvara în California de Sud era diferită de cea din Nord. Temperatura aerului era suficient de ridicată ca să fie de-ajuns doar un costum din pânză kaki. Aruncă o ultimă privire în oglindă și plecă în căutarea lui Jeremy, regăsindu-și buna dispoziție.

Îl întâlni în mica grădină și nu mic îi fu amuzamentul văzându-l îmbrăcat într-un costum kaki, aproape identic cu al său! Păreau doi gemeni. Doar culoarea cămășii era alta: cea a Avivei era verde, pentru a-i pune în evidență ochii și cea a lui Jeremy, de un frumos albastru marin.

– S-ar spune că am făcut-o intenționat, glumi Jeremy.

– Da, așa s-ar spune. Dar nu ne-am îmbrăcat pentru a ne vedea lumea, nu-i așa?

Intonația plină de speranță din vocea sa era foarte elocventă.

– Bineînțeles că nu. În orice caz, te pot asigura că nu asta era în intențiile mele.

Aviva oftă, profund ușurată. Trebuia să înceteze să-l pună pe Jeremy la încercare. Răbdarea lui în ceea ce-o privea avea cu siguranță niște limite.

– Ce erai pe cale să faci?

– Înlătur florile ofilite.

Îi arătă rândurile de pansele care mărgineau peluza întreținută cu grijă.

– Cele care rămân, se dezvoltă mai bine și cresc mai viguroase.

– Nu știam. Când trăiam aici nu aveam grădină, iar la pensiune am lăsat natura în libertate.

Gândindu-se la casa sa, un val de tristețe o cuprinse brusc.

– Ți-e dor de casă, nu-i așa?

– Da. Este o prostie, deoarece n-am plecat de mult timp. Presupun că-mi lipsește activitatea. Dar nu regret deloc că sunt aici. Casa ta este atât de calmă, atât de liniștită. Este într-adevăr foarte frumoasă, Jeremy.

– Desigur, sunt foarte mândru de ea, dar pentru asta nu vom rămâne închiși în cuibul nostru confortabil.

O sărută ușor, o conduse cu fermitate spre holul de intrare și își luă portcheiul.

– Și acum, unde mergem, dragostea mea?

– Jeremy, chiar nu știu. Hotărăște în locul meu. În definitiv, scopul vizitei mele este să ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt. Eu ți-am povestit deja totul despre viața mea. Este rândul tău să te dezvălui. În funcție de alegerile pe care le vei face, voi afla ceva mai mult despre gusturile și despre caracterul tău.

Oare de ce nu se gândise mai curând? Iată soluția ideală! După programul pe care îl va propune Jeremy, va putea să-și contureze mai bine personalitatea sa.

– Cum vrei, dar te previn: sunt o persoană foarte autoritară și nu-mi voi schimba părerea chiar dacă mă vei ruga.

O împinse rapid afară din casă și o instală în Mercedes.

În timp ce rulau, Aviva reveni în trecut și își aminti de ultima dată când fusese așezată în această mașină. Chiar din acest loc, îl auzise pe Jeremy

promițând că nu va renunța, iar ea nu-l crezuse. Și iată că se afla aici, la Los Angeles, alături de acest bărbat care se dovedise la fel de atent, de fermecător și de îndrăgostit cum fusese la pensiune. Și dacă totul devenea posibil? În ciuda temerilor sale, incredibilul era pe cale să se producă! Visul devenea realitate. Fără îndoială, Jeremy Crowley era unul dintre acei rari bărbați care, ajunși pe culmile gloriei și ale puterii, rămâneau totuși modești și cuminți.

– Am sosit.

Aviva privi în jurul său. Camden Drive, centrul din Beverly Hills. Ce vor face aici?

– Unde mergem?

– La biroul meu. Înainte de orice, voiam să-ți arăt unde muncesc.

Deschise portiera, făcu înconjurul mașinii și o ajută pe tânăra femeie să iasă din vehicul.

Pe străzi domnea o mare agitație. Multă lume venea și pleca printre numeroasele magazine de lux. Bărbați și femei, vizibil fără nici o grijă pentru bani. Beverly Hills nu se schimbase foarte mult. Aceleași persoane se duceau mereu în acest cartier, gata să plătească sume exorbitante pentru haine, bijuterii, mobile și multe alte lucruri rezervate exclusiv acestei elite.

Înainte ca Aviva să poată face cea mai mică remarcă, Jeremy o conduse rapid într-un mic imobil, exact în fața mașinii. Ascensorul era atât de strâmt, încât de-abia putea cuprinde trei sau patru persoane.

– Mă așteptam la ceva mai impresionant.

– Oh, știi, aici locurile sunt foarte scumpe și nimeni nu-și poate oferi prea mult spațiu. Totuși, este încă cea mai bună adresă care există. Cea mai mare parte a oamenilor cred că munca ta este de cea mai bună calitate dacă birourile sunt instalate în Beverly Hills.

– Da, oamenii sunt uneori atât de stupizi și atât de vanitoși!

– Aviva, pe viitor nu vreau să mai aud acest gen de comentarii. Incontestabil, tu valorezi mai mult decât majoritatea celor pe care-i

frecventez, dar trebuie să le respecți micile excentricități și să te arăți mai tolerantă.

Reproșurile lui Jeremy începuseră s-o agaseze serios. Ce nevoie avea să acorde mereu tuturor avantajul rezervei? Greșise oare atât de mult spunând lucrurilor pe nume? Totuși, avu impresia că exagerase puțin și își promise să fie mai înțelegătoare.

Ușa ascensorului se deschise și Aviva se afla într-unul din cele mai fermecătoare vestibuluri pe care le văzuse vreodată. Cât despre biroul lui Jeremy, era decorat cu un gust la fel de sigur ca și casa sa, iar tânăra femeie se simți imediat în siguranță. Jeremy îi arătă planurile unui spital care tocmai începuse să fie construit la Sacramento și, sincer interesată, Aviva se aplecă peste masa mare de desen. Bărbatul îi vorbi despre un alt proiect de spital în Alaska și tânăra femeie înțelese că activitățile sale se întindeau aproape peste tot în lume.

– Presupun că, probabil, nu ești prea des la birou...

– Într-adevăr. Și te pot asigura că membrii personalului meu nu se plâng deloc de asta. Sunt un bărbat foarte pretențios și foarte dur.

– Nu asta este și părerea lui Kelly. Dimpotrivă, ea are o părere foarte bună despre tine.

Aviva era mândră să constate că, orice ar fi spus el, Jeremy era un bărbat plăcut cu toată lumea și mai ales cu ea. Rezervele față de el dispăreau treptat. Doar câteva umbre îi mai treceau prin minte.

– Înțeleg mai bine de ce trebuie să lucrezi săptămâna aceasta. În rarele ocazii când ești la Los Angeles, ești probabil foarte solicitat.

– Din păcate, da. Îmi pare atât de rău că nu am putut face altfel! Aviva, sper că nu ești prea supărată.

– Oh, bineînțeles că nu. Și acum, unde mergem? întrebă aceasta repede, deoarece citea în ochii lui Jeremy dorința de a o strânge în brațe.

Ori, locul nu părea potrivit pentru zbenguieli amoroase.

– Bine. Pun pariu că este o veșnicie de când n-ai mai făcut cumpărături pe străzile din Beverly Hills. Ce crezi despre propunerea mea?

– Îmi place foarte mult.

Aviva își ascunse nervozitatea cum putea mai bine.

Se plimbară îndelung printre superbele magazine. Și tânăra femeie fu obligată să accepte că aprecia plăcerea regăsită de a medita și a se entuziasma în fața fiecărei vitrine. La Georgio, încercă o foarte frumoasă rochie din tafta și se învârti în fața lui Jeremy care-i aprobă alegerea printr-un ușor fluierat admirativ. Aviva aruncă o privire la etichetă și păli imediat.

– Aviva, te simți rău?

În loc de răspuns, aceasta îi arătă prețul și Jeremy tresări surprins.

– Te rog, scoate rochia asta înainte ca o criză cardiacă să mă dea gata pe loc.

Într-un magazin de la Unicef, Aviva găsi un ursuleț adorabil din pluș și hotărî să-l cumpere pentru Jenny. Măcar o dată, banii cheltuiți vor servi unei cauze bune. Ursul acela era singurul lucru, din toate aceste prăvălii, pe care Aviva și-l putu oferi cu conștiința împăcată.

În cele din urmă, pe la ora opt, se simțiră aproape în același timp sâcâiți de foame. Jeremy o luă de mână și o duse la R.J., unul dintre cele mai bune restaurante din oraș.

Tânăra femeie era foarte fericită. Indiferent ce se va întâmpla mai târziu, nu va uita niciodată această zi minunată. Atențiile delicate ale lui Jeremy, șoaptele dulci de dragoste când se aștepta mai puțin, neîncetata sa bucurie, făcuseră fiecare clipă prețioasă și unică.

– Jeremy, am petrecut o zi extraordinară. Crezi că Jenny va fi mulțumită de jucăria pe care i-am cumpărat-o?

– Fără nici o îndoială.

Se aplecă peste fața de masă brodată și-i luă mâna în ale sale.

– Sunt încântat că ai reușit până la urmă să te destinzi. Începusem să mă întreb dacă Aviva pe care o ador există în afara pereților casei mele!

– Atât de îngrozitoare am fost?

– Nu chiar, dar...

Nu-și termină fraza.

– Jeremy!

Auzind vocea aceea exasperat de gravă și de manierată, Aviva avu un șoc. Pradă unei panici nebune, o recunoscupe Diane Chestefierld, în picioare lângă masa lor.

– Nu te-am văzut de secole, dragule! N-ai fost săptămâna trecută la Katy și nu te-am văzut la Club pentru turneul de tenis. Am crezut toți că ai dispărut de pe suprafața pământului! Văd că nu eram departe de realitate!

Ochii albaștri ai Dianei, având o strălucire de gheață, se ațintiră asupra Avivei și o priviră cu duritate.

– Ne-ai adus-o pe mica Aviva!

Tânăra femeie deschise gura, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Parcă fusese transportată într-o altă lume, în care dispăruse orice noțiune de prezent și de trecut. Crezu că, dacă îl va privi pe bărbatul așezat în fața sa, îl va vedea pe Sam, a cărui privire se va lumina de admirație și de dorință în fața siluetei și chipului Dianei Chesterfield.

Făcându-și curaj, se străduí să ridice ochii. Inima aproape încetase să-i bată. Jeremy era acolo și părea s-o privească pe această femeie cu toată indiferența. Îi vorbea și îi zâmbea pur și simplu cu politețe.

– Aviva este aici pentru câteva zile.

– Asta este minunat! Cum îți merg afacerile, Aviva?

– Foarte bine.

Nu putu să vorbească mai mult. Era parcă hipnotizată de prezența acestei femei, fascinată de buclele părului său blond platinat și de pielea bine întinsă. Diferitele saloane de frumusețe pe care le frecventa Diane făcuseră treabă bună. Părea de-abia în vârstă de treizeci de ani, în timp ce avea în realitate aproape patruzeci și cinci.

Aviva se simțea ca o tânără prințesă învinsă de magia nefastă a unei zâne rele. Diane purta un pulover larg din cașmir alb, care o acoperea de la umeri până la șolduri, peste pantalonii mulați. Această ținută o costase probabil o avere. Brusc, Aviva ciuli urechile.

Trebuia cu orice preț să intervină în conversație și să-l întrerupă pe Jeremy, dar nu avu putere.

– Desigur, vom fi încântați să venim.

Tocmai acceptase o invitație, fără să-i ceară părerea.

– Formidabil, dragule. Dar să nu trageți chiulul, luni seară. Știu multă lume care moare de dorința de a te revedea, spuse încet Diane, mângâind cu unghiile lungi bărbia lui Jeremy.

Un val de mânie o cuprinse pe Aviva. Jeremy ar fi trebuitr să îndepărteze mâna acelei femei. Cum avea tupeul să-i accepte avansurile? Cum îndrăznea să-i accepte invitația, știind cât de mult o detesta Aviva?

– Ne bucurăm cu anticipație să te revedem, dragă Aviva. Vei avea ocazia să întâlnești multe din vechile tale cunoștințe. Dar mă așteaptă Georges. Trebuie să vă las, dragii mei. Pe luni seara.

În acea clipă, Aviva îl observă pe bărbatul care aștepta răbdător la ușa restaurantului. Chipul îi era cunoscut, dar nu reușea să-și amintească numele. Nu mai căută mult timp și, furioasă, se întoarse spre Jeremy.

– Cum îți par aceste prăjiturele delicioase? o întrebă acesta, cu un aer nevinovat, reluând discuția ca și când nu fuseseră vreodată întrerupți.

Dar Aviva nu avea nici o intenție să abandoneze.

– Cum ai putut? exclamă.

Dacă n-ar fi fost într-un loc public, cu siguranță s-ar fi aruncat asupra lui și i-ar fi zgâriat fața. Nu numai pentru că acceptase acea invitație, ci mai ales pentru maniera în care se purtase cu Diane în prezența sa. Ar fi vrut să-l facă să sufere la fel de mult cum suferea ea.

– Cum am putut ce?

Expresia îi era serioasă și părea sincer mirat.

– Să accepți invitația aceea! Știi cât de rău mă simt în prezența acelei femei! Știi cât rău a făcut căsniciei mele! Cum ai putut...

Nu putu să-și termine fraza. Furioasă la culme, se ridică și alergă spre ușă. Ajunsă în stradă, nu avu timp să-și revină în fire, deoarece Jeremy se repezea deja asupra ei.

Fără ca Aviva să poată reacționa, îi înconjură umerii și o trase rapid în antreul unui imobil vecin.

Aviva încercă să se elibereze, dar cu cât se mișca mai mult, cu atât Jeremy o strângea mai puternic. Brusc, se simți prea obosită pentru a mai lupta.

– Aviva, privește-mă.

– Nu. Lasă-mă să plec. Am nevoie să rămân o clipă singură.

– Nu te voi lăsa. În felul acesta au început toate problemele tale. Ai fugit din Los Angeles pentru că nu a fost nimeni aici pentru a-ți spune să rămâi și să înfrunți viața. Nimeni pentru a te împiedica să te retragi în singurătate. Dar, pe viitor, voi fi eu aici și te voi săruta. Cu atât mai rău dacă mă detești.

O sărută pe frunte și buzele i se pierdură în părul mătăsos. Deodată, zgomotele străzii ajunseră la ei. Aviva auzea râsete și frânturi de conversații. O obseda doar o idee: să se îndepărteze de acest oraș cât mai repede posibil.

– Nu te detest. Dar nu înțeleg de ce încerci să mă forțezi să rămân aici.

– Vreau să dai tot ce-i mai bun în tine. Vreau să te arăți în ochii tuturor la fel de puternică și de curajoasă pe cât ești în realitate. De ce să fugi mereu de fantome? Atâta timp cât sunt lângă tine, nu-ți pot face nici un rău.

Aviva se simți învinsă de logica sa. Ca întotdeauna, avea dreptate. Oamenii aceia n-o puteau face să sufere mai mult, doar dacă...

– Jeremy, mi-e teamă să nu devii una din acele fantome. Mi-e teamă să nu te atragă la ele.

– Ai încredere în mine și îți voi dovedi că vom putea trăi toți în bună înțelegere. Vei putea să-i accepți așa cum sunt fără ca pentru asta să le semeni. Știi că o apreciez pe Diane. Îi apreciez compania, ca pe cea a multor persoane pe care le vom vedea la ea, luni seara. Asta nu înseamnă că sunt centrul universului meu. Aviva, este important pentru mine, spune că vei încerca să înțelegi și că ne vei da o șansă amândurora mergând la acea serată.

Tânăra femeie îl privi cu atenție și înțelese că nu dorea să se lupte cu acest bărbat. Îl iubea prea mult pentru a-l dezamăgi. Va încerca această experiență chiar dacă, în adâncul inimii sale, o știa dinainte sortită eșecului. Va face tot posibilul pentru a fi amabilă și fermecătoare, dar dacă nu va merge, în acest caz... În acest caz va avea de ales între Jeremy și "Adăpostul balenei". Oare Jeremy va fi destul de tare pentru a rezista numeroaselor tentații care îi așteptau?

– De acord, Jeremy, voi încerca. Dar nu știi de ce sunt ei în stare.

– Știu. Uiți că-i cunosc la fel de bine ca tine, dacă nu mai bine. Dar nu vor putea face nimic împotriva noastră.

– Sper, Jeremy.

Se rezemă de pieptul său. Rămaseră astfel mult timp, fiecare pierdut în gândurile sale.

Apoi, Jeremy o duse pe Aviva până la mașină, discutând vesel de-a lungul drumului, pentru a-i alunga din minte acea întâlnire nepotrivită. Aviva îl urmă fără să se opună. Mângâierile și glumele lui Jeremy reușiră foarte ușor să îndepărteze spectrul Dianei. Măcar era hotărâtă să încheie această zi la fel de fericit cum o începuse! Se convinse că acel incident nu avusese loc niciodată.

Soarele cobora la orizont când Jeremy își parcă mașina de-a lungul plajei din Veneția. Se plimbară mână în mână pe nisipul moale și umed. Ridicându-și partea de jos a pantalonilor, se apropiară de valuri și lăsară spuma să se prelingă pe picioarele goale, contemplând soarele, devenit o enormă sferă de foc portocalie, dispărând treptat dincolo de valuri.

– Aviva?

– Da?

– Vrei să fii soția mea?

Surprinsă, aceasta înălță capul și cercetă profilul lui Jeremy. Dacă și-ar fi formulat cererea mai devreme, înainte ca Diane să apară în viața lor, ar fi fost extrem de bucuroasă. Dar acum, neliniștea îi chinuia sufletul și vechea sa rană tocmai se redeschisese.

– Unde vom locui? Va trebui să iau o decizie referitoare la pensiune și nu sunt sigură că vreau să mă despart cu adevărat de ea. Apoi, se pune problema școlii pentru Jenny și...

Vorbea sacadat. Voia să evite să discute despre acea femeie, dar nu reuși.

– Și nu sunt sigură că vreau să trăiesc aici și să întâlnesc oameni ca Diane și...

Nu putu continua. Buzele lui Jeremy puseră stăpânire cu pasiune pe ale sale. Sub sărutările înflăcărate, se prinse de gâtul său într-un gest disperat, cum se agață un naufragiat de pluta sa, în mijlocul furtunii.

– Aviva, dacă nu exista nici pensiunea, nici Jenny, nici Diane, ai accepta să te căsătorești cu mine? Te rog, răspunde la această întrebare.

Îi căuta ochii cu încăpățânare. Orice s-ar întâmpla, Jeremy va depăși toate dificultățile, va rezolva toate problemele. Privirea strălucitoare reflecta această încredere absolută în steaua sa norocoasă și, brusc, simți dorința puternică să împărtășească această siguranță.

– Da, dragostea mea, m-aș căsători cu tine chiar în seara aceasta și n-aș înceta să te iubesc niciodată.

Jeremy îi cunoștea probabil puritatea dragostei. Doar prezența sa era suficientă să o mulțumească; din păcate, prea multe obstacole le stingherea iubirea și o făcea fragilă.

Dar, în această clipă, erau singuri pe lume, iar Aviva voia să-și uite temerile.

Jeremy o luă de mână, se întoarseră încet la mașină și rulară până la oaza de pace care era casa lui.

Capitolul 9

Jeremy era un magician. Sosi duminica și toată ziua trecu fără ca gândul la serata Dianei să vină să o chinuiască. Fură atât de ocupați să viziteze curiozitățile orașului, să facă dragoste, să gătească, să vorbească, încât nu avu nici o clipă liberă pentru a se gândi. Jeremy o învelise într-o carapace atât de liniștitoare, atât de plăcută, încât era sigură că nimic n-o putea răni. Era ca și când nu părăsise niciodată "Adăpostul balenei". Cu singura deosebire că, aici, în căsuța lui Jeremy, erau liberi să se iubească fără permanentele întreruperi ale lui Jenny și fără curiozitatea lui Gladys.

Totuși, în mijlocul nopții, în timp ce Jeremy dormea liniștit alături, gândurile îi reveniră la Diane.

Oare cine va fi prezent la recepție? Bărbații pe care îi cunoscuse Sam și ale căror avansuri le respinsese deseori, femeile care se învârtiseră grațios în jurul soțului său? Oricum, numai prezența Dianei era suficientă s-o tulbure, deoarece fusese ultima amantă a lui Sam și pentru Aviva, simboliza tot ce ura în acest oraș.

Cu atenție să nu-l trezească pe Jeremy, lăsă degetele să-i alerge de-a lungul feței sale, emoționată de pielea catifelată și de părul ciufulit, moale ca mătasea. Îi creștea inima și lacrimi calde îi curgeau de-a lungul obrajilor. Lacrimi de iubire, lacrimi de frustare... Își promise să facă tot ce putea pentru a-i plăcea acestui bărbat.

În cele din urmă, se cuibări lângă spatele său rugându-se să adoarmă. Ceea ce făcu încet, dar atât de profund încât nu-l auzi pe Jeremy trezindu-se, nu își dădu seama de sărutul lui ușor pe obraz și nu-i observă absența.

Pe la ora zece, sună soneria telefonului și o trezi brusc din vise. Scoase un bombănit și-și acoperi capul cu perna. Dar soneria insistă, așa că, în disperare de cauză se îndreptă și luă receptorul, pe jumătate conștientă, fără să se gândească deloc că nu era la ea acasă și nu trebuia să răspundă.

– Să nu-mi spui că încă dormeai? exclamă Jeremy de la celălalt capăt al firului.

Complet trezită, Aviva se așeză pe pat.

– Jeremy, oh, iartă-mă. Este foarte incorect din partea mea că am răspuns, începu, stânjenită că acționase fără să se gândească.

– Nu fi proastă. Dacă nu voiam să răspunzi, n-aș fi sunat.

Era evident și Aviva se relaxă.

– Desigur! Nu m-am gândit la asta! La ce oră ai plecat?

– Pe la ora opt. Te-am sărutat și în loc de răspuns, n-am avut dreptul nici măcar la un zâmbet. Nostim început pentru un viitor tânăr căsătorit! Nu este prea încurajator!

– Ah, dar dacă eram căsătoriți, nu te-aș mai fi lăsat vreodată să te duci la serviciu!

Ideea de a trăi cu Jeremy devenea tot mai plauzibilă, cu fiecare nou minut petrecut împreună. Jeremy nu mințise afirmându-i într-o zi că era mereu același bărbat, indiferent de locul în care se afla.

– Iubito, voiam doar să-ți spun că diseară voi sosi mai târziu decât era prevăzut. Sper să nu te supere prea tare că nu vom avea timp să cinăm înainte de a ieși.

Brusc, amintirea temerilor de peste noapte o copleși din nou. Oh, de ce oare nu putuse aștepta ultimul minut pentru a-i aminti acea recepție?

– Aviva, nu te mai aud. Ce se întâmplă?

– Absolut nimic. Cred că dorm încă, minți aceasta. Nici o problemă. Nu mă deranjează deloc să cinăm mai târziu. De altfel, Diane va pregăti cu siguranță un festin.

– Da. Nu pot să mai vorbesc mult timp, deoarece trebuie să mă duc repede la o întâlnire foarte importantă. Voi veni să te iau pe la ora șapte.

– Perfect... Voi fi gata.

Oare Jeremy va închide fără măcar un cuvânt tandru? Ce puțin îl cunoștea!

– Aviva?

– Da?

– Te iubesc.

Ezită.

– Și sunt mândru că te voi avea alături, diseară.

– Mulțumesc, Jeremy. Și eu te iubesc. Pe diseară.

Imediat, se grăbi să coboare din pat și se strădui să nu se gândească la ce o aștepta. Rămase lungi minute sub duș, apoi făcu curățenie în toată casa. Simțea o imensă plăcere să se ocupe de casa lui Jeremy. Dacă acesta ar fi așteptat, ca mulți bărbați, să se ocupe de interiorul său, n-ar fi făcut nimic. Dar, pentru că o trata ca pe o regină, era cel mai mic lucru pe care-l putea face pentru el.

Totuși, orele treceau încet. Încercă să citească o carte, dar mintea refuza să se concentreze. În cele din urmă, își aminti că Jeremy îi propusese să folosească a doua mașină a sa, dacă dorea să iasă și să se plimbe în oraș.

Luând cheile așezate special pentru ea pe masa mică din hol, se îndreptă spre garaj.

Nu mică îi fu surpriza văzând un superb Jaguar roșu, de un model foarte vechi, în spatele ușii grele. Incontestabil, Jeremy avea o slăbiciune pentru mașinile originale. Aceasta era impecabilă, fără nici un fir de praf pe caroserie, încât Aviva ezită s-o folosească. Dacă i s-ar întâmpla o cât de mică ciocnire, ar muri de rușine.

Făcându-și curaj, se instală în scaunul scund și rămase o clipă să mângâie volanul din piele și să admire superbul tablou de bord din lemn de mahon. Nu simțise niciodată o asemenea plăcere așezându-se în Mercedesul care le aparținuse lui Sam și ei, deoarece în acea vreme credea că Sam dădea mai multă importanță frumuseții mașinii decât ei însăși.

În cele din urmă, răsuci cheia de contact și ieși din garaj cu mii de precauții. Foarte repede, avu senzația amețitoare că face corp comun cu acea mașină. Se simțea liberă, frumoasă și de neînvins. Hotărât lucru, Jeremy îi rezerva numai surprize minunate. Și diseară, va trece peste orice.

Oprită la un stop, pierdută în gânduri, nu recunoscu imediat locul în care se afla. Rulase la întâmplare, fără să fie realmente atentă unde era. Dar toate planurile de viitor se destrămară. Ceva tocmai o speriase, dar nu reușea să-și dea seama despre ce era vorba.

Totuși, locul îi era familiar. În sfârșit, înțelese și o cuprinse o groază profundă: se afla în fața cimitirului unde fusese înmormântat Sam.

Ca în transă, se prinse de volan, trecu de intrarea cimitirului și rulă încet pe aleea principală, cu ochii ațintiți asupra numeroaselor morminte. Îl recunoscu, în sfârșit, pe cel al soțului său.

Coborî din mașină și picioarele o conduseră cu greu până la locul în care se odihnea Sam. Unele amintiri i se îmbulzeau în minte, imagini din trecut îi reveniră brusc în memorie. Ochii îi rămâneau îngrozitor de uscați. Nici o lacrimă nu-i scăpă, nici mânie, nici tristețe. După toți acești ani, înțelegea, în sfârșit, de ce îl iubise pe acel bărbat și motivele eșecului căsniciei lor.

În picioare, lângă mormântul foarte simplu, știu cu certitudine că nu se va mai lăsa niciodată antrenată să ducă o viață care nu i se potrivea. Nu va mai accepta niciodată compromisuri cu ideile și gusturile sale. Lungile luni petrecute restaurând "Adăpostul balenei" și reușita afacerii sale îi dăduseră curajul de a privi lumea exterioară fără teamă.

– Pe viitor, totul va fi bine, Sam, murmură tânăra femeie. Pot să plec de aici cu capul sus. Ți-ar fi plăcut Jeremy. Din mai multe puncte de

vedere, îți seamănă. Dar dacă voi observa că îți seamănă întru totul, îl voi părăsi. Nu mai am nevoie să fiu ținută de mână.

Rămase un minut nemișcată, apoi plecă fără să se întoarcă.

Aviva își alese cu mare grijă ținuta. Dar, auzind cheia lui Jeremy învârtindu-se în broască, își pierdu cumpătul.

"Ajunge!" își ordonă.

– Ești superbă, draga mea!

Aceste prime cuvinte o făcură să tresară de bucurie și alergă în brațele lui Jeremy. Acesta o luă de mână și o îndepărtă pentru a o privi mai bine. Rochia de mătase de un albastru dulce ca levănțica i se mula plăcut pe corp și pantofii asortați, cu tocuri foarte înalte, îi puneau în valoare picioarele cu contur perfect.

– În seara asta, vor înnebuni toți de gelozie.

– Nu ăsta este scopul meu, Jeremy. Doresc doar să petrecem o seară foarte plăcută și să ne întoarcem aici la fel de îndrăgostiți unul de altul ca în această clipă.

– Nu cer mai mult. Acum, să plecăm.

Deși o cunoștea pe Diane de mulți ani, Aviva nu avea nici o idee de locul în care locuia. Evident, casa trebuia să-i semene și să fie spectaculoasă. Astfel, când Jeremy opri mașina în fața unui foarte frumos conac georgian, tânăra femeie nu putea fi mirată. Inspiră profund și acceptând brațul lui Jeremy, ieși din vehicul cu capul sus.

– Jeremy, dragule!

Diane nu le lăsă nici măcar timp să treacă pragul casei. Se năpusti asupra lor ca un păianjen asupra prăzii.

– Credeam că nu veți mai sosi niciodată.

– Diane, este de-abia ora șapte și treizeci și serata a început probabil la ora șapte!

Jeremy izbucni în râs și o atrase pe Aviva mai aproape de el.

– Ah, văd că ai adus-o pe Aviva. Îți place sejurul? o întrebă Diane, cu buzele strânse într-un zâmbet ușor.

Dar înainte ca Aviva să fi putut răspunde, se sprijini de brațul stâng al lui Jeremy și îl conduse în salon, Jeremy trăgând-o pe Aviva după el.

Inima tinerei femei se opri, recunoscând mai mult de jumătate din oamenii din încăpere: tinere actrițe de cinema, directori comerciali, publiciști. Diane îi duse pe amândoi în mijlocul încăperii și Jeremy salută cu căldură cea mai mare parte a persoanelor, în timp ce Aviva, puțin intimidată, zâmbea slab împrejur.

Cei mai mulți o recunoscuseră și unii îi prezentară regretele lor pentru moartea lui Sam. Aviva se înfurie în fața unei asemenea ipocrizii. "Când a murit Sam, voia să strige, oare unde erați?" Dar în fața privirii pline de încurajare a lui Jeremy, își stăpâni sentimentele și răspunse cu toată grația posibilă.

Prima oră trecu fără probleme. Aviva era aproape încântată de serată. Mâncarea și băutura erau excelente, iar Jeremy un înger care veghease asupra sa până când se acomodase și se destinsese puțin. Dar acum, era aproape o jumătate de oră de când se îndepărtase și se afla singură într-un colț, cu paharul gol în mână.

Observa cu atenție oamenii care o înconjurau. Nimic nu se schimbase.

– Aviva!

Îl văzu pe Stan Channing venind în direcția sa. Acest fost "bun prieten" al lui Sam nu-și dăduse nici măcar osteneala să-i trimită un bilet de condoleanțe la moartea sa.

– Bună seara, Stan!

– Este o plăcere să văd o față nouă la una din recepțiile Dianei. Ești superbă.

– Nu sunt chiar ce se poate numi o față nouă.

– Într-adevăr, dar când erai căsătorită cu Sam, am avut rareori ocazia să te întâlnim.

Îi prinse cotul în mână și o atrase pe tânăra femeie mai aproape de el.

– Sunt foarte, foarte fericit să te revăd. Am dorit întotdeauna să te cunosc mai bine. Știi oare cum obișnuianm să te numim?

Aviva scutură din cap în semn de neștiință și se îndepărtă puțin.

– Regina ghețurilor... Îmi pare rău, sper că ne vei ierta pentru această poreclă.

Mâna îi alunecă de-a lungul umerilor săi. Aviva i-o prinse și i-o îndepărtă brusc.

– Stan, puțin îmi pasă de tot ce ați putut vorbi în spatele meu

– Mereu aceeași, Aviva. Incapabilă să aprecieze o glumă. Ar trebui să iei exemplul de la noul tău prieten. Jeremy este întotdeauna fermecător și o companie agreabilă. Ai tot interesul să faci niște eforturi dacă vrei să rămâi cu el.

Cu aceste cuvinte, Stan plecă.

Cu ce drept îi vorbise acest bărbat astfel? Bănuise mereu că oamenii o vorbeau de rău, dar nu și-ar fi imaginat niciodată că unul dintre ei va avea îndrăzneala să fie atât de direct. Oare unde era Jeremy? Trebuia să plece de aici.

În sfârșit, îl găsi. O tânără femeie blondă era agățată de brațul său și el ținea într-un echilibru instabil cele două cupe de șampanie în cealaltă mână. Îi vorbea tinerei femei și îi zâmbea cu cel mai fermecător aer, dar Aviva notă că nu părea foarte în largul său.

– Jeremy, te pot ajuta?

– Mulțumesc, iubito. Iată, pentru tine.

Îi întinse o cupă și se întoarse spre însoțitoarea sa.

– Aviva, ți-o prezint pe Kitty. Kitty, Aviva.

Aviva salută politicos și se apropie de Jeremy.

– Jeremy, cred că este timpul să plecăm.

– Dar este de-abia ora nouă și treizeci, draga mea. De-abia am venit!

Îi zâmbi cu amabilitate, o sărută pe obraz și își reluă conversația cu tânăra femeie numită Kitty.

Aviva rămase stupefiată. Așadar, Jeremy nu dorea să plece. Oare nu-și dăduse seama de ce se întâmpla în jurul său și de genul de întorsătură pe care o lua această serată? În mai puțin de o oră, toate perechile se vor amesteca, fiecare soție fiind în brațele unui alt bărbat și fiecare soț șoptind

cuvinte tandre unei alte femei. Simplă introducere în materie, în vederea unui joc mai serios...

– Jeremy, chiar doresc să ne întoarcem acasă.

Va deschide în sfârșit ochii și o va duce în afara acestei case?

– Aviva, prefer să rămânem.

Din expresia privirii sale, tânăra femeie înțelese că nu va ceda. Jeremy se scuză față de interlocutoarea sa și o conduse pe Aviva într-un colț liniștit al încăperii.

– Ce s-a întâmplat? N-ai fost oare de acord să faci niște eforturi și să petreci o seară plăcută?

Nu era mânios dar, evident, nu-i aprecia prea mult insistența.

– Stan Channing tocmai mi-a făcut avansuri. L-am respins și a fost foarte grosolan.

– Stan face mereu pe deșteptul, cu toată lumea. Trebuie să înveți să fii mai puțin susceptibilă. Încearcă să găsești pe cineva cu care să-ți facă plăcere să discuți. Aviva, trebuie să încerci. Gândește-te la promisiunea ta. Vreau să stau de vorbă cu câteva persoane despre unele planuri comune. Apoi, vom pleca. De acord?

– De acord, răspunse Aviva cu un aer posomorât.

– Dacă vrei, vino cu mine.

Îi oferi brațul, dar tânăra femeie îl refuză.

– Iubito, țin să te distrezi.

– Știu, dar nu reușesc.

– Îmi pare rău, dar trebuie să insist. Dacă ne vom căsători, va trebui să te obișnuiești cu acest gen de serate, sau măcar cu una din când în când. Nu vreau să te forțez, dar meseria mea necesită întâlnirea cu multă lume și te vreau lângă mine. Te iubesc, Aviva. Să nu uiți.

O sărută cu tandrețe, o strânse lângă el și se îndepărtă după ce-i aruncă o ultimă privire de încurajare.

Aviva rămase nemișcată câteva minute. N-avea intenția să devină o povară pentru Jeremy, nu dorea deloc să rămână în umbra sa ca o copilă

speriată și nu voia ca Jeremy să se simtă obligat s-o apere. La urma urmei, era suficient de mare pentru a se descurca singură.

Se îndreptă spre scară și se așeză pe o treaptă, bând încet din șampanie. Îl zări pe Jeremy, în picioare lângă ușa salonului, vorbind cu un grup de invitați. Îi plăcea să trăiască în societate. Era diferit de celelalte persoane din încăpere. Chipul îi strălucea de sănătate, bea puțin și nu fuma. Era perfect. Singura sa slăbiciune era că avea nevoie de lumea din jur. Nu îl putea condamna pentru asta. Îl iubea, dar în același timp știa că-i va fi imposibil să trăiască alături de el în asemenea context.

Adevărata sa casă era la Carmel. Nu voia ca cinele să-i mai fie vreodată întrerupte de Diane Chesterfield, nu va mai accepta să meargă la serate identice cu aceasta, fie și o dată pe an, sau mai rău, să primească la ea asemenea persoane. Din clipa în care ar vinde pensiunea și ar aduce-o pe Jenny în acest oraș, resentimentele față de Jeremy ar crește neîncetat, la fiecare întâlnire cu acești oameni.

Se ridică brusc și se apropie de Jeremy cu pas hotărât. Asemenea unui animal închis în cușcă, speriat să-și găsească libertatea, găsi ocazia să se aplece la urechea lui Jeremy.

– Jeremy, eu plec acum.

Acesta se întoarse brusc, o privi atent, apoi, fără s-o salute măcar pe Diane, o luă pe Aviva de braț și fără să spună nimic, o conduse până la mașină. Părea mai mult resemnat decât furios.

Întinși pe pat, unul lângă celălalt, evitară să se atingă. Pentru prima dată de când se cunoșteau, nu reușeau să comunice. Aviva se întreba dacă Jeremy îi înțelegea atitudinea din acea seară și dacă îi va putea ierta ceea ce considera probabil o comportare complet copilărească.

Dar de ce n-ar înțelege? Știa ce se întâmplase între Sam și Diane. Știa cât de mult îi detesta Aviva pe acei oameni. Nu putea recunoaște cel puțin că, mai mult de o oră, se comportase bine? Dar era ca și când i-ai cere unui suporter de fotbal să rămână așezat cuminte la o operă.

Jeremy apreciase acea recepție. Îi tratase pe Diane și pe invitații săi cu foarte mare interes, în timp ce Aviva îi găsea pe toți neînsemnați și superficiali. O sfătuise să-i accepte așa cum erau, iar ea credea că era consum inutil de energie.

– Aviva?

Jeremy îi atinse brațul. Se înfioră la contactul degetelor pe pielea sa, se încordă și refuză să răspundă.

Ținea ochii ațintiți în tavan. Cu ce drept îi cerea să renunțe la cei pe care Jeremy îi considera prieteni? Îi ceruse același lucru și lui Sam, și ce câștigase în schimb? Să fie și mai singură, și mai tristă. Totuși, nu va începe iar să facă aceleași greșeli cu Jeremy. Singura sa șansă era să se întoarcă acasă. Doar dacă... Doar dacă...

– Jeremy? Unde vom trăi după căsătorie?

Răspunsul lui Jeremy va rezolva oare toate problemele?

– Sincer, nu știu. După părerea mea, ar trebui să discutăm serios această chestiune și să încercăm să găsim o soluție împreună.

Aviva aprobă.

– Bănuiesc la ce te gândești. De fapt, cred că ai ales deja, adăugă Jeremy.

Tânăra femeie ar fi trebuit să-i spună adevărul, dar îi lipsea curajul.

– Nu, iubitule. Nu încă. În seara asta, trebuie doar să mă gândesc.

În ciuda profundei dorințe de a se căsători cu Jeremy, fiecare mângâiere, fiecare sărut, o îndepărta tot mai mult de el. Instinctul de conservare era foarte puternic. Făcură dragoste, și apoi Aviva rămase ore lungi cu ochii deschiși în întuneric: hotărârea sa era luată.

Când Jeremy se trezi, a doua zi dimineață, se prefăcu că doarme. Cu pleoapele pe jumătate închise, urmărea fiecare mișcare a sa, fiecare gest, ca pentru a le imprima definitiv în memorie. Nu regreta că venise la Los Angeles.

Zilele și nopțile petrecute cu Jeremy fuseseră minunate. Închisă cu el în această căsuță, cunoscuse o fericire inegalabilă, neîncercată niciodată

mai înainte. Dar de la moartea lui Sam, se maturizase. De acum, știa care îi era calea. Din nefericire, trebuia să renunțe la ființa care îi era cea mai dragă, după Jenny.

Îndată ce ușa de la intrare se închise după Jeremy, se dădu jos din pat, făcu un duș rapid, mângâind obrazul pe care Jeremy tocmai îl sărutase. În acea clipă, el nu știa că era vorba de ultimul sărut.

Aviva își făcu bagajele, sperând fără să creadă cu adevărat, că Jeremy va suna și va găsi o soluție dilemei sale. Dar telefonul rămânea îngrozitor de tăcut. Cu siguranță, se hotărâse s-o lase să se gândească în liniște.

Pe la ora unsprezece, Aviva își rezervă un loc la următorul zbor în direcția Monterey. Cum îi rămăseseră mai multe minute înainte de a merge la aeroport, căută o foaie de hârtie în sertarul biroului lui Jeremy și se așeză într-un fotoliu în salon.

Începu să redacteze scrisoarea, explicând cum putea mai bine plecarea sa. Răceala cuvintelor scrise interpreta cu greu tumultul sentimentelor. Se oprea în fiecare clipă, respira profund, încercând să-și stăpânească tremurul mâinilor. Lacrimi de disperare îi curgeau pe obraji.

Brusc, răsună soneria telefonului și o făcu să tresară. Apropie instinctiv mâna de aparat, dar se abținu să răspundă.

Dacă era Jeremy, doar un cuvânt din partea lui și n-ar mai fi avut puterea să-l părăsească. Și dacă renunța la decizia sa, mai devreme sau mai târziu va regreta. Dacă era Diane, sau vreunul dintre invitații săi din ajun, atunci nu voia cu nici un preț să le audă vocea.

Își încrucișă cu hotărâre mâinile pe genunchi. Telefonul nu înceta să sune. Subit sigură că la celălalt capăt al firului era Jeremy, fu gata să cedeze. Chiar în clipa în care se ducea să răspundă, soneria se opri. Se lăsă pe spătarul fotoliului, pradă unei dureri nemăsurate.

Ca în transă, se ridică și își adună lucrurile. Se duse să lase scrisoarea pe noptieră, lângă pat, și aruncă o ultimă privire tristă acelei camere plină de atâtea amintiri minunate.

Apoi ieși și închise ușa în urma ei, închizând acolo o parte din viața sa.

Capitolul 10

– Mulțumesc, domnule!

Aviva plăti cursa și, înconjurată de bagaje, privi nemișcată taxiul îndepărtându-se. Întorcându-se spre pensiune, își simți inima tresărind în piept. Se întorsese în sfârșit la ea acasă! Luând valizele, sui cele câteva trepte ale scării de la intrare și ezită înainte de a deschide ușa.

O întâmpină o liniște profundă. Nimeni nu se grăbi s-o întâmpine, nici un client n-o salută și nimic nu se schimbase. Ascultă trosnetul bușteni-lor în șemineul din salon și se destinse puțin.

Hotărî să urce mai întâi în camera sa pentru a-și reîmprospăta fața și a-și reface machiajul înainte de a le înfrunta pe Gladys și pe Jenny. Dar nu mai avu timp.

– Ia te uită, ia te uită, s-ar spune că un client încearcă să se strecoare într-una din camere fără să-și înscrie numele în registru...

Recunoscând vocea lui Gladys, Aviva se întoarse spre bătrâna doamnă, cu un zâmbet slab pe buze. În acea clipă, Jenny i se aruncă în brațe.

– Mamă! De ce n-ai telefonat?

Fetița își sărută mama cu înflăcărare și Aviva strânse cu putere trupul mic la piept.

– Te-ai întors mai curând decât era prevăzut, comentă Gladys cu un aer de reproș.

Aviva nu se lăsă intimidată.

– Nu este niciodată prea curând să te întorci acasă. Cred că dorul de casă este cea mai bună scuză din lume pentru a le face o surpriză celor pe care-i iubești, nu-i așa?

Se aplecă asupra mutrișoarei delicate a lui Jenny

– Ai dreptate, mamă. L-ai adus pe Jeremy cu tine?

Avivei îi era destul de greu să se gândească la acest bărbat fără ca Jenny să-l amintească.

– Nu... N-a putut veni, avea foarte mult de lucru... Dar am petrecut un sejur plăcut împreună.

– Asta este tot? o întrerupse Gladys.

– Da, asta este tot. Am petrecut un sejur plăcut împreună și sunt fericită că m-am întors, repetă tăios Aviva.

– Ai un mod ciudat de a te exprima, draga mea doamnă...

– Gradys! Ajunge!

– Cum vrei...

Bombănind, Gladys se îndepărtă spre bucătărie, mormăind că cina va fi gata curând.

– Ți-am lipsit, scumpete?

– Oh da, mamă! Dar Gladys și Tim s-au jucat foarte mult cu mine. Cireașă te-a căutat peste tot.

– Adevărat?

– Vrei să-l vezi?

– Nu, nu imediat, iubito. Mai întâi vreau să-mi dau cu puțină apă pe față și să-mi despachetez valizele. Apoi, voi merge să-l văd pe Cireașă.

Doar faptul de a vorbi despre câine o ducea cu gândul la Jeremy. Își lăsase urma peste tot în această casă.

– Cum dorești. Vrei să te ajut?

– Nu, prefer s-o fac singură. Te găsesc în curând în sufragerie.

Aviva avu doar timpul de a-și aranja lucrurile înainte ca Gladys să anunțe că trebuia să treacă la masă.

În timpul mesei, trebui să răspundă numeroaselor întrebări ale bătrânei doamne și ale lui Jenny. Era atentă să vorbească foarte puțin despre Jeremy, dar Jenny n-o lăsa în pace.

– Și Jeremy? Locuiește într-o casă la fel de frumoasă ca a noastră?

– Da, casa sa este foarte frumoasă. Doar că este mai mică și nu la fel de frumoasă ca aceasta. După părerea mea, vei prefera pensiunea.

– Are un câine ca Cireașă?

Întrebările păreau să nu se mai oprească, așa că Aviva scoase din geantă cadoul pe care i-l adusese din Los Angeles.

– Nu, nu are câine. Privește, ți-am cumpărat ceva.

Îi întinse pachetul lui Jenny, care-l luă cu nerăbdare; fetița scoase un strigăt de bucurie descoperind ursulețul.

– Pot să-i telefonez lui Jeremy să-i mulțumesc? întrebă imediat.

– Nu. Jeremy va lipsi de acasă un timp. Lucrează la un proiect foarte important. Ne va telefona îndată ce va termina.

În fața privirii dezaprobatoare pe care i-o aruncă Gladys, își reproșă acea mică minciună.

– Acum, în pat, Jenny.

– De acord, mamă.

Fetița făcu înconjurul mesei pentru a o îmbrățișa pe Gladys și își sărută cu tandrețe mama pe obraji.

– Vin lângă tine într-un minut.

Îi dădu prietenește o palmă lui Jenny și, îndată după plecarea fetiței, își îndreptă toată atenția asupra desertului.

– Nu vei suporta să trăiești mult timp astfel, Aviva.

– Ce vrei să spui, Gladys?

– Sper că te-ai gândit bine înainte de a te despărți de acest bărbat pe care-l iubești.

– Nu m-am despărțit. Pur și simplu nu am reușit să ne punem de acord asupra unor probleme, importante pentru mine. Începând de acum, propun să clasăm definitiv afacerea Jeremy Crowley. M-ai înțeles bine, Gladys?

Bătrâna doamnă dădu din cap, cu un gest care spunea mult despre ceea ce gândea. Neputând să-i mai suporte reflecțiile neiertătoare, Aviva împinse scaunul și părăsi încăperea.

Faptul că se întorsese acasă, nu-i adusese alinarea pe care o sperase. Gladys nu-i ușura deloc lucrurile.

Zilele următoare trecură încet. Aviva porni cu înverșunare la diverse treburi de la "Adăpostul balenei", luându-i oricui oportunitatea de a discuta despre Jeremy, sau despre călătoria ei la Los Angeles. Dar, în ciuda nenumăratelor ocupații febrile, în sinea sa simțea un imens gol.

Trecură patru zile lungi de la întoarcerea sa și Jeremy nu dăduse nici cel mai mic semn de viață: nici un telefon, nici o scrisoare.... Aviva nu prevăzuse această tăcere. Nu s-ar fi putut gândi niciodată că va putea dispărea astfel, fără să reacționeze, fără să facă cel mai mic efort pentru a o convinge să-și schimbe părerea.

Brusc, în pensiune răsună soneria telefonului. Aviva ciuli urechea, într-o speranță nebunească, și în același timp speriată că ar putea fi vorba de Jeremy.

– Da, avem camere frumoase cu vedere spre mare, răspundea Sue unui eventual client. Putem s-o reținem pentru săptămâna viitoare, începând de marți... Fiți așa amabil și binevoiți să ne trimiteți un cec de garanție de cincizeci de dolari, pentru cameră. Prețurile noastre sunt...

Aviva nu ascultă mai mult. Încă o dată, speranțele sale se sfărâmaseră în mii de bucăți. Urcă în cameră și se apropie de fereastră, contemplând peisajul exterior. Ceața era deasă și acoperea cu mantoul său gros și alb toată regiunea. Doar niște umbre ciudate se desprindeau pe alocuri. Simțea în inimă durerea atât de mult timp stăpânită și nu avu puterea să-i reziste. Zilele minunate petrecute cu Jeremy la Los Angeles reveniră să-i frământe memoria și nu le alungă. Brusc, auzi o bătaie scurtă în ușă. Dacă ar fi putut, n-ar fi răspuns, dar afacerile și viața mergeau înainte...

– Intră.

– Aviva...

Gladys intră în încăpere și închise cu zgomot ușa după ea. Aviva zâmbi, ca întotdeauna, în fața aerelor autoritare și hotărâte ale bătrânei doamne.

– Nu mai pot tolera asta un minut în plus!

– Despre ce vorbești, Gladys? Ți-a adus cineva vreun prejudiciu?

– Într-un sens, da.

– În acest caz, ia loc și povestește-mi totul.

– Tu ești cea care îmi provoacă griji. Consider că este o adevărată nebunie să te încăpățânezi să păstrezi doar pentru tine ceea ce ai în minte. Fie dai peste cap totul în această casă, fie rămâi așezată minute lungi, singură într-un colț, cu ochii pierduți în gol! Nimeni nu știe cum să te abordeze. Nu ai nici măcar un minut să-l consacri prietenilor sau fetiței tale. Îndrăznește să pretinzi contrariul!

– Nu, nu voi îndrăzni, totuși...

– Nu încerca să faci pe încăpățânata cu mine. Ești obsedată zi și noapte de amintirea lui Jeremy. Te-am lăsat liniștită până în această zi, dar acum, cred că este timpul să acționezi: sau încetezi să te gândești la acest bărbat, sau încerci să aranjezi situația.

– De acord. Recunosc că n-am fost întru totul eu însămi în aceste ultime zile, dar de aici până la a spune că am un comportament nesăbuit și că-mi neglijez fiica... Gladys, aș vrea să înțelegi că unele persoane au nevoie să fie lăsate în pace când suferă. La urma urmei, este ceea ce dumneata ai făcut ani întregi și m-ar mira ca cineva să fi încercat să te dojenească aspru.

Un zâmbet ușor trist atenuă duritatea cuvintelor.

– Ascultă, Gladys, îți apreciez bunele intenții. Serios. Dar mai lasă-mi puțin timp. Îți promit că, în câteva zile, lucrurile vor merge mai bine aici. Îți promit de asemenea că mă voi ocupa mai mult de Jenny. Dar nu încerca să mă grăbești, n-ar folosi la nimic...

– Aviva, poate ai lăsat să treacă ultima ta șansă.

– O știu...

– În acest caz, ești sigură că ai avut dreptate? N-ai putea găsi un compromis posibil pentru amândoi?

Aviva nu se mai supără de insistențele lui Gladys. Înțelegea că bătrâna doamnă voia s-o împiedice să comită aceleași greșeli pe care le comisese ea însăși.

– Nu, pentru mine singura soluție era să mă întorc aici. Însuși Jeremy îmi dă dreptate, pentru că de la întoarcerea mea n-am primit nici o veste din partea sa. Suntem doi adulți și am înțeles amândoi că este de preferat să renunțăm.

– În acest caz, amândoi sunteți niște proști!

– Gladys, sunt prea obosită pentru a discuta.

– De acord, de acord, dar să nu uiți că bărbați ca el nu se întâlnesc în fiecare zi. Și gândește-te la viața care te așteaptă când vei avea vârsta mea...

– Astea sunt doar vorbe, o întrerupse Aviva.

Bătrâna doamnă simți că era mai bine să nu mai adauge nimic și, scoțând un lung suspin de resemnare, cu spatele încovoiat, plecă.

Aviva nu întârzie în cameră. Ieși puțin după Gladys și rămase o clipă în capul scării, privind în jurul său.

Un val de mândrie o cuprinse în fața rezultatului splendid al lungilor luni de muncă. Și, în ciuda intensității aduse de Jeremy în viața sa, va reuși, treptat să-și depășească tristețea. Singurele lucruri care contau erau fiica sa și pensiunea.

Seara trecu în mod plăcut. În timpul cinei, Aviva se amestecă în conversații și aprecie că nimeni nu întârzie după masă. Jenny era în pat și avea toată casa la dispoziție. Numai familia Anderson ieșise să cineze în afară și probabil nu va întârzia să se întoarcă.

Aviva se gândi la mândria simțită mai înainte. Oare care îi era prețul? Singurătatea... Se instală în cele din urmă în salon, luă o carte care zăcea pe masa mică și o deschise.

Era o carte care aparținea lui Jeremy, un volum subțire de poezie. Câte amintiri ascundea această carte mică!

Scrâșnetul pneurilor pe pietriș aproape îi scăpă atenției, atât era de pierdută în visare. Se îndreptă în mod reflex și îndepărtă perdeaua de la fereastră. Întunericul o împiedică să distingă mașina care tocmai parcase. Cu siguranță, era vorba de familia Anderson. Măcar de s-ar duce direct în camera lor! În seara aceasta, nu avea nici o dorință să discute cu cineva. În acea clipă în care era pe cale să facă pace cu ea însăși și cu amintirea lui Jeremy...

Se ghemui în fotoliu și așteptă să se deschidă ușa. În acea clipă răsună soneria de la intrare. Ei drăcie, fără să-și dea seama, închisese probabil ușa.

Dându-și spre spate părul lung, se îndreptă spre ușă și vru să descuie zăvorul. O clipă, inima i se opri în loc: zăvorul nu era pus. Întredeschise cu ezitare. Imediat, clipi din ochi. Ceața era pe cale să-i joace o farsă. Se dădu încet înapoi și deschise larg.

– V-a rămas o cameră liberă, doamnă? Tocmai am făcut o călătorie foarte lungă...

Incapabilă de cea mai mică mișcare, Aviva îl privea pe bărbatul aflat în picioare în cadrul ușii, ca și când era vorba despre o fantomă. Respirația i se oprise. Brusc, tot trupul îi dispăru în brațele puternice ale lui Jeremy Crowley. Nici o fantomă n-ar fi putut-o strânge cu atâta pasiune, și închise ochii de fericire.

– Cum... Cum...

Încă sub șoc, nu reușea să vorbească. Oare prin ce miracol se afla Jeremy aici?

– Datorită mașinii mele, desigur...

Cum mai putea să glumească într-o asemenea clipă? Se cuibări la pieptul lui, cu lacrimi de fericire în ochi.

– Credeai într-adevăr că te voi lăsa să pleci atât de ușor? Cum ai putut să-mi faci așa ceva? Să fugi fără măcar să-mi acorzi suficientă încredere pentru a găsi o soluție împreună! Ar trebui să-ți sucesc adorabilul tău gât.

– Oh, Jeremy, nu vedeam nici o ieșire. Pierdusem orice speranță!

Vedeam bine că nu puteai să trăiești fără anumite lucruri din jurul tău și nu puteam suporta acele lucruri.

Revenită brusc la realitate, se întrebă dacă Jeremy venise s-o ia și s-o ducă la Los Angeles cu el.

– Asta am înțeles și eu.

Chipul lui Jeremy radia.

– Atenție, nu mă aflu aici pentru a accepta să mă iau după capriciile tale, deși bănuiesc că ești destul de vicleană pentru a ajunge mereu la țintă.

– În acest caz, de ce ești aici? N-am să plec cu tine... Nu, dar sunt atât de fericită să te revăd!

– Iată ce voiam să aud. Am venit pentru că am să-ți fac o propunere privind viețile amândurora. Vino, urmează-mă.

Îi prinse mâinile în ale sale și, fără voință, Aviva îl lăsă s-o ducă la baza scării. Se așezară pe primele trepte și Jeremy își apropie fața de a sa.

– Aviva, să știi bine că nu voi deveni sclavul tău. Am și eu mândria mea. Totuși, sunt și un bărbat practic. Îmi este mai ușor să-mi continuu munca plecând de aici, decât să-ți transport pensiunea la Los Angeles.

– Sunt de acord cu tine, aprobă Aviva, în timp ce se întreba unde voia să ajungă.

– Așa că, îți propun să ne căsătorim și să locuiesc aici, la Carmel, cu Gladys, cu Jenny și cu toate celelalte persoane pe care vei dori să le ai în jurul tău.

Inima Avivei tresări în piept.

– Dar nu vreau o femeie care să se eschiveze de la datoriile de soție.

– Jeremy, știi bine că n-am avut niciodată această intenție.

– Știu, iubito, glumesc. Dar acolo unde sunt serios, este când îți spun că trebuie să accepți acea parte din viața mea pe care o detești.

Aviva se încruntă; știa dinainte ce va urma: va insista să-și petreacă o parte din viață la Los Angeles, cu toți acei oameni pe care îi detesta. Și dacă asta era situația, oare nu putea consimți la un mic sacrificiu? Jeremy făcuse atâtea eforturi...

– Va trebui să continuăm să-i frecventăm pe acei oameni pe care i-ai văzut în acea seară. Îți cer încă o dată să-i accepți așa cum sunt. Dacă promit să te duc la Los Angeles doar când va fi absolut necesar, dacă promit să te aduc de fiecare dată înapoi aici, bine sănătoasă, să te protejez întotdeauna și să te iubesc mereu, vei accepta să devii soția mea la Los

Angeles din când în când? Aviva, accepți să te căsătorești cu mine și accepți condițiile mele?

– Oh, Jeremy, Da, da, da...

Dintr-o săritură, i se aruncă în brațe și-și apăsă cu putere buzele pe ale sale. Mulțumea cerului pentru că-i acorda atâta fericire, atâta bucurie... Brusc, începu să tremure...

– Îmi place să constat că am un asemenea efect asupra ta. Dar, dragostea mea, cred că ceața și umezeala sunt responsabile de tremurul tău.

– Te înșeli. Dar totuși este mai bine să mă duc să închid ușa. Nu te mișca, mă întorc imediat.

Aviva alergă până la intrare. Întorcându-se, se opri să-l privească pe Jeremy. Cât de frumos era și va fi și mai frumos când părul îi va albi peste ani!

– La ce te gândești, Aviva?

– La viața minunată pe care o vom duce amândoi, tu și cu mine...

– Și Jenny...

– Și Jenny.

– Oh, am uitat să-ți spun că mai vreau încă o fetiță. Propun să urcăm în camera ta, acum a noastră, ca să mă pot antrena, îi șopti Jeremy la ureche.

– Văd că te-ai gândit la toate.

– Într-adevăr, Aviva. Poți să mă crezi.

Îi ținu fața în mâini și o obligă să-și adâncească privirea în a sa. În ochii de culoare închisă, Aviva putu citi profunzimea iubirii sale, forța angajamentului și cât de sincer era.

– Te cred, Jeremy...

– În acest caz, repede, să mergem să ne consacrăm micuței surori a lui Jenny.

O luă încet de mână și urcară amândoi scara. Fiecare treaptă o îndepărta de trecut și o conducea spre un viitor strălucitor.

Sfârșit